

O BOŽJE SRCE!

O božje Srcé!
Ti si naše vstajenje!
Po Tebi vstali bomo mi vsi.
Ti naše bogastvo, vse naše življenje!
Veselje boš naše vso večnost le Ti!
Osredi le v Sebe vse naše želje,
slabosti vse naše pa v nas pokončaj
in, kakor je krotko Tvoje Srcé,
nam tudi vsa krotka daj srca že zdaj!

O božje Srcé!
Svoje Ti nam trpljenje
vtisni v duše vse zemeljske dni!
Vseh večnih višav, nebes hrepenenje
prebudi nam v srcih, da zagori!
Po Tvojih sledovih mi radi bi šli,
a moti ta svet nas, peklá hudi zmaj,
Ti utrdi nam voljo, kreposti nam vlij,
noben naj premoti nas svetni sijaj!

O božje Srcé!
Mir med nami napravi,
ki v svetu ga vsem ne najdemo tem!
Vse grešnike uboge z Bogom Ti spravi,
sadove rešenjč podeli jim vsem!
In tu še dovrši rešenje v vseh nas,
da v Tebi le glejmo jasni svoj vzor!
Če resno spoznamo svoj delovni čas,
pri Tebi nam srečnim bo večni odmer!

VSA SRCA GORIJO!

Kako Tvoje rane žarijo,
Kako Tvoja stran se blešči!
Kako le v njih žarkih gorijo
vsa srca, ki Kralj si jim Ti!

O naj bi še moje srcé
vžarelo v ljubezni za Te!

Za svet ves, za mene umrlo
na Križu si, božje Srcé!
Za svet ves, za mene odprlo
si milosti reke svetlé!

Zato naj vse moje srcé
se vname v ljubezni za Te!

Srcé čudovito Marije
se z božjim sedaj veseli,
iz njunih po svetu razlije
se sreča in srečo rodi!
Še moje srcé naj vzplamti
in v božji ljubezni vzgori!

Apostolov srca presrečna
kako so gorela za Te
in svetih, ki Tvoja že večna
nebesa veseli polné!
Tako tudi moje srcé
zgori naj v ljubezni za Te!

SVEI PAVEL

Borim se, ne kakor bi mahal po zraku,
tečem, ne kakor na slepo tjavendan!
In moja borba je pretežka hudó
in moja tekma je prenaporna strašná,
saj veljá peklešskemu spaku,
ki nad vse je hudoben, pretkan. — — —
Kaj vse, da si venec zmage dobi,
kdo v tekališču žrtvuje, stori? — — —
Zato tudi jaz zatiram, krotim
in v sužnost devljem svoje teló,
da sam, ko druge učim,
ne zgubim poti v nebó!

David Doktorič:

Tierra de promisión es la gobernación de Misiones. Allí hay todavía selvas vírgenes en extensiones enormes. Pero gran parte del territorio ya se ve dominado por el trabajo sistemático del hombre que cultiva toda clase de plantas útiles, desde yerba mate y mandiosa hasta bananas y ananás.

Allí no se necesita hacer largos paseos para entrar en un caminito como este, más simpático que las arboledas muy cuidadosamente cultivadas en los parques urbanos.

je mesečnik.

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Klič od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

Reg. Prop. intel. 155424

CERKVENI VESTNIK

31. MAJA: Praznik sv. R. Telesa.

3. JUNIJA: Maša na Paternalu za † Franca Cigoj, zapoje. žalni zbor.

Pri sv. Rozi za † Franca Maurič ob 12 uri.

Molitve na Paternalu.

10. JUN.: Maša na Avellanedi za † Hermana Korpič, obletna.

Pri sv. Rozi ob 12 za † Karolino Budin. — Molitve na Avellanedi.

17. JUN.: Maša na Paternalu za † Frančoško in † Alojzij Šuka.

Pri sv. Rozi za † Jožefa Poberaj. Molitve na Avellanedi in zborovannje Bratovščine in čajanka.

24. JUN.: Maša na Avellanedi za † Marko Nemanič z žalnico.

Pri sv. Rozi za † Jožefo Fornazarič.

25. ju.: Post od mesa.

29. JUN.: Praznik sv. Petra in Pavla.

Maša pri sv. Rozi za † Simon Melinc.

1. JUL.: Maša na Paternalu za † Frančiško Colja in † Anton Mihelj.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za † Franc Štolfa iz Pliskovice.

Molitve na Paternalu.

9-TA OBLETNICA NA AVELLANEDI

Devet let je že ko smo se začeli zbirati na Avellanedi k slovenski službi božji in se to delo lepo nadaljuje. Spomin te obletnice bomo praznovali 10. junija s slovesno sveto mašo, pri kateri nam bodo pevci kaj lepega zapeli.

17. junija pa se bo vršil shod Bratovščine, ki bo ob enem tudi volilno zborovanje, da se izbere vodstvo, ki naj Bratovščino nadalje vodi. Vdeležba je obvezna za vse člane. Povabljeni ste pa vsi rojaki.

Shod se bo začel ob 16 uri v kapeli na Manuel Estevez 630 in bo nato sledilo zborovanje, čajanka in slednjič tudi družinska zabava.

Prosimo gospodinje, da naj poskrbe, da ne bodo mize prazne.

NA PATERNALU bomo isto slovesnost praznovali 8. julija na Cirilovo nedeljo. Začetek ob 16 uri, Avalos 250.

ROMANJE V LUJAN

Ob začetku vojske je bilo določeno, da pohitimo spet na božjo pot v Luján, kadar bo vojske konec. Ta dan smo doživeli in sedaj je treba da obljubo spolnimo.

Romanje se bo vršilo 7. oktobra.

Vzemite to že sedaj v poštev, da si za tisti dan preskrbite prosto, da bo naša vdeležba čim lepša. Potovali bomo najbrže s pulmani in sicer iz raznih izhodišč.

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA

Ljudje tako malo upoštevajo moč molitve in prav zato, ker svet živi le v svetlosti in ne izroča Bogu svojih za-

Dias pasados las tropas del mariscal Tito, después de haber ocupado la ciudad de Reka (Fiume) y el importante puerto militar de Pola, llegaron a Trst (Trieste). Pocas horas más tarde, informaron que dicha ciudad había sido ocupada por fuerzas neozelandesas. Más tarde aún, se explicó que los neozelandeses sólo ocuparon la zona del puerto, mientras que los yugoeslavos se habían adueñado de todos los otros barrios de la ciudad, como también de toda la Venecia Julia, desde Fiume hasta Gorizia.

Toda la importancia de esta actitud se puso de manifiesto el día 9, cuando la Agencia Reuter transmitió desde aquella ciudad el siguiente despacho: "La Nación Yugoslava propuso conceder a la ciudad de Trieste una completa autonomía dentro del estado yugoeslavo. Esta declaración fué hecha por el general Dushan Kveder, comandante de Trieste y jefe del ejército esloveno, ante una muchedumbre de más de cinco mil personas. Los idiomas italiano y esloveno serían permitidos, y los organismos locales de gobierno serían elegidos libremente por el pueblo de Trieste".

Los yugoeslavos han decretado, en los territorios por ellos ocupados, la movilización general, desde los 16 hasta los 60 años.

Mientras la escuadra inglesa del Adriático efectúa misteriosas maniobras frente al puerto de Trieste, los yugoeslavos actúan en ella como dueños, nombran autoridades y cambian de nom-

dev, je na zemlji toliko zmede in toliko bede.

Mnogokrat že je v zgodovini zadnjih stoletij bilo na poseben način povdarjena vrednost molitve svetega rožnega venca. V Lurdu na Francoskem je imela Marija rožni venec v rokah, ko se je prikazala Bernardki. V Fátimi na Portugalskem, kjer se je prikazala 6krat v letu 1917 je spet naročila, naj molijo radi rožni venec, ki je Bogu tako zelo ljuba molitve.

To pobožnost goji med nami posebno naša Bratovščina, katera ima 14 rož, to je 14 skupin po 15 oseb, katere se vrste v molitvi desetinke rožnega venca.

Nekateri člani redko pridejo k shodom, zato je pa sedaj nujna dolžnost vseh, da pridete na glavni shod, kateri se bo vršil za AVELLANEDO 17. JUNIJA, ob priliki devete obletnice slovenske službe božje na Avellanedi.

ZA PATERNAL bo ta shod 8. JULIJA, na Cirilovo nedeljo.

Obakrat se bodo vršile ob tisti priliki volitve vodstva in bo tudi družinska zabava s čajanko.

Vse člane prosimo, da pripeljejo ta dan tudi prijatelje in znance.

GOSPOD MISIJONAR č. g. Mirko Rijavec je odpotoval v Rosario 18. maja in bo nadaljeval pozneje svojo pot v Córdoba in Tucumán. Po 5 mesečnem bivanju v Argentini, posebno med rojaki, mu je kar solza stopila v oči, ko je podal 13. maja roke v slovo svojim novim znanecem, med katerimi je našel toliko blagih rojakov in tudi nekatere sorodnike.

Gospod misijonar je naročil, naj sporočimo vsem rojakom njegovo iskreno hvaležnost za neštete dokaze ljubezni, katere je dobil od Slovencev v teh lepih mesecih, kateri bodo ostali nepozabno zapisani v njegovem spominu kot najlepši spominski dnevi na lepo slovensko domovino, katero je našel tu med rojaki.

bre a las calles, como par ejemplo el de la principal avenida, el Corso Vittorio Emanuele, que se llama ahora Corso Tito.

DEFIENDEN EN BELGRADO LA TESIS YUGOESLAYA

Belgrado, 14 (Reuter). — La radio de Belgrado reproduciendo las declaraciones de un portavoz del gobierno, negó "las informaciones hechas circular por algunos periodistas extranjeros" de que Yugoslavia trata de aprovechar la presente situación para lograr la ocupación de Trieste, Istria y el litoral esloveno.

"Estas acusaciones son infundadas, agregó el locutor. En primer lugar, debe ponerse de manifiesto que fué el ejército yugoeslavo, quien por sus propios medios y a costa de grandes sacrificios liberó esas zonas. Desde el punto de vista formal, y por lo tanto natural, el ejército yugoeslavo debería cumplir con la ocupación, al igual que otros ejércitos aliados lo hacen en los territorios extranjeros que han ocupado.

Es difícil entender por qué el ejército yugoeslavo como ejército aliado, no tiene los mismos derechos como los otros ejércitos aliados en similares circunstancias. En segundo lugar, ESTOS TERRITORIOS NO SON EXTRANJEROS, pues fueron separados anteriormente de Yugoslavia".

Atacando a la prensa extranjera, y más especialmente a la italiana, por conducir una campaña agresiva contra Yugoslavia, el portavoz agregó: "Esta prensa, recordando los viejos métodos fascistas difamatorios, habla de atrocidades cometidas por las autoridades militares yugoeslavas contra la población de Trieste.

"Yugoeslavia nunca negó su buena voluntad para discutir y formular sus deseos respecto a una definitiva delimitación de las fronteras entre Yugoslavia e Italia en la conferencia de paz. La actual actitud de Yugoslavia respecto a dichos territorios, no se diferencia de la actitud de otros aliados hacia territorios que ellos ocuparon, reservándose el derecho para el ejército yugoeslavo de organizar sus autoridades militares de ocupación, para que las leyes y el orden puedan ser mantenidos".

El portavoz yugoeslavo agregó: "La prensa fascista y una parte de la prensa extranjera han encabezado una campaña reaccionaria contra la nueva Yugoslavia, con el propósito de revivir la monarquía fascista en el país, política que no difiere en nada a la emprendida por Hitler y Mussolini, que propagaron la desunión entre los aliados.

Por otro lado, nos es grato comprobar que la sección más seria británica entendió ampliamente la situación, y está totalmente del lado yugoeslavo. Los fascistas italianos tratan de salvar por lo menos parte de sus dominios. Pero si las colonias le son sacadas a Italia, no hay motivo por el cual los eslovenos y croatas de Venecia Julia, tengan menos consideración que los negros de Africa".

Kako lepo se sliši: vojske je konec . . . Kljub temu, da je visela še črna senca nad našo domovino tisto uro, ko je šel klic, da je vojne konec, nas je prešinil žarek radosti. Kljub temu, da pričakujemo bridkih novic od doma in kljub negotovosti, s katero gledamo v bodočnost, se veselimo tega tako dolgo pričakovanega dogodka.

Konec je vojske, mir se bliža!

Mir! Ali niso to le sanje? Ne niso sanje! Prihaja mir in nam obeta srečnejšo bodočnost in Bog daj, da nam jo kmalu prinese.

Vendar pa je prav, da malo razmislimo o tem, kaj je mir!

Večinoma si ljudje mir predstavljajo le na ta način, da bi nemoteno lahko vršili svoje posle. Pošteni ljudje vedo, da morajo človekove misli iti malo dalje: ne misliti samo nase, temveč tudi na bližnjega, ki ima tudi pravico, da nemoteno vrši svoje posle.

Ko bi vsi ljudje vsak čas imeli za svoj ideal: zvesto in nesebično vršiti svojo dolžnost, skrbno se čuvati, da nikomur ne storimo ničesar, kar bi ga oviralo v njegovih pravicah in pri njegovem miru, potem bi ne bilo ne zavisti, ne sovraštva, ne pravd, pa tudi ne vojska, potem bi pač vsi v miru živeli.

Vsi ljudje vemo, da nobena stvar ne obrodi koristnega sadu, če ni skrbno vsejana in negovana. Tudi mir je sad, sad zvestobe, pravičnosti in ljubezni. Tudi mir je treba najprej sejati, potem šele ga moremo tudi uživati.

Koliko domov, poštenih, na zunaj morda zglednih, trpi znotraj bridke razdore. Vzrok je pa ta, ker ljubosumno vsak brani svoje pravice preje kot bi zvesto in zgledno spolnjeval svoje dolžnosti. Ni potrpežljivosti, ni hvaležnosti, ni uslužnosti, ni točnosti, ni prijaznega obraza, s pikro besedo se večajo razpoke, ki se pojavljajo kot posledice nespozorumov . . .

Uboga mati, kateri otroci odrečejo to, kar je njej največje plačilo: vesela hvaležnost otrok. Nesrečni otroci, katerim stariši z večnimi očitki grene življenje, kljub temu da se iskreno prizadevajo za svojo dolžnost! Bridko je za očeta in moža, kateri s svojimi žulji in skrbjo nosi vse breme svojega doma, pa ne najde ljubeznivega pozdrava in pripravljene okrepčila, ko se truden vrne z dela . . . Tam ni božjega miru!

V tistih domovih pa, kjer si vsak član družine prizadene, da bi zvesto in z veseljem spolnil, kar je v njegovi moči, da osreči druge svojce vlada božji blagoslov in božji mir. Mir je treba najprej sejati in nato pride tudi žetev! Ljubeznjiv obraz, prijazen pozdrav, uslužen odgovor, z veseljem storjena usluga, potrpežljiv molk, s hvaležnostjo sprejeta usluga, zatajevanje nestrpnosti . . . vse to je seme iz katerega zraste družinska sreča in božji mir.

Tako je v družinah. Tako je pa tudi med narodi. Toda tega so zmožni samo ljudje, kateri živijo iz vere. Brezverni ljudje mislijo le nase in na svoje telesne užitke. In ker so na krmilo narodov prišli skoro povsod ljudje, kateri božje postave ne jemljejo v misel in postavljajo narodno blaginjo na temelje zgolj materialne kulture, mesto da bi snovali vse postave na božji zapovedi, zato tudi države prav tako nujno zaidejo v težke socialne notranje krize in narodi v krvave medsebojne spore, kakor padejo v propad družine kjer ne vlada božja postava.

Kakor pijanec zanemari potrebe svoje družine če misli le na lastno grlo, kakor pohotneš izda svoje poštenje in razdere srečo svoje lastne družine, tako vodi razbrzdanost tudi v propad javne morale, kar tako strahotno dokazujejo norišnice, kaznilnice, bolnice in pobiljevalnice mladine.

Kadar dobe nad narodi besedo brezvestni ljudje, kako hitro zastrupijo cel narod s sovraštvom proti drugemu narodu. Zahtevo, ki je očitvidna krivica, predstavijo kot upravičeno narodno težnjo. Preprosti narod zaupa zapeljivemu vodniku, kateri išče svoje slavno ime na stroške slabotnega mejaša in milijoni nasedejo lažnjivi besedi. Še korak naprej, kadar pride prilika in iz spora je nastalo sovraštvo, katero razburja duhove skozi stoletja . . .

Preprost narod ne zna ločiti med resnico in lažjo. Sladkim obetom kar hitro nasede; v sanjariji na boljše čase nič ne pomisli na pravice sosedov in drugih soljudi. V zaupanju na svoje voditelje meni, da so

Preizkušen ribičev dika,
Poprej lovil sem ribe.
Navdušil sem se za Učenika,
a tedaj še velike imel sem hibe.
Ozdravil me je On in vse mi je odpustil.
Zato sem čolne in mreže zapustil
in šel za Njim. . . .
Zdaj duše lovim.
Mrežo imam čudovito!
Če je lov še tako obilen,
se ta mreža ne strže nikdar.
Moj čoln pa izziva vihar,
naj bo še tako silen,
in premaga nevihto še tako strahovito!

David Doktorič:

oni že prevdarili, če je stvar pravična in na mestu. Kadar pa jim preide tista hujskaška obljuba že v meso in kri, je ni več sile, katera bi bila zmožna iztrebiti iz milijonov src tisto strupeno zablodo. Sovraštvo je že pognalo korenine.

Zato je tako silno važno, da javna oblast skrbno čuva nad poštenjem v življenju in tudi nad težnjami množice in uravnava javnost na osnovi resnične enakosti, bratstva in svobode vseh članov svojega naroda in tudi vseh ljudstev. To pa je mogoče edino le na osnovi božjega nauka, ki nas uči, da imamo vsi ljudje skupnega Očeta v nebesih in da moramo biti na zemlji vedno velikodušni nasproti drugim, da bomo vredni božjega blagoslova in božjega miru v naših družinah in v našem javnem življenju.

Oddaljiti se od potov božje postave je toliko kot iti v temo in zmedo. Zato je treba vedno obračati skrbno pažnjo na tiste, kateri se predstavljajo kot narodni vodniki, če njihova načela temelje na božjih zapovedih, ali imajo vero v nesmrtnost duše in v božjo pravico. Če so neverni, potem naj bo pač vsakemu jasno, da so to slepci in če slepec slepca vodi, padeta oba v jamo!

Ena hinavska laž, slavohlepno besedičenje kakega D'Annunzia, kakega blebatača, kateremu ni mar ne Boga, ne resnice, ne pravice, pa se sprožijo milijonske armade, ki bruhaajo sovraštvo, za prazen nič!

Pravična kazen za izdajstvo napram božjemu naročilu: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe! Kar nočeš da drugi tebi stori tudi ti drugemu nikar ne stori!

*

Zmaga je dosežena. Toda mir je še daleč in pravega resničnega miru ne bo na svetu, dokler ne bodo vsi narodi z iskrenostjo sprejeli pravega resničnega krščanskega bratstva, katero temelji na veri v kupnega Očeta v nebesih in na upanju večnega plačila v rajski domovini, kjer ne bomo več imeli ne obmejnih ne socialnih sporov.

V zasebnem družinskem življenju ni miru, če nima vsak družinski član plemenite pripravljenosti, da žrtvuje svoje lastne včasih tudi upravičene zahteve. To pa more storiti le, če ga vodi misel na Boga, kateri mu bo njegovo plemenito žrtev obilno poplačal že v tem življenju z družinsko srečo, v večnosti pa z zveličanjem. V mednarodnem življenju je tudi mogoče doseči iskreno sočutje in izravnavo sporov le, če so voditelji narodov iskreni, nesebični in velikodušni. Vsega tega pa so zmožni le, če jih vodi misel na božjo pravico.

LA VICTORIA NO BASTA...

Se terminó la guerra. 9 millones de vidas fueron sacrificadas en las acciones bélicas en Europa. Entre los asesinados muertos por represalias, en campos de concentración, en bombardeos, por penurias y enfermedades alcanzan a 50 millones los desaparecidos. Millones de hogares destruidos, familias desparamadas, pueblos y ciudades arruinadas, el bienestar de naciones enteras impedido . . . y quien podrá apreciar el mar de lágrimas y de angustias que siguen oprimiendo a los sobrevivientes

Sobre estas ruinas hemos de concentrarnos, para aprender la cruel lección para reconstruir un mundo más feliz.

¡Paz . . . paz . . . ! Qué hermosa suena esta palabra que para muchos parece confundirse con el triunfo . . . Sin embargo hay entre los mismos altos políticos quienes no cesan en repetir: "ahora nos queda todavía para conquistar la paz . . ." ¿Cómo cumplir esta tarea?

Primero hay que saber: qué es la paz.

Generalmente se cree que la paz es el "no ser molestado en sus actividades" . . . Esas actividades pueden ser múltiples y uno realmente tiene derecho a que nadie le estorba en lo que JUSTAMENTE LE CORRESPONDE. Repetimos: en lo que justamente le corresponde, pues muchas veces hallamos individuos que no tienen entendimiento cabal de lo que con justicia les corresponde.

Bien claras son las normas que nos dió Jesucristo, el Príncipe de la Paz: "Amar al prójimo como a sí mismo", "Medir con la misma medida con la cual queremos ser medidos".

Mientras uno observa estas normas, mientras no hace a nadie, lo que no quisiera que le hagan los demás, está en pleno derecho de no ser estorbado en su actividades, pues: como él respeta derechos ajenos merece ser respetado en los suyos. ¡Esta es la base de la paz!

Pero abundan los individuos que no miden los derechos y los deberes con igualdad. Valéanse de todos los medios a su alcance, sin hacer caso de lo justo e injusto, pues la norma suprema de ellos es su interés. No les importa si con eso estorban a su prójimo en sus justos derechos. Lo que les interesa es "no ser molestados en sus actividades", poder "vivir en paz"

Tan es así, que hay gente que considera su justo derecho el abusar de los demás y considera injusticia, si su víctima se levanta en su defensa.

*

Viendo un lobo a un corderito que bebía en un arroyo, quiso alegar un pretexto aparente para devorarlo. Para ello y aunque el animal bebía río abajo, le acusó de enturbiar el agua y de impedirle beber.

Respondióle el corderito que él no bebía sino con la punta del hocico y que estando aguas abajo del río no podía en modo alguno enturbiar el agua arriba.

Viendo su efecto chasqueado le dijo entonces el lobo: pero el año pasado insultaste a mi padre.

Ni siquiera había yo nacido en esa época, respondió el corderito. A lo que el lobo concluyó: Pues bien! Por grande que sea tu facilidad para justificarte no por ello dejaré de devorarte.

Es una fábula de Esopo, pero escrita no para lobos sino para la gente de mañas parecidas. Y por cierto abundan individuos a quienes solo importa el interés propio y no les estorba ni lo más mínimo si con eso chocan los derechos ajenos. Hay gente tan desconsiderada que califican de "impertinencia" si alguna de sus inocentes víctimas se atreve a levantarse en su defensa. Consideran como su derecho el

El coro que cantó en Avellaneda el 13 de junio de 1936, cuando se rezó la primera vez allí la misa para los eslovenos. Paternalski zbor pod vodstvom Cirila Jekšeta pred 9 leti.

abusar de los demás y califican de injusticia la tentativa de autodefensa . . .

Abundan esa clase de tipos en la vida económica y social y cualquiera debe examinar de vez en cuando su conducta a este respecto, si tiene aplicada la medida de la justicia y caridad cristiana condensada en las palabras de Jesús: haz al prójimo lo que quieres que te hagan los demás y lo que no quieres que otros te hagan no lo hagas tampoco tú.

Más todavía se estorba la paz al prójimo con la lengua. ¡Cuántas quejas no se oyen contra los calumniadores! Siempre se atribuye malicia a los chismes ajenos que tocan a uno, pero no por eso se frenan más las propias palabras . . .

No se tiene en cuenta, que para gozar de la paz hay que sembrarla y primero es siembra, luego cosecha.

Ninguna cosa de valor se consigue en esta vida sin pagar por ella su justo precio. Lo mismo de la paz, que es un don tan grande de Dios. Hay que conquistarla con el intercambio de brindarla a los demás. Tal es su precio más barato. Pero alguna vez

LA PAZ CUESTA MAS.

Mientras uno tiene trato con gente buena se mantiene la paz con: "tanto por tanto", midiendo con la misma medida con la cual queremos ser medidos. ¡Negocio bueno! Más difícil se pone la situación, cuando uno debe enfrentarse con la gente perversa que abusa de la generosidad de uno o la interpreta como debilidad.

He aquí la tragedia de la existencia humana, pero también la prueba más decisiva por la cual debe pasar el cristiano para demostrar su verdadero valor moral y su dignidad de ciudadano de la futura patria celestial.

Jesús, el Príncipe de la paz, no nos exige abandonarnos a los antojos perversos de gente mala, pues él también reaccionó contra la bofetada del sirviente del impío Annás . . . Pero con eso no desautorizó sus palabras: "Amad a vuestros enemigos. Haced bien a los que os odian! ¡Benedicid a los que os maldicen y orad por los que os persiguen y calumnian, para que seáis hijos de vuestro Padre celestial, que da el sol y la lluvia sobre los buenos y los malos . . .

¡Eso sí que cuesta! Uno se rebela pensando: con qué derecho daré yo mi cara, para que me ahofetee uno que merece mil veces el mal que me proporciona

con malicia . . . No nos entra fácilmente un consejo tan opuesto a los sentimientos naturales de venganza.

Pero los creyentes, que sentimos sobre nosotros el cuidado del Padre Celestial, que nos sentimos en todo momento entre sus manos, nos empeñamos en entrar en los sentimientos de Jesús crucificado, cuando rogó: Padre perdónales pues no saben lo que hacen.

El perdón a los enemigos es por cierto lo más duro que nos impone nuestra religión, pero también lo más consolador, pues uno que comprende en realidad este mandamiento entrega alegremente a Dios y a su justicia, el arreglo de las cuentas y puede quedar bien satisfecho de tal paso, sabiendo que no se expone a ningún riesgo de hacer a nadie ninguna injusticia, ya que tampoco nadie saldrá sin su justo castigo y que tiene segura su recompensa.

A MI LA VENGANZA. Yo retribuiré; así declara Dios. De nosotros reclama generoso perdón, para merecer a nuestra vez ser perdonados y si nos rodea de gente que nos molesta, nos maltrata, abusa, es para brindarnos oportunidad de expiar nuestras propias faltas, para conocer nuestros propios vicios, para ejercitarnos en la caridad más sublime que es amar a los enemigos . . .

Es cierto que cuesta suprimir todo sentimiento de venganza pero es el precio con el cual se compra la paz no sólo en la vida sino también en la eternidad. Nos lo asegura Jesús: Bienaventurados seréis cuando los hombres os odien, cuando os maldigan, persigan, cuando digan mintiendo todo mal contra vosotros . . . Alegraos en ese día y regocijaos porque muy grande es vuestra recompensa en el cielo . . .

Jamás la tierra será transformada en paraíso, pues siempre habrá gente mala en compañía de los buenos. Nunca faltarán las espinas en el valle de lágrimas y tan solo la fe y la esperanza de la feliz eternidad es estímulo suficiente para inspirar la fuerza moral de perdonar de corazón y restablecer la paz en su propia alma, mientras los incrédulos quedan con sus estériles venganzas y odios.

LA PAZ SOCIAL E INTERNACIONAL

se cimienta en las mismas bases de la paz individual.

Entre varias clases sociales puede reinar una deare cooperación sin rencores, celos, abusos y mezquindad si se aplican las mismas normas evangélicas de verdadero amor, generosa tolerancia y heroico perdón. La sociedad, compuesta de socios respetuosos y generosos funciona sin conflictos.

Eliminar toda clase de desacuerdos será imposible, pues no siempre puede la justicia delimitar exactamente los derechos. Pero si se da lugar a la caridad va se encuentra siempre un modo como salvar la armonía. El bien común siempre exigirá algunos sacrificios individuales, y para los creyentes esos sacrificios encierran un gran consuelo, pues son base de méritos sobrenaturales. Donde el hombre renuncia a algún interés suyo por amor de Dios y por el bien de los demás tiene siempre asegurada la recompensa, que prometió Jesús.

Puestas estas normas en práctica no habrá ya envidia ni odio entre el pobre y rico, entre el superior y súbdito, entre el poderoso y menesteroso ni entre los pueblos vecinos.

UN ESPERISMO FATAL

que es un semillero eterno de los odios sociales y raciales es el engañoso patriotismo y clasismo. Uno provoca tiranteces internacionales, otras revoluciones sociales. Pero no quiero decir que los culpables son

“SLOVENSKI DOM” priredi v nedeljo 3. junija veliko prireditev v dvorani Centro Armenio, Acevedo 1353, ob 5 uri pop. Pester spored.

los que ponen en marcha la guerra o la revolución, sino aquellos que injustamente mantienen sus falsos derechos contando con la debilidad del perjudicado. Este crimen se califica en el Evangelio entre “los pecados que gritan al cielo por la venganza”.

Fatales son tales crímenes para la tranquilidad de la vida hogareña, pero mucha mayor desgracia provocan, cuando se cometen colectivamente, sea bajo el aspecto de los derechos de alguna clase social o de una nación.

En la vida individual no es tan fácil disfrazar el egoísmo, la codicia, la mezquindad, con la apariencia de la virtud; pero en la vida pública fácilmente puede darse el aspecto de virtud o hasta heroísmo, a alguna pretensión absolutamente injusta de un patriotismo hipócrita.

Se reclaman altamente los derechos pretendidos de un pueblo contra el otro. Todo un pueblo puede engañarse, creyendo que se reclama justicia y sin embargo se trata del egoísmo más condenable, egoísmo colectivo. Presentándose con un disfraz sofisticado puede engequecer a todo un pueblo provocándolo a reclamaciones que son absolutamente infundadas y por lo tanto una patente injusticia contra otro pueblo.

No entraremos a detallar casos concretos, pues los que quieren dedicar alguna atención al asunto busquen estudios imparciales sobre el problema de Trieste, de Silesia, del Corredor polaco, de Alsacia, de los Sudetes. Allí se darán cuenta que los pleitos se originaron siempre en los actos violentos del pueblo más poderoso contra otro más débil revistiendo su agresión con imaginarios derechos, presentando sus reclamaciones criminales en nombre de tantos y tantos millones de sus compatriotas.

Con la ilusión del patriotismo se cometían injurias fatales contra individuos o colectividades. Los autores de estas mentiras deberían ser castigados por sembradores de odio entre dos naciones, sin embargo se les proclama héroes y próceres y se les levantan monumentos . . .

¡NO BASTA CON EL TRIUNFO!

Ver derrotado a su enemigo no significa todavía arreglo definitivo de la paz. Lo que es necesario es quitar al odio su pasto. Hay que examinar primero y eliminar luego lo que ha dado origen a los pleitos internacionales y hacer entrar en el entendimiento de los poderosos que ellos no tienen ningún derecho de aprovecharse contra los indefensos.

Como en la vida civil no hay paz y felicidad si no se practican la justicia y la caridad conjuntamente, al par reclama primero la justicia y luego la generosidad también la paz internacional y la paz social.

No se pueden imponer razones económicas ni históricas, ni estratégicas, pues no se trata de tierras sino se trata de gente que lleva un corazón sensible, que lleva sus sentimientos justos, que lleva su patria grabada en su corazón sano, y el corazón no se puede despedazar, por eso no se debe negociar con las tierras.

Los derechos del pueblo, fundados en su habla en su civilización, en su religión, en sus tradiciones tienen que ser el factor decisivo y no los apetitos desenfrenados de pueblos engañados por algunos poetas charlatanes o demagogos criminales.

Triunfar es tan sólo una fase transitoria de la pací-

SEDEMNAJST LET PO SVETU BLODIMI

Dvakrat sedemnajst let
prešlo mi je od časa mladostnega kipenja,
ko sem poskusil v vrtincu življenja,
po dijaških sanjah, svoj prvi zalet.

Kaj vse mi je prineslo prvih sedemnaest let
do mojih moških zrelih,
med njimi deset sred zveri preživelih,
v njihovi lastni trdnjavi!

Bili ste strašni, vi dnevi krvavi,
ko bila je usodnih vrsta let spočeta
z vojsko, ki prihrula je nad nas,
ki je skoro slednjo našo vas,
naše domove ob Soči, razsula v prah!
Vladala sta v dušah groza, strah.

A hujša, stokrat hujša, bila so leta
strahotnega trpljenja,
škripanja z zobmi obnemolega,
suženjskega potrpljenja
in vendar nad vse junaškega.

Zrl sem zveri iz oči v oči. . . .
Ah! Da bi takrat zadostovale naše moči!
Ali proti stokratni premoči
kaj bi v svoji nemoči?
O svetem Jožefu,

v osemnajstem letu, šel sem na pot.
Na pot, ki jo je šlo že toliko sirot.
Z Marijo in Jožefom Jezuščku
smo v Egiptu drugovali.
Oni so se vrnili. Mi smo ostali.

Že sedemnajst let po svetu hodim!
Že sedemnajst let po svetu blodim!

Ali bo še dolgo živel naš Herod?

BOŽJI LJUBEZNI (Po sveti Tereziji iz Avile)

Ne gane me, Bog in Gospod moj, da Tebe jaz toliko ljubim,
večno plačilo v nebesih, katero si Ti mi obljubil,
niti ne gane me strah, da v peklú se jaz večno pogubim,
če žalil bi Tebe in z grešncstjo Tvojo bi milost izgubil.

Ganeš me Ti! Da Te samo pogledam, se jasno zavedam,
kaj vse za ničevost mojo, moj Bog, hrepenel si trpeti!
Ganeš me Ti, ko rane Telesa presvetega gledam,
ganeš me Ti, ki si hotel za mene na križu umreti!

Gane me Tvoja ljubezen! Čeprav ne bi daroval mi
po smrti nebes, bi se Tvoji ljubezni želel posvetiti,
čeprav, Te večno zgubiti, bi ne bilo tako žal mi!

Da Tebe ljubim, ti treba ni, meni kak dar obljubiti,
dasi ni upanja žarka po večnosti ne bi bil dal mi,
vseeno Te moral bi, kakor Te ljubim, brezmejno ljubiti!

GORIŠKI NADŠKOF MONS. MARGOTTI

je bil prvi, o katerem se je nekaj zanesljivega zvedelo iz naših krajev. Ko so prišli Jugoslovani v Gorico so ga takoj zaprli in je bil od 2. do 9. maja zaprt. Med tem so se raznesle gorostasne novice o tem, da so ga ubili in o drugih grozovitostih, katere počenjajo Jugoslovani v Gorici in Trstu. 10. maja se je pa Margotti že oglašil v Rimu, kamor sta ga peljala dva italijanska patriota.

Jugoslovani so nadškofa spodobno odpravili iz naše dežele in mu odredili, da naj nič več ne pride na jugoslovanska tla. Znano je, da je bil goriški nadškof Margotti vse preveč uslužen napram fašističnim oblastem in je bil tako zavzet za Mussolinijevo zmago, da je začel veliko zbirko za zgraditev "votivne cerkve zmage", ki naj bi v Gorici spominjala pozne rodove na slavno "Hitler-Mussolinijevo zmago".

Zato pač ni čudno, če so jugoslovanske oblasti posegle vmes in je razvidno iz poročila, da so z njim postopale mnogo

bolj dostojno kot so fašisti z rajnim nadškofom Sedejem.

KAKO JE DANES NA KOROŠKEM

Jugoslovanci čete so zasedle južno Koroško, to je čez Celovec do Beljaka, vse kar je ozemlja, zgodovinsko slovenskega ob Dravi in v Ziljski dolini. Toda, ker je tamkaj večinoma že vse močno ponemčeno in so uvideli naši vojaški poveljniki, da tamkaj nimajo zadosti domačih vodilnih mož, katerim bi se moglo izročiti v roke vodstvo uprave, so se raje umaknili in je tamkaj zasedla zavezniška vojska pod poveljstvom generala Aleksandra. Ta korak je bil diplomatičen. Hoteli so dokazati dobro voljo in ob enem povdariti svoje pravice in odločnost da se ne bodo umaknili na Primorskem. Ta umik na oroškem je nekaj kompromis z zapadnimi zavezniki, kateri morajo sedaj biti manj zahtevni na Primorskem.

V Celovcu so Jugoslovani rekvirirali eno tiskarno, v kateri se je nato tiskal slovenski list. Zavezniško poveljstvo je pa zapečatilo prostore sedaj in je izve-

dlo strogo preiskavo. Razpustila je njihova oblast tudi vse lokalne krajevne svete in je sedaj vse v rokah mirovne konference.

V TRSTU JUGOSLOVANI TRDNO STOJE

V smislu dogovorov med Titom in Aleksandrom je bilo sedaj doseženo to, da so dobili zavezniki v svojo kontrolo železnico, ki vodi iz Trsta v Gorico čez Kras. Glavno oporno točko imajo Angleži v Dornbergu. Pod njihovo kontrolo bo postavljena tudi progá od Gorice do Podbrda. Tudi v Trnovem za Sveto goro imajo važno oporišče. Dornberg in Trnovo pomenita najbolj vzhodne točke do kamor seže kontrola zapadnih zaveznikov. To je ravna črta, ki gre od Pulja čez Trst, Kras in Trnovsko planoto naravnost na Triglav.

Med tem pa imajo v Trstu Jugoslovani vso oblast v rokah, razen v pristanišču, kjer že delajo Angleži in izkrcavajo živila in drugo, kar potrebujejo v Furlaniji in na Koroškem, kamor vozijo čez Udine in Beljak.

ficación. Ahora hay que desarraigar las raíces de donde brotaron los odios y aplicar a la humanidad el remedio que puede curar sus dolencias y ese remedio es el mismo que debe aplicarse en la relación entre los individuos y las familias que es la verdadera caridad, que constituye a todos hermanos entre sí y que fraterniza también los pueblos en competencia y colaboración benéficas para el bienestar común.

Qué bien escribió el apóstol Santiago, letras que han de aplicarse tanto en la vida cotidiana hogareña cuanto en las relaciones sociales, pero dignas también, de formar la base de las consideraciones de la comisión por la paz: "¿De dónde vienen las guerras y los pleitos entre vosotros? ¿No son de vuestras concupiscencias que combaten en vuestros miembros? ¿Codiciais v no tenéis. Matáis y ardéis de envidia v no podéis alcanzar. Combatís v guerreáis y no tenéis lo que deseáis porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís más, para gastar en vuestros deleites. (cap. 4, 1-3).

He aquí otra cosa más, que ha de tenerse en cuenta. No es solamente la debilidad del corazón humano, egoísta, codicioso, envidioso, rencoroso, lleno de concupiscencias sensuales y de otras inclinaciones

apasionadas, que conducen al hombre y la humanidad al abismo de la desunión que culmina en las guerras, sino también es el eterno enemigo de nuestra dicha, el demonio, que provoca los odios exterminadores.

Contra las intrigas de él tenemos que armarnos, según el consejo de Santiago, CON LA ORACION . . . Y qué pocos son hoy los dirigentes de los pueblos que tienen en cuenta la necesidad de la oración.

Con ella no basta todavía, pues nos advierte Jesús mismo: "Esta clase de demonios no se echa sino con la oración y CON EL AYUNO". Si hay pocos próceres nacionales que saben rezar, son menos todavía aquellos que aprecian el valor de la penitencia, considerada hoy en la época del materialismo y sensualismo como . . . estupidez . . . Ya se ve la astucia del demonio, que supo desarmar a la pobre humanidad para tenerla más indefensa y esclavizana en la maldición de sus odios.

Prudencia, amor a la verdad, justicia y caridad, oración y penitencia son los remedios que el mundo debe aplicar para curar sus horribles heridas.

Si no se usan todos estos remedios es inútil esperar una verdadera paz.

FATIMA

PRVO POGlavJE

Ne samo kraji, ki so v svojem objemu nosili Gospoda Jezusa, temveč tudi oni, kjer Bog po Mariji deli dušne in telesne milosti so posveceni, nam veljajo za svete in postajajo cilj hrepenecih src človeških.

Fatima, skromna portugalska vasica, približno 100 Km oddaljena od Lizbone je tak kraj; tam se je na gorski zelenici prikazala preblazna Devica trem nedolžnim pastirskim otrokom. V samotnem in pustem okraju so pasli svoje črede desetletna Lucija, devetletni Francek in najmlajša Hijacinta. Lucija, sedaj redovnica v kongregaciji svete Doroteje nam bo v naslednjem sama podala, kar je tudi pod prisego izpričala tamošnjemu škofu.

PRVO PRIKAZANJE. — 13. maja 1917.

Iz meglenih nižin smo dnevno vodili čredico ovac v planine, ki so bile tedaj še kakor zaklenjene v skrivnost lepote, nepoznane in neobiskovane od velikega sveta.

Tudi tega dne smo se podali na omenjeni kraj. Pomladno razpoloženje narave je še bolj podžigalo našo otroško razigranost, da smo liki metulčkom rajali in se veselili, dokler nas ni zdramila čudna svetloba, kot sij nekega bliska. Otroci narave, vajeni takih pojavov smo se kar najhitreje spravili in zbrali našo živinico, da se še pravočasno umaknemo pod domači krov. Mirno in urejeno so stopicale ovčice po gorski stezici, ki vodi v dolino. Do male zelenice dosepevši, približno sredi našega pota, ponovno pritegne vso našo pozornost še močnejši sij, ki je prodiral izza vejevja hrastovega debla. Naglo usmerimo korak proti omenjeni svetlobi in glej — pred nami stoji prečudna gospa, rajske lepote in milobe polna, obdana od nebeškega leska, ki je prihajal prav do nas. Kakor bi pili nebeško luč nas je nevidna moč bližala v njen objem.

“Ne bojte se, nič žalega vam ne storim”, nas smehljaje nagovori nebeška prikazen.

“Od kod ste?” jo opogumljena vprašam.

“Z nebes.” —

“In kaj želite?” — zastavim ponovno vprašanje.

“Napravite mi to veselje, da pridete vsakega 13. — šest mesecev zaporedoma na ta kraj, ob tej uri. Povedala vam bom, kdo sem in kaj želim.”

In še jo vprašam: “Pojdem tudi jaz v nebesa?”

“Da, pojdeš!” je bil odgovor.

“In Hijacinta?”

“Tudi ona pojde.”

“Pa naš Francek?”

“Tudi on, — a moliti mora rad in pogosto sveti rožni venec.”

Nato Devica nadaljuje: “Ste pripravljeni izročiti se Bogu, da nad Vami gospoduje po svojem dopadenju? V duhu sprave sprejeti vse telesno in dušno trpljenje, težave, skušnjave in preiskušnje s katerimi vas hoče obiskati božje Srce v spravo za vse žalitve, ki se mu gode, pa tudi za nesrečne grešnike, da najdejo milost v božjih očeh?”

“Radi obljubimo!” smo enoglasno odgovorili.

Smehljaje je Devica svoja usta odprla in dostavila:

“Trpeli boste mnogo, mnogo, a milost božja bo opora vaših temnih ur.”

Za tem razprostre svoje deviške roke iz katerih se usuje čarobna svetloba, močnejša od sončnega žarka — milost božja sama. — Tiha, iskrena in sveta ljubezen nas je prevzela. Iz globočine srca so se dvigali sklepi, močni, veliki in jekleni, sklepi, ki bodo kakor železni tanki zdrobili vse ovire... Ginjenosti smo padli na kolena in iz srcá ponavljali: O presveta Trojica, moj Bog, poveljučujemo Te, ljubimo Te v najsvetejšem Zakramentu.

Po trenutkih te rajske blaženosti Devica še dostavi:

Reproducción de la imagen de Ntra. Señora que apareció en Fátima.

Podoba Marije, naslikane po opisu prikazni 13. junija 1917.

“Molite rožni venec vsak dan za mir med narodi sveta in, da se skonča ta strašna vojska.”

Prikazen se dvigne v sinje višave proti vzhodu, v neskončno daljavo... Odšla je, — a ne brez sledu —, ne bo pozabljena kot lepe pomladne sanje — ampak, šla je, kakor rajska pesem, ki v ljubečih otroških srcih nikdar ne izzvene... .

DRUGO PRIKAZANJE — 13. junija 1917.

Jutro je bilo prekrasno, nebo je obleklo svoj najlepši plašč in svetlo jutranje sonce ga je krog in krog obrobilo z zlatom. Ta dan je Portugalska obhajala praznik svojega zavetnika — sv. Antona Padovanskega... Tudi Lucija se ga ni zastoj veselila... .

Živina je ostala ta dan doma, a Lucija je gluha, gluha za vse domače slovesnosti. Srce jo žene tja, kjer je prvič smela gledati iz obličja v obličje Njo, ki nam je vodnica in morska zvezda na potu našega življenja — Devici — nebes in zemlje Kraljici — božji Materi — Mariji!

Polna zbranosti in tihe, duhovne sreče se spenja više, vedno više, z eno samo željo, da skoraj doseže kraj prvega srečanja z prelepo Gospo.

Pustimo jo, naj nam sama govori:

Tišina samote ni motila naše zbranosti, le šuštenje vetrčica je spremljalo skrivnosti svetega rožnega venca. — Nebo ni moglo ostati gluho klicu ubogega srca. Zgodilo se je... . Kakor zgodnja danica, obdana z nebeškim leskom se prikaže izza vejevja, prav tam kot prvič... Rajski nasmeh ji igra na prelepem licu.

Ko se poleže prvi naval razburjenosti v meni jo opogumljena nagovorim:

“Lepa gospa, kaj želite?”

Prikazen prijazno odvrne: “Da pridete tudi 13. prihodnjega meseca, da molite dnevno sveti rožni venec, pa še, da se naučite čitanja. Potem vam bom povedala kaj želim.”

Prevzeta hrepenenja po nebu jo poprosim naj nas popelje s seboj v onostranstvo.

Devica smehljaje odgovori:

“Da, — Hijacinto in Franceka popeljem prav kmalu,

BIENAVENTURADOS LOS MISERICORDIOSOS . . .

Agradecemos la generosidad de aquellos que han correspondido a nuestro pedido en favor de los necesitados yugoslavos.

¡Que Dios se lo pague!

Seguiremos pidiendo, y esperamos que habrá muchos que corresponderán a este pedido angustioso.

Y para documentar esa necesidad extrema, he aquí una carta de un sacerdote que nos cuenta algo de lo que pasó. La carta está fechada en el Cairo a 13 de enero de 1945, y dice así:

"Mi querido Padre Hladnik y connacionales:

"Nos tocó algo tan horrible que jamás habrá lengua que pueda contar todo lo que sufre nuestro pueblo y lo que le espera todavía.

"Soy yo sacerdote. Después de mi primera misa vino el huracán que me llevó por el mundo. Primero los alemanes encancelaron a todos los sacerdotes, nos castigaban pegando implacablemente con lo que mataron a muchos. Algunos se escaparon y yo también.

"Si en Estiria la Gestapo encuentra algún sacerdote, lo fusila enseguida sin acusación ni juicio. Poquísimos sacerdotes están todavía allí, actuando en secreto, desempeñando el oficio de zapateros, sastre o mineros . . . Sólo les conocen los más íntimos y fervorosos creyentes que se reúnen de noche en alguna casa particular para celebrar la Misa: sin vestiduras litúrgicas, usando un vaso cualquiera, y sólo desde Sanctus hasta la Comunión . . . La gente viene de muy lejos feliz de poder confesar y comulgar y luego se lleva el viático a los enfermos . . . No hay palabras para describir los horrores que pasa la gente.

"¡Y que angustia si descubre la Gestapo a un sacerdote! Inmediatamente lo fusilan. Yo mismo me escapé una vez en Maribor por un milagro . . . ¡Cuántas cosas podría contarle! Van ya cuatro años desde que comencé a vivir continuamente entre el fuego y la muerte, hasta que me salvaron del frente, y herido, me trajeron a un hospital de Italia, de donde luego me trasladaron a Cairo, para curarme.

"Aquí estoy ahora en una miseria extrema, pues no tengo con qué procurarme remedios ni con qué vestirme.

"Habrá tal vez allí algún corazón noble, que me mande algún dinero, para mí y para otros, que están en las mismas condiciones . . .

"Puede imaginarse como estará mi salud, al decirle que en mi hambre inimaginable me alimentaba con pastos y raíces, a consecuencia de lo cual quede arruinado.

Pbro. Luskar José."

Todavía perdura la extrema necesidad de muchos miles; por eso apelamos a todos los que tienen un corazón sensible, para que contriguyan con algo, pudiendo entregarle al P. Juan Hladnik, Pasco 431, Cap.

ti pa, orodje božjih rok, — ostaněš. — Po tebi hoče Jezus biti bolj spoznan in ljubljén. Želja Njegova je, da se razširi po vsem svetu pobožnost Brezmadežnega Srca.

Potrta jo vprašam: "Zapuščena in osamljena bom torej morala ostati tu na zemlji."

"Ne žaluj, hčérka moja, ne bom te zapustila! Brezmadežno Srce moje bo varno pribežališče na tvoji življenski poti."

Nanovo razprostre svoje deviške, milostne roke in kakor nebeški svit obžari naše duše najčistejša ljubezen do Brezmadežnega Srca, ki ga je držala v svoji desnici, obdana z bodečim trnjem.

Globočino Njene ljubezni smo čutili, pa tudi britkosti prizadete po nesrečnem človeštvu. In to Srce išče zadoščenja! . . . Odkrita je skrivnost — to sveto Srce prosi sprave, zadoščenja!

ACCION DE GRACIAS.

El 20 de mayo se reunió un buen número de yugoslavos, acompañados también por algunos simpatizantes, para agradecer el fin de esta cruel guerra.

Muy inseguros estamos de lo que nos tiene preparado la Providencia y preocupados por las noticias que esperamos ansiosos.

¿Que tal se arregló allí la vida? ¿Quiénes viven aún? ¿Cuál será la suerte de Trieste, Gorizia, Istria y Carintia? ¡Esas tierras tan queridas para todos los eslovenos!

Nos preocupa la situación moral, religiosa, social.

Muchos motivos tenemos para seguir rezando por la paz.

Pero dimos a Dios gracias porque al fin terminó la horrible matanza.

AGRADEZCO

a todos los que han concurrido al funeral de mi mamá el día 14 de mayo en la iglesia de Santa Rosa.

Por la misericordia de Dios ya ha de gozar del Cielo la buena madre que desde las alturas, así lo espero, intercede no solo por sus hijos, sino también por todos los que han demostrado caridad y atención para con ella y conmigo en ese día.

Agradezco también a aquellos que impedidos de venir han tenido recuerdo de su alma en su oración.

NUEVE AÑOS

hace desde que se reúne la colectividad en Avellaneda. Manuel Estévez 630, donde tiene un domingo por medio la misa y un domingo por mes también la función de la tarde.

El 13 de junio en 1936 se rezó allí la primera vez la misa para la Colectividad.

El 10 de junio se conmemorará el aniversario con una misa solemne.

El 17 de junio habrá por la tarde un acto importante con la asamblea general de la Cofradía del Rosario Viviente y luego también un acto familiar con té y función cinematográfica.

DESPEDIDA DEL PADRE MISIONERO

El día 13 de mayo se despidió de sus connacionales el rev. P. Federico Rijavec, para continuar su viaje a Rosario, Córdoba, Tucumán y hacia el campo de sus actividades apostólicas en Ecuador.

Por intermedio de la revista quiso hacer llegar otra vez más sus cordiales agradecimientos a todos los que le prestaron en cualquier forma apoyo para su colecta con la cual quedó muy contento.

Dios mediante los lectores tendrán pronto oportunidad de adquirir un hermoso libro de su pluma sobre las misiones.

Los interesados podrán pedirlo a nuestra dirección cuando hayamos anunciado su aparición.

En 1924, volvió el cuadro de Ntra. Sra. de Monte Santo a su lugar, de donde la retiraron antes de ser destruido su santuario en la guerra de 1914.

Gotovo se še spominja marsikdo prizora, ko se je vrnila Marija na Sveto Goro.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

MATE ZA SLOVO.

Prijetno kramljaje smo posedli nato še okrog ražnja, kjer je še bila na ponudbo kaka klobasica ali kako reberce. Ali so se sosedje plašili ali radovali ob našem petju, tega nam niso tisti dan prišli povedati, drugi dan so pa najbrže že pozabili... Mi se nismo za nikogar kaj prida menili, tako zadovoljni, da nas je kar presenetilo, ko smo ugotovili, da je že — noč... Še za srečno rajžo smo trčili in se poslovili in čas je že bil, kajti mali drobljanci niso vajeni tako dolgega dne; pa so bili junaki, zvesti obljubi da ne bodo jokali nič, kot so obljubili opoldne, da so smeli na praznik.

Lahko noč smo rekli in je res bila tako lahka, da kar verjeti nisem mogel, da je že zjutraj, ko nas je zbudil Karlo ob 5 uri, kakor je bilo treba, da ne zamudim lanče... Niso bile sanje, zares je trobil kamijon — mesto jutranjega zvona, ki je doma "dan zvonil".

Ni bil še dan, ko je že krožila bučica in sem menda prvič v svojem življenju mate pil na tešče... Tisto jutro namreč ni bilo mogoče imeti maše v fari, ker noben oltar nima marmorne plošče, kajti duhovnik se je imel vrniti šele tisti večer in prinesiti ploščo nazaj... Tako sem tudi jaz lahko pokusil enkrat mate na tešče in prav v deželi kjer raste in prav v hiši kjer je žerba zrastle... Mate s krofi in štravbami! Pač svojevrsten zajtrk, ki spada v Eldorado — v zlato deželo... Počasi se je budil dan in ko je posvetil že do tal, je zabrnal motor našega voza — še enkrat smo si podali roke v slovo, še enkrat sem se zahvalil za tako ljubezljivo uslužnost in postrežbo ter za velikodušne prispevke, s katerimi so mi rojaki pokrili precejšen del potnega stroška. Še enkrat sem objel s pogledom od ene hiše do druge in tretje, kjer tri naše družine živijo v bližnji sosesčini, pa smo odbrzeli v pristanišče, kjer kjer je že čakala lanča.

Pa brez zamere, gospod, če ni bilo kaj prav, sta mi še naročala Pavle in Karlo, ko sem stopil v ladjico in kmalu spet pridite nazaj in vsem rojakom povejte, da je tukaj lepo in da je še za koga prostora... In vse znance prav lepo pozdravite!

Zabrnal je motor na lanči. Visoko gori na bregu sta še mahala rojaka v pozdrav in sem jima tudi jaz odgovarjal iz zibajoče lanče, nad njima pa je v imenu vseh, ki jih ni bilo navzočih, klical veliki pristaniški napis "Eldorado"... da je tam "zlata dežela", ki me vabi, naj se kmalu spet vrnem.

PROTI CANDELARIJI

Malo potnikov je bilo na lanči od kraja, toda praznina se je kar hitro polnila. Pirai, Caraguatai, Paranaí... in kdo ve kakšna imena so si sledila, ki pomenijo kake "velike, male, ali drugačne ribice"... Pred 50 leti je bilo vse tisto še sama zarasla goščava, po kateri so se podili papagaji in gospodarili tigri in Indijanci Guaraní. Danes je v bližini reke Paranaí že večinoma vse delan svet, morda z kulturnimi nasadi ali pa z drevjem, katero ima največ industrijske vrednosti, peščica Indijancev napol nagih, ki še žive po stari šegi se je umaknila daleč v notranjost, kjer so še nedotaknjeni pragozdovi.

Ladjica se je ustavljala in vse novi sopotniki so vstopali, da se je kmalu vse napolnilo. Eni so igrali na karte, drugi so se zabavali s kocko, živahne družbe starih znancev so to, kateri najbrže pogosto skupaj potujejo. Pa je prišel še "don Gonzalo", lastnik lanče,

ki je imel za vsakega prijazen pozdrav, zame pa še nekaj več... Kot bi trenil je sedel pri meni in pred menoj je že stala čašica paragvajске kanje, žganja iz sladkornega trsa, katere je na oni strani reke prav poceni in tudi prav dobra... Le pokusite, gospod, je prav sveža, današnji pridelek... Nisem ga razumel takoj, pa mi je kmalu razložil in sem nato tudi razumel, zakaj je malo prej postala lanča kar sredi reke. Iz Paragvaja so mu s čolnom prinesli nekaj kapljice za njegove osebne potrebe... torej dananjšnji pridelek!

In, no? Če ne, bi bile takele vožnje preveč dolgočasne, tako je menil in mi marsikaj zanimivega povedal, in še narahlo mi je očital, kako da se nisem nič predstavil v karmarski kabini. Pozneje sem videl, da je na tisti lanči kakor ena sama družina in človek napravi najbolje, da se kar takoj predstavi gospodarju, kateri potem že poskrbi, da ga seznanji z drugimi sopotniki, kar ni brez pomena za vožnjo, ki je dolga kakih 8 ur ali še več.

Don Gonzalo je nadaljeval svoje vljudne obiske, jaz pa sem vzel v roke neko knjigo, ki je ležala pred menoj na mizi. "Cuentos terroríficos"... Kaj pa je to?... "Ne brati, predno greš spat" in "neprimerno za strašljive ljudi"... tako sem čital.

Kaj se vam zdi tistole? me je nagovoril sopotnik, ki me je že preje opazoval.

Nič pustolovščine, vredne Don Kijota de la Mancha... Pa saj je pač tako, da ima vsak človek svoj okus. Kakor eni kadijo, drugi čikajo, tretji šnofajo, četrtri se pa norčujejo, da so vsi tisti bedaki kateri s tobakom denar zapravljajo in svoje zdravje vničujejo in vendar vsak misli, da dela najbolj prav... Tako pa tudi ljudje polnijo svojo domišljijo z bedastimi bajkami in menijo, da so potem bolj učeni, bolj modri, bolj izobraženi... Seveda se tudi marsikomu nato dogaja kaj takega, kar se je Donu Kijotu, čigar junaštvu so se vrabci smejali, pa je on vendarle bil uverjen, da ga ni pod žezlom španskega cesarja junaka kot je — on, junak in zmagovalec v boju z mlinom na veter, z ovčami, ki so bili "levi preoblečeni z ovčjimi kožuhi" in še sto drugih norosti, katere je znameniti španski pisatelj Cervantes napisal kot upravičeno satiro na tedanje španske pustolovce in bi bilo kaj koristno, če bi spet danes vstal in napisal s svojo žgočo satiro kak koristen nauk očetom in materam, ki prav nič ne pazijo na to, kaj njihovi otroci berejo, v radiju poslušajo in v kinu gledajo, podobni enoletnemu otroku, ki vse nese v usta, kar dobi in se naje na vrtu zemlje in peska, da je potem veliko strahu in nevšečne skrbi, kako otroka ozdraviti...

TRST... GORICA... REKA...

Pač sem si najmanj mislil, ko sem začel razgovor s tistim neznancem, da bo najina beseda tako hitro nanesla na te kraje, ki so tako zelo na srcu vsakemu Slovencu. Mož je trgovski potnik, katerega pogosto vodijo opravki po tistih krajih. Že od daleč se mu je videlo, da je Italijan in beseda ga je tudi kot takega izdala.

Imel me je za Nemca. Pa sem mu na veliko razočaranje pojasnil, da sem Slovenec in da sem blizu Trsta doma... Skoro sapa mu je zaprlo in šele po daljšem molku je spet prišel do besede:

Poznam tiste kraje. Sem bil v Trstu in Gorici več časa... tako je mož povzel besedo.

In? Kako se vam je zdelo tam? Ali ste našli tam res Italijane, kot vedno pravijo po Italiji?

Tisti ljudje so bili nekoč Italijani, pa jih je Avstrija poslovenila! Sedaj pa že spet znajo vsi italijansko, tako je odgovoril.

Kar vrela je po možu in se mi je čudno zdelo, da mu ni ušla kaka "porca" ali kaj podobnega, pa vendar se je mož obvladal in počasi sva prišla do mirne besede.

Vprašal sem ga, če pozna kaj zgodovine tiste dežele? Kako je bilo tam pred 50 leti, pred 200 leti... Če je šel kaj ven po deželi in če je prisluhnil kako so govorili ljudje na vasi?

Imel sem opravka, da sem mu razblinil tisto fašistično bajko, da so bili tisti kraji nekoč italijanski in da so tam ljudje preje po laško govorili in da je Avstrija tiste kraje poslovenila. V Trstu in Gorici je res vsaka šema znala nekaj italijanskih kletvin, ker naši Kraševci, Vipavci, Tolminci in Brici niso tako trdoglavi kot Kalabreži, ki se v desetih letih niso naučili med Slovenci dveh besed. Kadar bo slovenska zastava vihrala spet v Trstu in Gorici bomo povabili vse tiste dobronamerne Italijane, katerim je kaj mar resnice, da naj pridejo v Trst in Gorico in naj tam prisluhnejo tedaj, pa bodo slišali, da znajo vsi po slovensko, med tem pa ko je gospodaril fašistični mangel je bilo nevarno spregovoriti besedo, katero znajo skoro vsi Tržačani in Goričani od svojega slovenskega doma...

Med tem smo brzeli po reki nizdol in je bila ura kosila in še kaj. Argentinska obala je vsa posejana z raznimi naselji in pristanišči, paragvajska pa kaže mnogo manj sledov človeškega dela. Sem in tja je prijadral do nas tudi kak čolnič iz paragvajske strani in odložil potnika ali kako pošiljko za argentinsko pošto. Enkrat nas je pozdravila tudi paragvajska zastava, pod katero so potovale po reki navzgor krave na starinski tovorni barki; drugič spet smo se pozdravili s ponosno argentinsko ladjo Cruz de Malta, ki je last bivše firme Mihanovič, sedaj Dodero, ki je peljala številne potnike na jezove Iguazú in še dalje do Salto de Guayra, do kamor je reka Paraná plovna za velike ladje. V rednih razmerah ploveta vsak teden dve ladji od Posadas dalje po Alto Paraná. Tisti čas pa je bila voda še prenizka in je bila rečna plovba zelo nezanesljiva.

V CANDELARIJI

V mojem načrtu je bilo tudi, da obiščem dva brata Komelja, doma iz Solkana, ki živita v Misiones. Tisti čas sta bila v Candelariji, ki leži 23 km daleč od Posadas ob reki navzgor. V Candelariji torej sem se poslovil od prijaznih sopotnikov in od lanče in krenil v vas, ki je kake pol ure daleč od reke.

In kako naj najdem Komelje? Pač bi si očital pozneje, če se ne bi potrudil do njih, o katerih mi je njuna mati marsikaj zanimivega povedala. Saj sta brez dvoma od vseh naših rojakov najbolj drzna raziskovalca in poznavalca tiste dežele.

Kam naj krenem? Nikogar ni bilo, ki bi mi pokazal pot. Saj tudi, kdo bi si v tisti pasji vročini delal glavobol s tem da bi motovilil tam okoli reke, kjer ni nič drugega kot breg in voda, po kateri pride ladjica in po deski izkrca redkega potnika.

Malo dalje proč je bilo videti dve, tri bajte, toda žive duše nikjer. Vendar mi je pot sama kazala dalje. Vodila me je med drevjem po ovinkih sedaj gori in spet nizdol.

Kmalu sem bil med hišami. Med tem ko sem

prevdarjal, kje bi vprašal in kako, je iz stranske stezice ravno predme stopil fant in mi je sam s prijaznim pozdravom ponudil priliko za vprašanje.

José Komelj? Ne vem kdo bi bil to!

Sta dva brata, ki sta preje delala v Montecarlo in sedaj sta menda oba v Candelariji in delata s kamijonom, tako sem nadaljeval.

On res ni vedel, toda našla sva kmalu človeka, ki je vedel kar je bilo treba.

Pepe Comeli je menda!... Da, da že vem. Malo daleč je. Kar po tejle poti naravnost. Boste videli rdečo streho, fábrica de Encisos je, v kateri stanujejo in delajo.

Sonce je pritiskalo kot živ ogenj. Bila je ura 17. Skozi valovito pokrajino, posejano z redkimi hišicami, skupinami dreves in živino, ki je radovedno pogledovala, kaj neki išče ta čudna prikazen v dolgi črni suknji.

In kje bo tista hiša z rdečo streho?... Tam je ena, tam je druga in tam še in še... Čudno, kako da so prav tu tolike hiše z rdečo streho! Pa ni bila nobena prava. Vse naprej mora biti, ker če je tovarna, mora biti bolj velika stvar. Zares, prav doli na koncu se je pokazalo nekaj podobnega, kar iščem. Nisem gledal na uro, koliko časa sem hodil. Saj je pot bila polna zanimivosti. Tu je sfrlela cela megla prepelic izpod grmovja, tam je strigla z repkom pastirčica, vsaj podobna je bila pastirici, katere smo poznali doma kot prijazno ptičjo družčino na paši... Na babici dolgega plota je čepela črna prikazen, katero sem hotel ogledati od blizu. Leno je dvignil glavo ogaben jastreb, ki mu tukaj pravijo "cuervo" in ki je navadno spremeljevalec svinjakov. Res je bila ne daleč onstran neka lopa, za katero je bilo opaziti prašiče... Leno je zganil jastreb peruti in odfrfotal na naslednji kol češ: če se ti ljubi, bova pa še nadaljevala, saj je ograja še dolga in kolov še precej...

Slednjič sem bil na mestu, toda moja pot je bila zastoj. "So odpotovali spet v Montecarlo...", tako sem zvedel...

Torej nazaj. Kar nič ni popustila vročina in še stvari, ki sem nosil s seboj so me težile, tako da sem slednjič res z užitkom sedel in si privoščil čašo okrepčila v gostilni v vasi.

NOČ SE DELA.

Škoda! Kar žal mi je bilo. Saj sem tudi pisal Komeljem, da pridem, seveda nisem mogel sporočiti dneva in ure, toda za teden sem pa sporočil, zato mi je bilo res žal, da nisem mogel imeti zadoščenja, da bi jih našel... Dve uri peš hoje za nepotreben sprehod... ki mi je pa kmalu postal še bolj nadležen.

Ko smo p...
vali tretje...
nico na...
llanedi.

Vabljeni s...
rojaki v...
10. JUNI...
Avellaneda...
10 uri k...
ob 16 u...
k molitvan...
17. JUNI...
16 uri k...
tvam na...
Estevez 68

TRIESTE O TRST

Escribió este artículo A. J. P. Taylor, perito inglés en asuntos internacionales, y fué publicado en la revista "The New Statesman and Nation" (Londres, 9 de Diciembre 1944). Trieste, como problema internacional, es resultado de la malograda paz de Versalles (1919), cuando contrariando todos los puntos de Wilson dicho puerto se entregó a Italia, aunque por su situación étnica y económica Trieste con la región circundante pertenece a Yugoslavia, en cuyo idioma dicha ciudad se llama Trst.

Trieste será una de las grandes cuestiones de la pacificación. Su suerte dependerá no solamente de su nacionalidad sino también de la nueva estructura de la Europa Central. Trieste creada por los intereses de una "Mitteleuropa" Alemana y transformado después de 1919 en un instrumento de "sacro egoísmo" puede ahora convertirse en el símbolo de la asociación anglo-soviética o del antagonismo anglo-soviético.

Trieste es la creación de la edad del riel y el vapor. Hasta el siglo XIX un puerto poco importante, con población de habla italiana (como en los puertos de Dalmacia), fué llamado a la grandeza por el Conde Bruck, oriundo de Renania, que se hizo austríaco y el primer gran defensor (bajo dirección germana) de la Europa Central y Oriental. La unificación aduanera en el Imperio Austríaco, creada por Bruck, y los ferrocarriles austríacos, habilitaron a Trieste para reemplazar el Danubio, como la salida de la Europa Central.

Trieste era una creación "imperial", no nacional, austríaca, no italiana. Su población fué reclutada de las vecinas regiones, exclusivamente ESLAVAS. Pero el lenguaje marítimo del Imperio Austríaco (aún el de la Armada) era el italiano. Por eso el italiano predomina en Trieste, cosa de conveniencia, no de lealtad nacional. La mayoría de los "italianos" de Trieste en el siglo XIX eran eslavos de origen, que luego radicándose allí, automáticamente adoptaron el idioma del comercio y la cultura triestinas.

Este proceso tiene sus límites. Si una ciudad continúa extendiéndose y atrayendo la población de la campaña, llega un momento en que la nacionalidad rural ya no puede ser más absorbida: empieza a imponerse y comienza la evolución contraria. Los "con-

vertidos" enajenados de su nacionalidad, empiezan a "reconvertirse". Esta "reconversión" apareció en toda Europa en el Siglo XIX principalmente en favor de los eslavos y a expensas de los germanos y italianos.

Así Praga creció en un siglo de 75.000 a 600.000, y los germanos disminuyeron de 66% a 6% de la población.

En Trieste aumentaron los eslovenos entre 1880 y 1910 de 22% a 33%. En 1915 demostró una encuesta austríaca que otros 12% más eran eslovenos o croatas de nacimiento, haciéndose italianos por razones de conveniencia o snobismo. Los italianos todavía tenían el monopolio de la vida comercial de Trieste y tenían casi el monopolio de escuelas y periódicos, las dos armas más potentes de la lucha nacional. A pesar de esto, su mayoría era incierta, mantenida solamente por el aislamiento de Trieste del interior del país. Si las provincias marítimas de Austria, que fueron anexadas por Italia en 1919 son tomadas juntas, los eslavos del Sur (eslovenos y croatas) formarían 2/3 de la población; y esta población yugoslava fué aumentando su primacía por el natural crecimiento. El gobierno austríaco no pudo mantener ya el equilibrio entre yugoslavos e italianos. Tuvo que reconocer a los yugoslavos sus derechos culturales. Si hubieran continuado las mismas condiciones, Trieste habría tenido hoy una mayoría YUGOSLAVA.

Trieste otrora no era objeto de la ambición italiana. Mazzini y La Marmora, uno idealista, y el otro hombre práctico, la declararon ambos fuera de la frontera del estado Nacional Italiano. Pero a fines del siglo XIX se convirtió en el centro de "irredentismo". En 1915, los Aliados, más interesados en ganar a Italia y en debilitar a la monarquía de los Habsburgos, que en respetar los derechos nacionales, asignaron Trieste e Istria a Italia por el tratado de Londres. No se les ocurrió entonces que iba a desmoronarse el Imperio Austro-Húngaro y que emergería un estado uniendo a todos los yugoslavos.

Yugoeslavia nació tarde y no tenía nadie en París para representar sus derechos con la habilidad que Benes justificó los de Checoeslovaquia.

Las audaces pretensiones italianas causaron verdaderamente, el principal conflicto en la conferencia de París. Fueron reducidas; sin embargo el convenio de la paz incluía en Italia más de medio millón de

Upal sem, da bo tisto uro lahko dobiti kak omnibus za Posadas. Saj gre vsak čas kateri, tako mi je zagotavljal gostilničar in zato sem kar mirno čakal pol ure, eno uro... Noč se je že delala in od nikoder nič in do Posadas pa 23 km...

Tam tečeta dve paralelni cesti skozi Candelarijo, ki se 10 kvader dalje združita. Tja bom šel pa se bom obesil na kak kamijon ali pa na volovsko vprego, če bo šla v pravo smer. Da bi si dal 23 km dolg sprehod po prašni cesti po vsej teži dneva, mi kar ni dišalo.

Kmalu sem bil na razpotju. Prihrumel je kamijon, ustavil sem ga, pa mi je povedal: grem samo do tamle... Prihajal je avto tam od daleč, a je vtihnil preje kot sem ga videl... Spet je prihajal drugi, pa je zavil po drugi strani...

Še eden! Z lahkim tekom je pribrzel in prav pred menoj je obstal. Saj mu še znamenja nisem dal, ko je že krenil proti meni, mi odprl vrata in me povabil: "Greste v Posadas? Kar priseditel!"

Nemalo me je začudila ta vljudnost.

Ali me ne poznate, gospod, me je nagovoril.

Ne vem od kod!

Jaz vas pa! Saj sva se vozila skupaj na vlakcu iz Buenos Airesa. Saj ste bili vi v vlakovi obednici pri večerji, kjer ste imeli nadvse zanimiv razgovor z nekim dr. Alemanom...

Vse to je bilo res. In ko sem obnavljal spomin, sem se domislil, da je na drugi strani meni nasproti sedel mladenič, kateri se je očitno zanimal za najin razgovor in — zares, saj to je on!

Da, gospod. Jaz sem in prav veseli me, da vam morem napraviti malo uslugo in še to rečem: srečo ste imeli. Jaz bi moral že uro preje tod mimo in...

Jaz bi pa seveda ostal na cesti. Pa mi je angelj varuh pripeljal ravno pravi čas voz in še prijaznega spremljevalca, kateri mi je dal še nekatere koristne naslove v Posadas.

Kot bi trenil sva bila v mestu in prav pred hišna vrata me je postavil in prav tedaj je prišla večerja na mizo. Prav potreben sem je bil.

(Nadaljevanje)

jugoslavos y Trieste, la natural salida de Europa Central. Este convenio fué una injusticia nacional; ¡tanto más cuando los italianos olvidaron las delicadas promesas de trato suave que habían hecho en 1919 y sometieron a los eslavos a un régimen de opresión nacional no igualado hasta los negros días del hile-rismo. Las escuelas y periódicos eslavos desaparecieron. Hasta a los sacerdotes les fué prohibido el eslavo.

A pesar de esto, 20 años de autoridad italiana no aumentaron la proporción de italianos en Trieste, y en el presente aquellos eslovenos ganan a todos los otros patriotas yugoslavos en valor y entusiasmo patriótico.

*

La anexión italiana fué no solamente una injusticia nacional; ¡implica también la ruina económica para Trieste! En efecto, los más entusiastas defensores de la anexión eran los comerciantes de Génova y Venecia, quienes esperaban ganar para sí, el comercio de Alemania y Europa Central a precio de la ruina de Trieste. (En la misma forma, Trieste ya anexada, sus comerciantes financiaron la conquista de FIUME, con el fin de arruinarla a su turno). Trieste no tiene para Italia significado económico, prescindiendo de su composición étnica, pertenece geográficamente a la Europa Central.

La posesión de Trieste de consiguiente impuso a Italia una política imperialista hacia la Europa Central. La política de Italia fué desde el principio hostil a Yugoslavia y lo ha de ser mientras que Trieste esté en manos de Italia, y aquel que tenga poder sobre Trieste, necesariamente ha de buscar mandar sobre toda la cuenca Danubiana.

Hungría y Austria necesitaban en Trieste una salida y por consiguiente ambas dependían del favor italiano. Para ganarlo tenían que compartir con Italia la hostilidad hacia Yugoslavia y así oponerse a todos los sistemas de cooperación de Europa Central. Trieste era de hecho la llave "del protocolo romano" de aquel bloque fascista que unía a Austria, Hungría e Italia contra Yugoslavia y este obstáculo revivirá si Trieste queda en manos de Italia.

Poner a Istria y Trieste en poder de Yugoslavia sería remediar la peor injusticia nacional cometida al concertar la paz en 1919. Más todavía, pues eso quitaría a Trieste su carácter imperialista. También daría a Yugoslavia la importancia que le corresponde en la Europa Central; daría a Yugoslavia su salida natural y proveería a ese país de lo que necesita, de un buen puerto que Italia no precisa. Así podría establecerse la salida de Checoslovaquia por el Adriático en cooperación amistosa eslava y desviando el comercio checoslovaco de Hamburgo para provecho del equilibrio europeo.

Sobre todo, Austria y Hungría se verían obligadas, por su dependencia de Trieste, a cooperar con sus dos vecinos eslavos en lugar de hostigarlos. En otras palabras: Trieste sería la piedra angular de la unidad económica en la Europa Central, eliminándose la hegemonía alemana, reemplazándola con igualdad económica de esas naciones.

SLAVJE IN TRAGEDIJA V TRSTU

24. maja so Jugoslovani praznovali v Trstu Titov god z velikimi svečanostmi, z bengaličnim ognjem, kakršnega še Trst ni videl. Pa se je zgodilo, da so neki izstrelki tako nesrečno padli, da je bil ranjen en angleški častnik in so bili mrtvi 4 Italijani, katere so z vso častjo pokopali v spremstvu slovenskih in italijanskih množic in obojnih zastav. Častno spremstvo je tvorilo 500 tržaških delav-

cev. Zastave so imele rdečo zvezdo.

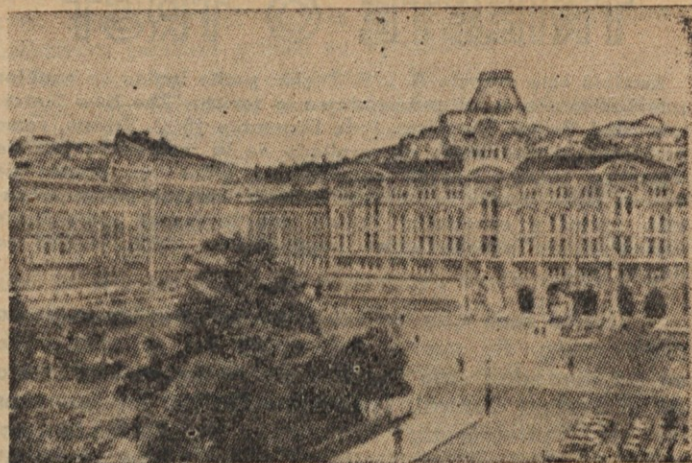
TITO V LJUBLJANI

Pretekli teden je Tito obiskal Zagreb in Ljubljano in je pred veliko množico obakrat podal važne izjave posebno z ozirom na jugoslovanske zapadne meje.

V Ljubljani je povdaril tole: "Iz Koroške smo se umaknili, da dokažemo našo iskrenost, da nočemo pravice z orož-

jem izsiliti. Toda kar je naše to bom tirjali. Bila bi pa strašna tragedija, če bi morali še enkrat začeti boj za tisto kar je naše in kar smo že enkrat z orožjem v roki osvojili."

Iz njegovih besed sledi, da se na Primorskem čutijo trdne; glede Koroške so pa skrbno na straži in je dvignil Tito protest proti nasilstvom, katera so spet začeli proti Slovincem Gestapovci "v drugačnih uniformah".

Plaza Grande con el palacio de la Intendencia en Trst.

Glavni trg v Trstu.

Trieste debe ser un puerto libre, pero no como la "Ciudad libre de Danzig" para no dar lugar a una nueva explosión de la agresión italiana.

Trieste puede ser italiana o yugoeslava, no hay otra alternativa.

La idea de algunos círculos de dar Trieste a Austria, ignora toda la realidad, pues pondría bajo la dominación alemana un fantástico corredor habitado exclusivamente por eslovenos, nuestros fieles aliados. No está demás volver a repetir, pues algunos parecen olvidárselo, que Italia era nuestra enemiga hasta su total derrota y que no hay otro país que hubiese contribuido para la causa aliada más que Yugoslavia. Con todo no todos en Inglaterra quieren apreciar eso con justicia, poniendo de manifiesto sus simpatías para Italia a detrimento de Yugoslavia, repitiéndose lo que siempre fué: que Italia perdiendo las guerras, ganaba en la mesa de la paz. Esta vez fué derrotada más que nunca y hay que tener cuidado de no darle también esta vez más que nunca, negando a los yugoslavos lo que es de ellos para satisfacer el "sacro egoísmo" italiano.

Trieste tiene su importancia decisiva también para la alianza Anglo-Soviética. Supuesto que Inglaterra y Rusia pueden quedar aliadas solamente estando rigurosamente separadas una de otra, entonces Europa debe estar dividida: Centro y Este para Rusia, el Mediterráneo para Inglaterra. La influencia de Rusia quedaría excluida del Mediterráneo, e Italia unida al lado británico, quedando Trieste en manos de los italianos. Pero así no se establece la paz sino que al contrario, Inglaterra se vería obligada a secundar en conflicto con Rusia la renovación del imperialismo italiano en la Europa Central. De lo contrario, puesta en práctica allí la cooperación de Inglaterra y Rusia, entonces Trieste podría ser el punto más importante de su cooperación. Allí podrán estrecharse las manos el mundo eslavo y la democracia occidental para unirse.

Con toda seguridad podemos confiar mucho más en el futuro de la Alianza Anglo-Soviética cuando hayamos comprendido que no hay "Trieste" italiana sino "Trst" eslava.

SV. CIRILU IN METODU

ČASTNI SPREJEM V RIMU

Že v Raveni ali med potjo ju je neprijetno presenetila vest o smrti dobrega papeža Nikolaja, ki je bil pokazal toliko resničnega razumevanja za misijonsko delo med Slovani in njune tozadevne predloge. Umrl je 3. novembra 867. Kdo bo novi papež? Koliko je bilo odvisno od tega vprašanja! Ali bo novi namestnik Kristusov imel tudi toliko smisla za poslanstvo, radi katerega sta potovala v večno mesto? Gotovo kih beneških razočaranjih, ko ju je nosila ladja po valovih so ju takšna in podobna vprašanja mučila, posebno po bridnašega Jadrana, ali ko sta se v napornih dnevih potovanja po suhem bližala Rimu.

Neki dan ju je pa toliko veseleje presenetilo obvestilo, da se jima po naročilu novega papeža Hadrijana II. pripravljata nad vse slovesen sprejem, da se vredno počastijo svetinje sv. Klementa in tudi njima v čast, ki sta z njimi tako zelo razveselila Rimljane.

Papež sam na čelu slavnostnega sprevoda jima je prišel nasproti pred mestno obzidje. Svetinje so prenesli v cerkev sv. Klementa, kjer so na to sledile velike slavnosti. Po Cirilovem življenjepisu in rimski legendi so se pri teh slovesnostih zgodili razni čudeži. Ozdravljeni so bili številni bolniki, med njimi tudi mrtvoudni. Kakor da je sam sveti Klement v zahvalo hotel tako priporočiti namene svetih bratov, jima odpreti srca Rimljanov in pridobiti naklonjenost svetega Očeta.

In glejte, izpolnile so se najiskrenejše želje naših apostolov: "Papež pa je sprejel slovanske knjige, jih posvetil in položil na oltar v cerkvi svete Marije, ki se imenuje "pri Jaslicah", in peli so nad njimi sveto liturgijo. Potem je papež ukazal dvema škofoma, Formozu in Gavderiku, posvetiti slovanske učence. In ko so bili posvečeni, so takoj peli liturgijo v slovanskem jeziku v cerkvi svetega Petra. In naslednji dan so peli v cerkvi svete Petronile, in tretji dan v cerkvi svetega Andreja, in od tod v cerkvi velikega vesoljnega učitelja Pavla apostola; in vso noč so peli v cerkvi slovanske slavospeve, in naslednje jutro zopet liturgijo nad njegovim grobom. Za pomoč so imeli škofa Arsenija, enega izmed sedmih (okoliških) škofov, in Anastazija knjižničarja." (Cirilova legenda).

Papež je torej potrdil njun nauk in njun načrt razširjenja krščanstva med Slovani. Načelno je bil odobril tudi uvedbo slovanskega jezika v bogoslužju. Metoda je posvetil v duhovnika. Novo mašo je Metod pel najbrž v cerkvi Marije Snežnice (Santa Maria Maggiore).

Radi teh uspehov je moralo biti veselje svetega Cirila in Metoda nad vse veliko.

PRICHE SVETOSTI

Od kod vemo vse to? Naj torej v odgovor na to vprašanje povemo nekaj o častitljivih starih zgodovinskih virih.

Navedli smo med pripovedovanjem že večkrat "LE-SVETEM METODU (Žitje Methodija). Obe sta sestavljene GENDI O SVETEM CIRILU (Žitje Konstantina) in o ni v jeziku macedonskih Slovanov iz solunske okolice. Mnogi razlogi podpirajo mnenje, da je obe spisal isti Ciril-Metodov učenc, najbrž Klement Bolgarski. Pri prvi je sodeloval Metod. Druga pa je bila napisana na Moravskem, predno so bili njegovi učenci izgnani.

Ohranjeni rokopisi Cirilove legende segajo samo do 15. stoletja nazaj, odlomki se najdejo pa že v glagolskih rokopisih iz 14. stoletja. Najstarejši rokopis Metodovega žitja pa je iz 12. stoletja.

Tretji važni vir je takozvana "Rimska legenda", o kateri smo tudi že večkrat govorili. Spisal jo je velletrijski škof Gavderih, o katerem smo gori slišali, da je po papeževem

YUGOSLAVIA EN FOTOS.

Apareció una hermosa publicación (tamaño 36 x 28) que en 78 páginas en papel finísimo presenta una breve síntesis de Yugoslavia con textos claros y concisos en castellano, ilustrados con 340 interesantes y hermosísimos cuadros.

El precio es de \$ 3.—. Se puede pedir a nuestra dirección.

naročilu skupaj s škofom Formozom posvetil slovanske učence. Kot velik častilec svetega Klementa je bil navzoč pri sprejemu njegovih svetinj in svetega Cirila in Metoda. Imel je dovolj priložnosti, občevati z njima. Kakor pa Metodova legenda trdi, je bil nasprotnik slovanskega bogoslužja. Zato je njegovo pričevanje tembolj verjetno, ko pripoveduje, kako so Rimljani obdajali z izrednimi častmi naša sveta apostola.

Gavderihu je v obširnem pismu, pisanem okoli leta 875, dal mnogo podatkov knjižničar Anastazij, ki smo ga tudi že gori po Cirilovi legendi omenili. To je bil mož silno burnega življenja. Ali bil je tudi eden najizobraženejših Rimljanov svoje dobe.

V Rimu in v Carigradu je zbiral podatke o svetem Cirilu. V predgovoru k aktom carigradskega cerkvenega zbora (869) pripoveduje, kako je Ciril nekoč posvaril Fotija. V pismu, ki ga je pisal leta 875 kralju Karlu Plešastemu, je tudi več podatkov.

Še komaj posvečen v duhovnika, je bil Anastazij leta 847 postavljen za kardinala. V sporu med papežem in cesarjem je bil radi zveze s tem dvakrat izobčen. Proti Benediktu III. je nasilno nastopil kot protipapež in se je z obojeno silo polastil papeža samega in njegove takratne rezidence, lateranske palače. Ali Rimljani, ki so v začetku še držali z njim, so ga radi njegove nasilnosti zapustili. Po treh dneh je bil poražen in kaznovan z dosmrtno izgubo duhovništva.

Nato se je spokoril in šel v samostan. Kasneje je postal opat pri cerkvi Santa Maria Trastevere, kjer se je bavil z znanstvenim delom. Pod Hadrijanom II. je postal papežev knjižničar in je bil tako vpliven, da so se celo škofje obračali k njemu za posredovanje pri papežu.

Leta 868 prav v času, ko sta bila sv. Ciril in Metod v Rimu, je bil po nedolžnem zapleten v strašno žalostno zadevo.

Arsenij, škof v mestu Orte rimske okolice, ki je tudi bil dan v pomoč našima bratoma, Anastazijev stric, je bil tudi oženjen, predon je postal duhovnik. Imel je iz tega zakona sina Elevationa.

Ta je hotel na vsak način dobiti za ženo Hadrijanov hčer, ki pa je bila že z drugim zaročena. Elevation pa jo je z zvižajo in silo ugrabil in, ko se mu je upirala, je umoril njo in njeno mater. Arsenij, ki je hitel k cesarju Ludoviku v Benevent, da izprosi od njega pomiloščenje za zločinskega sina, je tam umrl nagle smrti. Elevationa so pa cesarjevi spremljevalci ubili.

Anastazij je bil obtožen soudeležbe pri teh zapletljajih, ali posrečilo se mu je, dokazati svojo nedolžnost.

Škof Formoz, ki je z Gavderihom posvetil slovanske učence, se je bil takrat pravkar povrnil iz Bulgarije, kamor ga je bil poslal Nikolaj I. Leta 891 je bil izvoljen za papeža. Bil je mož izredne delavnosti in izkušenj, gorečnosti in globokega znanja, lastnosti, ki so bile v tistih časih bolj redke. Umrl je leta 896.

Važni viri za življenje in delovanje naših apostolov so posebno pisma papežev Hadrijana II., Janeza VIII. in Stefana V. Ohranila se je tudi "Grška legenda" o svetem Klementu Bolgarskem, ki vsebuje nekaj podatkov in se pripisuje ohridskemu metropolitu Teofilaktu († 1107). Imenuje se tudi "Bolgarska legenda".

(Nadaljevanje)

Bratovščina ž. R. Venca vabi člane in rojake na slovesnost na AVELLANEDI 17. junija; na PATERNALU pa 8. julija ob 16 uri.

NEKAJ ZA STARIŠE

VZGOJNA ZASLROMBA

"Vsa zlobnost otrok ima svoj vir v naši nanikarnosti, ker jih dovolj zgodaj, v najnežnejši mladosti ne učimo strahu božjega in pobožnosti." Te resne besede je zapisal mož, učenjak, sv. Krizostom, ki ga je Cerkev prištel med cerkvene učeničke. "Da se izognemo Krizostomovemu očitku, bi radi izvedeli, kako vcepiti otrokom — najhitreje in najlažje — strah božji in pravo pobožnost?" — tako utegnejo poizvedovati dobri starši.

Najprej bi bilo treba opozoriti na že dovolj znani izrek: "Česar človek sam nima, tudi drugim dati ne more." S tem predpogojem se mora sprizajziniti vsak odgojitelj. Zgled njegov naj pa podpirata vzgojna zakramenta: sv. pokora in sv. Rešnje Telo, ki sta temelj pravi pobožnosti in strahu božjemu.

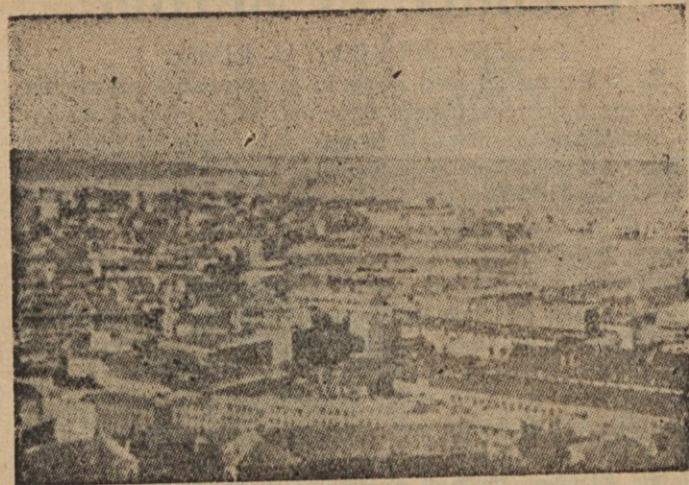
Zakrament sv. pokore je neizmerna dobrota in sreča za človeštvo; dobrota še prav posebno, če imamo v mislih vzgojo mladine. Ne oziraje se na milosti, ki jih deli ta zakrament, moramo reči: Brez svete pokore bi vzgoja pogrešala rešilnega zdravila, bi mlad človek ne napredoval v dobrem, še manj v popolnosti, marveč bi se pogrezal iz malih v velike napake in grehote.

Brez tega zakramenta bi se človek težko odločil za izpraševanje vesti. Spoznanje samega sebe je prvi korak do poboljšanja, in tega bi ne bilo, če bi ne izpraševali vesti, kar nam veleva zakrament sv. pokore. Dušno stanje svoje pa spozna človek pravilno šele pri spovedi; kajti včasih se mu dozdeva, da je malenkost, kar je v resnici velik greh; včasih se pa zgodi, da vidi povsod samo smrtne grehe, kjer jih v resnici ni. Pri spovedi dobi grešnik zanesljivo pojasnilo o dušnem stanju. Tu najde dušnega zdravnika, ki mu nudi dovolj zdravilnega leka za srečno življenje, pa tudi zadosti preiščenih navodil, kako naj se v bodoče izogiblje tega in onega strupa, ki mu utegne uničiti nadnaravno življenje milosti.

Spoved je torej zdravilo za grešnika: reši ga nevarnih zmot, iztrga ga iz grešnih spon, zatira v njem strasti, kaže mu pota do stanovitega poboljšanja. Koliko nevarnosti preti mladini, ki se jih, žal, še zaveda ne, ali jih pa v svoji lahkoživosti ne smatra za usodepolne. Spovednik v svoji očetovski skrbi in ljubeznivosti opozarja nanje, roti, svari in uči, kako se jim je možno izogniti, kako jih je treba preprečevati.

Razodeti spovedniku kot dobrohotnemu prijatelju zaupljivo svojo notranjost ter izvedeti od njega pravo sodbo, modre in očetovske nasvete za bodočnost, je prekoristno že z ozirom na to, da človek potrebuje skrbnega vodstva in pomoči v boju za poštenost in čednostno življenje, četudi bi ne imeli pred očmi dejstva, da je sv. spoved obenem od Kristusa postavljen zakrament sv. pokore, ki je vsem katoliškim kristjanom, ki so grešili, zaukazano sredstvo za doseg večnega zveličanja.

Pri spovedi zadobiva grešnik tudi nadnaravno

Vista panorámica de Trst. — Solo en esa plaza tiene mayoría el elemento italiano, mientras que toda la Venecia Julia es eslovena.

oporo krščanskega življenja. Opomini, ki jih sliši gojenec doma ali v šoli, imajo pač le človeško moč in veljavo, zato pa največkrat niso posebno izdatni. Od narave smo vsled izvirnega greha nagrnjeni v hudo; spoznamo, kaj bi bilo dobro za nas; potrdimo vse, kar nas dobri ljudje uče, živimo pa dostikrat po svoji volji, hodimo pa svoja pota. Ponovno se sklicujem na pesnika, ki je prav isto trdil: "Video meliora proboque, deteroira sequor" — vidim to, kar bi bilo bolje, držim se pa tega, kar je slabše.

Slabosti človeški daje krepko oporo tudi zakramentalna milost, ki voljo krepki in utrjuje, da je ne zmagojajo tako lahko grešni mikli in nagoni. Kakor je napuh začetek vsega zla, tako je spoved začetek poboljšanja, začetek čednosti; kajti v trenutku, ko človek poklekne pred božjega namestnika, je strt tudi napuh, ki je kriv greha.

Še celo brezbožno živeči Voltaire, ki se je naravnost norčeval iz svetih reči, je priznal, da je v spovedi moč, ki ohrani človeka naravno nepokvarjenega. Zapisal je o spovedi to-le priznanje: "Spoved smatramo lahko za najkrepkejše povodce, ki odvrtaajo človeka od skrivnih grehov." Prav to misel je izrekel skoraj z istimi besedami tudi malo krščanski pedagog Pestalozzi. Da, celo pesnik Goethe bridko toži, ker je reformacija med protestanti odpravila ustno spoved; s tem je zamorila izdatno zveličavno sredstvo, ki vzgaja nravnost.

Nekatere milosti, ki jih dobivamo v zakramentu sv. pokore, podpirajo — kakor smo videli — kar naravnost krščansko vzgojo; druge pa vsaj več ali manj ugodno vplivajo tudi na vzgojo in pripomorejo vzgojnemu delu do uspeha. Kako spoved osrečuje človeka, kako mu vliva svežo življensko in delavno silo, kako mu obnavlja veselje in vnemo za vse dobro, naj osvedočita dva zgleda. Nista sicer vzeta iz mladinske dobe, vendar pa jasno izpričujeta blažilno in prerajajočo moč sv. pokore, ki so je deležni stari in mladi, če dobro pripravljeni prejmejo zakrament prenovljenja.

NOVA VLADA,

sestavljena 6. marca je sledeča:

Maršal Josip Broz Tito, ministerski predsednik in minister narodne obrambe; Dr. Milan Grol, podpredsednik; Edvard Kardelj, podpredsednik in minister za zastopniško zbornico; Dr. Ivan Šubašič, minister za zunanje zadeve; Dr. Josip Smolčak, minister brez portfelja; Vlado Zečević, minister za notranje zadeve; Frane Prul, minister pravosodja; Vladislav Ribnikar, minister prosvete; Sreten Zujović, minister financ; Dr. Jurač Šutej, minister brez portfelja; Todor Vajasinović, minister prevoza; Andrija Kobra,

minister proizvodnje; Nikola Petrović, minister za trgovino in zaloge; Dr. Vasa Čubrilović, minister za poljedelstvo; Sulajman Filipović, minister za gozdarstvo; Bane Andrejev, minister za rudništvo; Sreten Vukosavljević, minister za kolonizacijo; Dr. Anton Kržišnik, minister za socialno politiko; Dr. Zlatan Sremec, minister za narodno zdravstvo; Dr. Drago Marušić, minister pošte, telegrafa in telefona; Dr. Rade Pribičević, minister javnih del; Sava Kosanović, minister za obvestila; Jaša Prodanović, minister za Srbijo; Dr. Pavle Gregorič, minister za Hrvaško; Edvard Kocebek, minister za Slo-

venijo; Rodoljub Colaković, minister za Bosno in Hercegovino; Emanuel Cuckov, minister za Macedonijo; in Miloval Džilas, minister za Črno goro.

NAČRT FEDERATIVNE JUGOSLAVIJE

Kakor stvari stoje zdaj, bo Titova nova Jugoslovanska federacija obsegala šest federalnih skupin z vsemi državnimi pravicami. Te so: 1. Srbija, s pod-samoupravno Vojvodino in samoupravnimi deli Kosovega polja; 2. Hrvaška z Dalmacijo; 3. Slovenija, ki bo obsegala tudi Istro; 4. Bosna s Hercegovino; 5. Črna gora, in 6. Macedonija.

BESEDE OČETOVE.

Ob priliki konca evropske vojne je sveti Oče spregovoril vesoljnemu svetu besedo, iz katere povzamemo nekatere koristne misli: Topla zahvala nam prihaja iz dna srca, a to našo zahvalo spremlja prošnja naj bi prišel kmalu tudi pravičen konec boja na Daljnem Vzhodu.

V duhu poklekujemo na grobove in jarke, v katerih počivajo neštivilne žrtve boja, pokoljev, lakote in bede. V naši molitvi in posebno pri sveti maši jih priporočamo usmiljeni ljubezni Kristusa, Odrašenika in Sodnika. In zdi se, da nam takole odgovarjajo: "Naj se dvignejo iz tal, kjer smo bili mi vloženi kot seme, oblikovalci in gradilci nove boljše Evrope, zgrajene na ljubezni do Boga, na osnovi enakosti in pravice vseh narodov in držav, malih in velikih, močnih in šibkih." Vojna je napravila strahotnih razvalin, kakršnih človeštvo še nikdar ni videlo in sedaj bo treba svet obnoviti.

Prvi korak k temu naj bo skorajšnji povratek jetnikov, beguncev in izgnancev, kjer jih čakajo njihovi domovi, žene in otroci kot gradilce miru. Njim naročamo: Nikar ne

oklevajte! Krepko se lotite dela obnove! Vera in zaupanje v božjo Previdnost naj vas podpira. Vsak naj se loti svojega dela z vnemo in plemenito ljubeznijo do bližnjega.

Težka bo prav gotovo, toda sveta naloga, da se popravi škoda, katero je vojna zadala z upropaščenjem javnega reda, z bedo in lakoto, a še bolj usoden je moralni propad in podivjanost, v katero je padla zlasti mladina. Na noge torej, da se obnovi spet cvetoče življenje po vaseh in mestih.

Pregnana je smrt, ki je prežala v zraku, na morju in na suhem in varno je spet življenje in imetje človeka, ki je podoba božja, da bo spet zavladal mir.

Pred nami stoje orjaške težave in zapreke do stalnega miru, katere je treba odstraniti. Mir bo mogel uspeti le v ozračju pravice in popolne zvestobe oprte na medsebojno razumevanje in zaupanje.

Vojna je zasejala vsepovsod neslogo, nezaupanje in sovraštvo, zato je na potu do miru treba izkoreniniti vsako hinavščino in gnev, da prevlada spet resnica in ljubezen.

Nad vsem pa moramo prositi Boga za uresničenje besede dane Ecehijelu: Dal jim bom srce in novega duha jim bom vdihnil in odzvel jim bom kamenito srce, da bodo živeli po mojih zapovedih, da bodo poslušali moje sodbe in bodo moje ljudstvo in jaz njihov Bog.

O da bi vdihnil Gospod tega duha posebno njim, na katerih sloni dolžnost, da obnove mir v Evropi.

Janez Širok na poslednji poti
En el Cementerio de San Martín

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

Za vedno se je poslovil
JANEZ ŠIROK
star 55 let, doma iz Dola pri Gr-garju (Zanut). Ravno 26. aprila na svoj rojstni dan je zapustil solzno dolino in ga je spremlila velika družba rojakov na zadnji poti v cerkev v Villi Lynch in na pokopališče v San Martín.

Zapušča tu ženo vdovo, sina Ivana in hčer Olgo, v Evropi pa dva brata oba poročena.

V Ameriko je prišel pred 18 leti. Delal je v skladišču frigorifika Swift, kjer je zgubil zdravje in po neuspeli želodčni operaciji umrl.

Za vzornim možem in očetom žalujejo z družino tudi vsi drugi, ki so rajnega poznali, kako plemenit mož je bil.

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

Poslovil se je tudi najstarejši rojak

SEBASTJAN PRINČIČ
doma iz Gornjega Cerovega pri Gorici. Dopolnil je v januarju 89 let. Zapušča tri sinove in dve hčeri.

Mnogi rojaki se bodo spomnili moža z belo brado, ki je šel z nami na božjo pot v Luján pred 5 leti in ki je bil že tedaj najstarejši med nami, eden poslednjih naših priseljencev izza 1880 l.

17. maja je dokončal svojo pot po daljši bolezni in so ga mnogi rojaki spremlili na Čakarito.

“CASA JUSTO”

MARMOLERIA
Construcción de Monumentos
en los Cementerios
PLACAS DE BRONCE
JUSTIN MARUSIC
Garmindia 4947 U. T. 59-4318
La Paternal

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

17. maja je zapustil solzno dolino tudi
† **ANTON ŠKAUNIČ**, doma iz Beneške Slovenije pri Sv. Lenartu. Star je bil že 74 let in zapušča ženo ter sina. En sin je doma. V Ameriko je prišel 1913 leta.

† **PERENIČ FRANC**, star 48 let, doma iz Rakitnika v Sloveniji je tudi zapustil svojo družino. Smrt je bila zelo nagla. Ko se je 30. aprila peljal na delo, je izstopil iz voza in kar nenadno ga je prijela slabost in v nekaj minutah je bil v večnosti.

Zapušča ženo in dva otroka. Bil je član društva Samopomoči, ki je rajnemu poskrbelo za lep pogreb.

ROJAKI V ROSARIO IN PROV. STA. FE

Če potrebujete
URADNE PREVODE
vaših krstnih, poročnih in drugih listin (posebno za dijake in dijakinje za srednje šole), obrnite se na našega prevajalca (Traductor público judicial), ki vam uredi vse dokumente za vstop v šolo in osebno izkaznico (Cédula de Identidad).
Calle SAN LORENZO 937
Rosario

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

Bajo el Sol Libre

UNDECIMO CAPITULO

Cuando anocheció se encendieron fogatas a ambos lados de la llanura. Con un salvaje clamor a la guerra, gritaban los agitadores. Alrededor de los ardientes leños se reunía la soldatesca, entonando cánticos guerreros, preparando sus lanzas y flechas y afilando los puñales. En todas partes ofrecían sacrificios a Perún, prometían bueyes a Morana, si los ayudaban en la lucha. Se dirigían a los bosques y conjuraban cariñosamente a las hadas, para que vinieran y con blandos linos vendaran sus heridas; espantaban a las brujas y a los lobos fantasmas, contra el enemigo.

Delante de Lobo, los augures diseminaban barras de acero y pronosticaban el resultado de la pelea. Los adivinos indagaban en las entrañas de los animales, examinaban su corazón y riñones y anunciaban a los guerreros el destino del próximo día.

Iztok no ofrecía sacrificios ni escuchaba a los augures, ni formulaba promesas. El consejo de guerra de los ancianos le encargó la conducción de la guerra. La soldatesca, siguiendo una vieja costumbre guerrera, saludaba con prolongados gritos al jefe elegido, apretaban sus manos contra el pecho e inclinaban sus espaldas en señal de respeto. Cerca de la media noche, el campamento de los antos se convirtió en una increíble hilera de fuegos, que ardían y chisporroteaban en la llanura. En los montes rugía el ejército; golpeaban las vainas con las espadas y hachas contra hachas; los cuernos sonaban invitando a la lucha.

En cambio, entre los eslovenos se apagaron los fuegos, cesaron los gritos, no sonaron los cuernos.

Los antos clamaban victoriosamente; los augures mareados de miel, les explicaban el pavor de los eslovenos y les anunciaban una gloriosa victoria.

Iztok, con su escudo dorado, se confundía entre el pueblo y le hacía conocer sus planes guerreros. Contra el grueso del ejército anto, dispuso al grupo de pastores, siervos y prisioneros más indisciplinados. Estaban armados con cuchillos y mazas. Para reforzar sus tropas, repartió entre las primeras filas escudos y pesadas lanzas. Para luchar en el lugar en donde ardían más fuegos antos, lugar en el cual los enemigos supusieron que los eslovenos enviarían sus mayores fuerzas, Iztok solo designó a los trompeteros. Lo mejor del ejército esloveno lo envió a lo más espeso del bosque y lo escondió allí. En el lugar más apartado, en el linde de la arboleda, estaba su caballería.

No se habían apagado las últimas estrellas cuando ya se iniciaba la lucha entre antos y eslovenos. En el oscuro bosque se movían incontables grupos de guerreros. La llanura hormigucaba en los grises trajes de las numerosas tropas, que en grupos mayores y menores se instigaban unos a otros a luchar en el campo de batalla con salvaje ímpetu.

Iztok observaba detenidamente las fuerzas enemigas y se asombraba. El día anterior no pudo sospechar que se hubiere reunido tanta gente para la guerra. Interiormente lo preocupaba si darían o no resultados sus planes guerreros. Al principio compactos grupos de gente se dirigían directamente contra su ala derecha. Sospechó que Lobo había averiguado durante la noche donde se hallaba el grueso del ejército esloveno. Sintió amargura. Toda su esperanza de que ganarían los eslovenos sin necesidad de derramar tanta sangre de valientes, se disipó. No temía ser vencido. Hubiera preferido retirarse y no participar en esa matanza de hermanos. Si Lobo ataca el grueso del ejército esloveno con el grueso del suyo, entonces también Iztok deberá olvidar que lucha contra antos, pues de lo contrario perderá la batalla. Comenzaría un combate tan grande y terrible, como no se lo conoce en la historia de las guerras domésticas.

Poco a poco se hacía el día. Sobre el ejército anto apareció desde oriente la aurora color sangre. Los eslovenos lo

consideraron de buen augurio. En sus pechos crecía la seguridad de la victoria. Provocadores antos corrían delante del ejército e instigaban a los eslovenos.

“¡Vengan desde las cuevas de los ratones, humilladores, vengan, tímidas comadrejas, para probar los dientes de los lobos! ¡Afilen vuestros pies, si quieren vivir! Vuestras mujeres y vuestras novias rezen a Dazdbog por el alma. Porque no serán necesarias lluvias sobre las llanuras eslovenas, las regarán arroyos de lágrimas. ¡Hu-u-u-u!”

Algunos eslovenos encolerizados se separaron de la tranquila multitud guerrera y atacaron a los provocadores, chocaron, se trabaron en lucha acompañando con aullidos su revolcarse entre los ejércitos.

Entonces el corazón de Iztok se alegró. El sonar de los cuernos se dejó oír desde el campamento anto, un oscuro grupo salió del bosque y en un ligero correr, con las lanzas en ristre y las hachas levantadas, se abalanzaron allá donde Iztok había apostado a los pastores y siervos. En perfecto orden avanzaban los antos, en un grupo compacto, como si una enorme avalancha atravesara la llanura. Iztok se sintió contento ante esa fuerza, le agradó la enorme ola, pero era cruel para su corazón no poder embarcarse en ese río, unirlo a los eslovenos y llevarlo a tierras bizantinas, para inundar y aplastar todo lo que encontrara.

De pronto entre las filas de los eslovenos se produjo un silencio, seguido por una exclamación de asombro y pavor:

“¡Hunos! ¡Alanos!”

Iztok se irguió de estupor. Desde el bosque, por el flanco de la fuerte tropa de Lobo, se separaba un grupo de jinetes hunos y alanos.

“¡Trabajo de Tuñús!” “¡El perro vino a ayudar al Lobo!”

Iztok desvainó la espada y revisó las correas de la cintura y del yelmo. En su valiente corazón no había rastros de temor.

“Nosotros destrozaremos la caballería. ¡Perdonen a los antos y usen las lanzas sólo para defenderse!”

Esas eran las órdenes de Iztok.

Los antos habían ya atravesado las dos terceras partes de la llanura que los separaba de los eslovenos. La tropa no esperó más, con gritos ensordecedores, rompieron los eslovenos, pastores y siervos, contra los soldados de Lobo. Lobo condujo al poderoso río a todo correr hacia allí, suponiendo hallarse ante la fuerza principal eslovena. Los enemigos se atacaron unos a otros, se oyeron gritos y llantos, aullidos y quejas, el quebrarse de las lanzas y el romper de las hachas, el enorme gentío caía y se levantaba, se revolcaba en el suelo, se retiraba en fuga, retornaba con las armas prestas. Muy pronto perdieron los eslovenos, comenzaron a huir, tras ellos corrieron los ríos de antos, corriendo y hachando lo que alcanzaran, daban gritos de victoria, de manera que se estremecía el aire.

Entonces sonaron las trompetas eslovenas. Los antos callaron como si hubieran sido asidos por el cuello. Los hunos y alanos volvieron sus caballos.

“¡Engaño, engaño! ¡Tras ellos! ¡Allá está el jovenzuelo, allá, caudillos!”

Así gritaba el Lobo. Todo el ejército se volvió hacia el ala derecha, donde estaban los trompeteros. De esa manera volvió las espaldas al grueso del ejército esloveno.

Pasó un segundo.

Iztok agitó la espada, los primeros rayos de sol ardiaron en el rocío del pasto. Escudos y yelmos brillaron al sol. Iztok se lanzó como un pájaro al frente de los bien armados jinetes, hacia la llanura. Atacaron a los hunos y alanos en el flanco y a la espalda. La espada de Iztok se movía como el pensamiento, degollaban espantosamente los viejos soldados que venían de Bizancio. Los desparramados caballos hunos corrían entre la muchedumbre, los primeros antos se volvieron y se mataron entre sí. La caballería de Iztok rasgaba entre la infantería como una serpiente de fuego, lla-

meante de rayos. Cuando los antos vieron bien y reconocieron los escudos dorados y los brillantes yelmos, se aterrizaron.

“¡Hilbudi! ¡Bizancio! ¡El Emperador!”

Esta exclamación se levantó por sobre los quejidos de los moribundos.

En un minuto el ejército estaba disperso, espantados en la seguridad de que contra ellos venían los bizantinos. Los antos arrojaron sus lanzas al suelo y huyeron al bosque; tras ellos cerró el ala derecha de los valientes. Toda la línea se dispersó, el esloveno arreaba al anto y estaba a sus espaldas. La caballería hunna y alana corría por la llanura con unos pocos restos, tras ella caía la espada del viejo esloveno de Bizancio. Iztok dejó que los jinetes siguieran sus impulsos. Perseguía a los fugitivos, casi desarmados grupos antos. Golpeaba con su espada sólo para detener el golpe de alguna lanza que lanzaban contra él. Sus ojos miraban bajo el yelmo como los del azor cuando baja de las nubes en busca de la presa. Por el camino, que su corcel abría entre los cuerpos, también cabalgaba Rado, el hijo de Bojan, trajeado de centurio, y también otros jóvenes, que seguían el fuego de su conductor. Gritos y aullidos, llantos y quejas, ruegos a los dioses, llenaban el aire. La tierra seca retumbaba bajo los pies de los que huían, se oía el quebrar de las ramas en el bosque.

Iztok llegó hasta el bosque, separado de los suyos. Lo buscaba, pero no lo encontró. Apaciguó sus ardientes deseos y se dió cuenta en un instante que estaba rodeado, alejado de Rado y de sus compañeros. Hizo girar al caballo para apartarse a un lado de las gentes fugitivas y llegar hasta los amigos.

Pero en ese momento vió el ansiado rostro. Con un empuje terrible levantó la espada, Iztok gritó: “¡El cordero matara al Lobo con la lengua!” Y rodó el descabezado cuerpo de Lobo sobre el pasto aplastado.

Los antos a su alrededor chillaron de espanto. Iztok se esfumó de la tropa fugitiva, tras él volaban las hachas, las lanzas rayaban su escudo, el corría entre los cuerpos y apenas un poco rasguñado en los pies se juntó con los eslovenos.

Sobre el campo de batalla se extendió la noche. Los eslovenos seguían empujando a los dispersos antos hacia los fuegos. Las promesas generosas de la alegría agitaban la sombra, sobre el altar de Perún ardían montones de ovejas y bueyes, todos bebían miel de los cuernos y glorificaban a Iztok, para quien este triunfo conquistó una confianza ilimitada y encendió cariño en el corazón de cada esloveno.

*

Precisamente en ese momento en que era más terrible la lucha entre antos y eslovenos, Tuñús ya por el tercer día yacía sobre un montecito frente al castillo de Svarun. Dos de sus mejores servidores, bravos soldados y ágiles jinetes, pastaban tres caballos en la ladera. Murmuraban de vez en cuando una que otra corta palabra. Porque el gran señor, el hijo de reyes, Tuñús, enloquecía de amor. Tres veces bajaron al llano, las tres se acercaron a las jóvenes que hilaban el lino mientras cantaban canciones. Pero las tres veces debieron volver. Los pelos de la barba de Tuñús temblaban y batían fríamente sus mandíbulas. Vió arder las mejillas de Liubíniza al sol, su risa y su canción se destacaba del coro de muchachas como los de una reina. Sus dorados cabellos ondulaban sueltos a la suave brisa. Brillaban sus blancos brazos adornados con brazaletes de oro, cuando movía los manojos de lino y lo ponía a manos llenas en montones. Tuñús empalideció como si estuviera afiebrado. Con la palma se apretaba la baja frente, se golpeaba el pecho con los puños, sus hinchados labios se abrían como los de un tiburón, que se debate en busca de agua si se lo arroja a seco.

Estaba cerca, habría irrumpido entre las jovencitas, asido a Liubíniza, llevado hasta el caballo y huído. Pero algo le enredó los pies, sus rodillas temblaban, sintió un secreto palpitante, las hadas montañesas lo destrozarían si tocara a Li-

El consejo esloveno no tuvo más remedio y aceptó la batalla impuesta por los antos . . .

bíniza con violencia. Y el salvaje temblaba al pensar que tal vez Liubíniza fuera una bruja, que lo había hechizado; cuando reía le parecía siempre que se reía de él y lo invitaba: “Ven, prueba, tócame, si deseas morir.”

Y Tuñús temía a la muerte; porque su vida no dejaba de causarle placer. Por eso volvían a trepar el monte; y Tuñús estaba acostado, sin comer, sin palabra en la boca y sin consuelo en el corazón.

El sol se ponía, amarillenta brillaba la llanura. Las doncellas recogían diligentes para terminar el trabajo. Tuñús observaba la planicie con ojos enamorados.

“Mañana Liubíniza ya no saldrá del castillo. Volverá Iztok, retornarán los soldados y luego . . . ¡Nunca será mía y sin ella es mi muerte!”

Tuñús se revolvía en el suelo y hundía la frente en el fresco rocío. Una vez más lo detuvo la prudencia hunna: “¡No te excites! ¡Se prudente! ¡Deja a la mujer! ¡Tuñús! ¡Recuerda que eres hijo de Ernak!”

El hunno levantó la cabeza, cuando vió las blancas túnicas en la llanura, gritó su corazón, ardió su pasión y ahogó su prudencia. “¡Será mía y la reina de los hunnos!”

Así dijo claramente y se levantó.

Las jovencitas gritaron y se dispersaron como un grupo de susurrantes palomas cuando entre ellas cae un azor.

Se levantó el manto rojo, una mano terrible asió a Liubíniza por la cintura, se movió todo delante de sus ojos y se apoderaron de ella oscuras sombras.

Sobre las alamenas del castillo aparecieron entonces dos figuras, dos ancianos, Svarun y Radován.

“¡Tuñús!”, gritó Radován.

“¡Mi hija!”, suspiró Svarun y se sentó.

Radován abrazó su cabeza y como consuelo al desgraciado padre, profirió contra el fugitivo hunno las maldiciones más terribles en los idiomas de todos los pueblos, desde el mar Báltico al Egeo.

Pero el hunno huía llevándose en los brazos el tesoro, y apretando contra su corazón la semiinconsciente Liubíniza. Iba como enloquecido. Sin importarle sus servidores, que venían tras él; apretaba a la muchacha contra sí, espantado de que alguien se la arrebatara. Cansados, llegaron sin descanso al Danubio. Esa misma noche Tuñús colocó a la inconsciente Liubíniza sobre las hermosas alfombras de su habitación y llamó preocupado a los hechiceros y hechiceras en ayuda de la reina.

Su alegría, cuando abrió los ojos y pidió agua, fué breve. Balambak le anunció que lo esperaban mensajeros de Bizancio. El Emperador le ordenaba partir inmediatamente hacia él.

Apareció la mañana. Liubíniza se durmió con la sonrisa en los labios. Tuñús prometió la muerte a Balambak si se le hacía daño a la reina Liubíniza, maldijo la hora que compareció por vez primera ante el Emperador y fué con los Bizantinos hacia el sur.

Traducción de DARINKA CEHOVIN.

ZANIMIVA REVISTA

Marsikdo izmed rojakov je že opazil znanstveno revijo "SUCESOS TECNICOS".

Poleg tega da je izredno zanimiva in bogate vsebine ima tudi to vrednost, da je njen glavni urednik naš rojak LOJZE BRAJER.

Revista stane 30 centavov in je prav vredna tistih novcev.

KAKO JE V JUGOSLAVIJI

Nimamo nobenih zanesljivih podatkov iz poslednjih tednov. V začetku marca je bil pa položaj kakor ga opisuje ameriški časnikar, ki je bil tedaj v Beogradu ("Chicago Sun"):

Napetost med narodom, ki je s strahom pričakoval vlade pod Titovim vodstvom, se je poglobila. Tito je namreč izjavil, da nima namena prisiliti narod, da sprejme komunizem, ker sprevidi, da je komunistov komaj 10% prebivalstva.

REGENTSKI SVET ZAPRISEŽEN

5. marca so bili zapriseženi vsi trije člani regentskega sveta: Pred pravoslavnim patriarhom je prisegel po starem običaju Srb Budisavljevič, pred katoliškim nadškofom v Beogradu Mons. dr. Josipom Ujčićem pa sta prisegla Slovenec inž. Dušan Srnc in Hrvat dr. Ante Mandić.

To kratko poročilce pove zelo mnogo: namreč to, da je katoliški nadškof Beograda, naš rojak iz Kopra dr. Ujčić na svojem mestu v Beogradu, da torej Titov režim ni onemogočil dela katoliški cerkvi v Beogradu, kar nam da utemeljeno upanje, da ravna enako tudi v Sloveniji in na Hrvaškem.

SOCIJALNI NAČRTI ZA SLOVENIJO

napovedujejo razdelitev nekaterih posestev in razlastitev nekaterih podjetij, katera so pripadala Nemcem. Teh posestev je 22 in obsegajo 33.000 ha gozda, 2000 ha pašnikov in 6000 ha vinogradov.

Razen tega, so imeli Nemci v svojih rokah 40 odstotkov železne industrije, 60 odstotkov tkalnic, 50 odstotkov kemikalne industrije, 70 odstotkov industrije za izdelovanje usnja, 90 odstotkov glavnice v 13 rudarskih podjetjih, 20 odstotkov galvnice v kemikalnih industrijah; njihove so bile tudi vse tovarne za cement v Sloveniji.

V SAN MARTIN DE LOS ANDES

je dokončal tek življenja + NIKOLAJ KNEZ iz Cirkvenice pri Sušaku. Živel je preje v Villi Madero, a zadnje leto je bil v Neuquenu.

Pograbila ga je pljučnica, ki ga je tudi odpeljala v večnost. Pokopal ga je naš rojak č. g. Gregor Recelj, cistercijski duhovnik.

KONEC VOJNE

8. maja je zapadni svet praznoval dan zmage, 9. maja pa so isti spomin obha-

jali v deželah ki so padle por rusko komando.

Pri nas so se še nadaljevali boji in zato smo zahvalno slovesnost odgodili do konca vojnih operacij.

Zelo deljena so bila naš čustva, ko smo zapeli azhvalno pesem 20. maja. Najprej radi Trsta, o čigar usodi smo zaskrbljeni, potem pa tudi glede splošnega položaja doma, kajti nič še ne vemo, kaj so tamkaj napravili, kako je in kdo je še živ.

Zato še vedno gledamo v temo in pričakujemo, kaj pride. Upajmo, da bomo zvedeli kaj dobrih novic in kaj kmalu.

Naša zahvalna molitev pa je imela svojo galvno misel v tem, da je vsaj te grozotne vojne konec. Ob enem pa je bila ta pobožnost naša prošnja za pravi mir in za večni pokoj njih, ki so padli.

CIGAV BO TRST

Kateroga Slovenca ne mori to tako življensko važno vprašanje za bodočnost našega naroda in posebno za bodočnost najlepše slovenske zemlje od Idrije čez Vipavo in Pостоjno do Trsta, od Bovca čez Kobariško, Tolminsko, Gorico, Brda in Kras doli do Kopra.

Vsi vemo: to je naše in nam mora biti pridrženo, toda vemo pa tudi, da je 40 milijonov Italijanov, ki vpijejo do neba, da je Trst njihov, da je Gorica njihova in da mora biti Reka njihova. 25 let njihove krivične posesti teh naših krajev se jim zdi kot dokaz njihove pravice do naše slovenske zemlje.

Nimamo podrobnih podatkov o razvoju dogodkov, a podali bomo to, kar moremo razbrati iz časopisnih in radijskih vesti in vidimo, da precej zaupno lahko pričakujemo, da nas to pot ne bodo prevarali za to, kar nam po božji in človeški postavi pristoji. Upajmo, da bo vse naše, koder se slovenska beseda govori. Treba pa bo še čakati nekaj mesecev, predno bo vse dokončno urejeno.

POLOM NA ITALIJANSKI FRONTI

se je začel že 20. aprila. Tisti čas so tudi jugoslovanske čete pritiskale z vso silo, na Reko in ko je začela v Italiji zmeda so Jugoslovani takoj razumeli važnost trenutka. Glavno silo ot je četrto jugoslovansko armado so takoj poslali skozi Pivko proti Trstu in 29. aprila so bili že pred Trstom in začeli boj, ki je trajal pet dni, v katerem so vničili dve nemški diviziji in je tudi Trst utrpel precej škodo pod silo kanonov in pouličnih bojev

TRST OSVOBJEN

Med tem, ko so se po mestu bili krvavi poulični boji in se je boj nadaljeval še po nekaterih bližnjih krajih od Bazovice do Opčin so prišle tudi zavezniške čete po morju in boj dokončale tudi iz pristanišča ven.

3. maja je bil ves Trst že osvobojen. V mestu so vzeli oblast v roke Jugoslovani, kateri so za poveljnika postavili generala Dušana Kveder, med tem ko je v pristanišču vzelo v roke oblast zavezniško vojno poveljstvo.

Ribiške ladje v Barkovljah in ladjice, ki čakajo na razvoj dogodkov v smeri proti Šklednju (Servola) so izobesile slovensko in jugoslovansko zastavo.

Jugoslovanska oblast je vzela spretno v roke vodstvo mesta in je z nasajenimi bajoneti kmalu upostavila popoln mir in red. Tudi z novozelandskimi četami, katere so prišle prve v pristanišče ni bilo nobenih neprilik in je vse kazalo, da bo vse šlo dalje popolnoma mirno.

V TRŽIČ IN GORICO.

Takoj so pohiteli Jugoslovani tudi naprej, da preprečijo kake italijanske nakane in 2. maja so že imeli trdno v oblasti tudi Tržič in Gorico. Toda naša zem-

lja je tudi onstran Soče, zato so hiteli dalje vse do stare avstrijske meje, kjer so se srečali že tudi s četami, katere so prodirale od Benetk gori.

SPOR ZA PRJMORSKO

Italijani so v 25 letih svojega paševanja v naših krajih seveda prišli do zaključka, da so ti kraji njihovi. Nič niso upoštevali, da razbojnik in tat nikdar ne postane lastnik tega, kar je po krivici ali nasilno odvzel. Zagnali so krik do neba in razmajali vse svoje pretkane intrigante, da bi rešili Trst in seveda še kaj več za Italijo.

Bonomi, predsednik vlade, kateri je sam bil pri podpisu krivične rapalske pogodbe, je licemersko križal, da je tedaj Jugoslavija prosotvoljno podpisala rapalsko pogodbo kot pravično stvar in da sedaj gotovo ni nobenega razloga, da bi se oni sporazumno in prijateljsko sklenjeni sporazum razveljavil. Pozablja menda Bonomi, da so tedaj nastavili Jugoslaviji na srce nož in pod pretečimi grožnjami izsilili podpis pogodbe. Jugoslavija je bila v tistem diplomatskem boju z Italijo čisto osamljena in ni imela kaj postaviti nasproti italijanski sili.

Bonomi je pristal na to, da bi bilo treba morda kaj popraviti meje in so italijanski časopisi priznali, da je italijanska le zapadna obala Istre, toda glede Trsta so kričali, da je "v nebo vpijoča krivica" če ga Italiji vzamejo. Saj je žrtvovala 600.000 mož v prejšnji vojni zato da dobi Trst.

Angleži so prve ure dosti mirno prisluškovali odmevu polemike med Italijani in Jugoslovani. V Rimu je bila velika manifestacija študentov, katero je organiziral že zopet zbudjeni italijanski fašistični instinkt. Le komunisti so se drznili povedati Italijanom resnico: da nimajo do Trsta nobene pravice.

TRST SVOBODNO MESTO

Med tem je pa jugoslovanska oblast nadaljevala nemoteno svoje delo. Dušan Kveder, prefekt za mesto Trst, je povedal javno namen Jugoslavije. Gorica, Istra in tržaška okolica bodo tri provincije, Trst pa bo samoupravno mesto v federativni Jugoslaviji.

V velikem zborovanju, ki ga je organiziral osvobodilni odbor je bilo prebivalstvu razglašeno, kaj nameravajo Jugoslovani s Trstom, nato je bila izvoljena tudi mestna uprava, ki sestoji iz 7 Italijanov in 6 Slovencev. Predsednik in podpredsednik sta Italijana.

MOBILIZACIJA

Jugoslavija je v vsem ozemlju takoj izvedla popolno mobilizacijo vseh moških od 16 do 60 leta. Ta ukrep je bil storjen menda zato, da se zbere zadostna vojna sila, katero Jugoslavija rabi v sedanjem konfliktu, da bodo zavezniki videli, da gre zares in da bodo Jugoslovani šli tudi v boj za lastno zemljo, če ne bo drugače.

Drugi namen je pa v tem, da poženó iz dežele italijanske priseljence. Razglašeno je bilo namreč, da vsak, kdor ne želi biti mobiliziran, lahko svobodno pobere svoje stvari in gre v Italijo od koder je prišel. Poročajo, da je zbežalo zelo veliko Italijanov, katerim grede naše oblasti z vsem veseljem na roke pri odhodu.

Mobilizirali so tudi duhovnike.

KAKO ŽIVE V TRSTU

Prehrana v Trstu še ni povsem urejena. Sedaj so že začeli dovažati meso in moko iz notranjosti Jugoslavije v Trst, kjer je pa zaenkrat še vedno stroga aprovizacija, ki meri na grame kruh in meso.

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!

Kadar imate opravka v Buenos

Airesu, se ustavite v

HOTELU

"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro postreženi.

CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVIČ

Kršćanska socijalna načela

KORIST IN POTREBA DELAVSKIH ORGANIZACIJ.

Končno premorejo v tej zadevi mnogo gospodarji in delavci sami, z onimi ustanovami namreč, s katerih pomočjo je možno primerno pomagati potrebnim in se en razred približuje drugemu. V to svrhu moramo prištevati društva za medsebojno podporo, razne naprave ustanovljene po skrbi zasebnikov: za zaščito delavca, istotako za osirotelo ženo in otroke, če bi se kaj nenadnega pripetilo, če bi pritisnila onemoglost, če bi se kaj človeškega primerilo. Sem spadajo zaščitne ustanove za varstvo dečkov, deklic, mladih in starejših. Toda prvo mesto zavzemajo delavska društva, v katerih obsegu so skoro vsa druga združena. Dolgo so obstojale pri naših prednikih dobre tvorbe udruženih rokodelcev. V resnici niso donášale prelepih koristi samo delavcem, ampak čast in prospah tudi obrti sami, kakor pričajo premnogi spomeniki. V sedanji bolj izobraženi dobi, ko so se spremenile šege in se tudi pomnožile stvari, ki jih zahteva vsakdanje življenje, se seveda nujno morajo delavska društva prilagoditi sodobnim potrebam. V občic nam je všeč, da se društva te vrste zbirajo, bodisi zbrana v celoti iz samih delavcev, bodisi mešana iz obeh razredov, želeli pa je, da rastejo po številu in delavni moči. Četudi pa smo o njih že več ko enkrat govorili, vendar hočemo na tem mestu poudariti, da so zelo koristna in da se po svojem pravu združujejo, prav tako po kakšni uredbi naj se ravnajo in kaj morajo delati.

Edina resnična in kočna rešitev socialnega vprašanja je v združenju, v organizaciji. Kakor se vedno bolj združuje kapital brez ozira na narodnostne ali državne meje, prav tako je nujna potreba, da se združijo delavci brez ozira na narodnostne ali državne meje. Saj socialno vprašanje ni boj za svetovno nazarje, tudi ne boj za državo in narodnost, ampak gre tu za pravice delavstva, ki jih ima vsled svojega dela. Delo delavcev je, ki ustvarja bogastvo držav, in če ustvarja bogastvo držav, ustvarja tudi bogastvo sveta sploh. In kdo ima delež na tem bogastvu? Ali delavci? Nikakor ne. Ne duševni, ne telesni delavci, in prav v tem tiči socialni nered, socialna krivica, ki jo je treba odpraviti. Čisto naravno je, da se dosedanji imetniki tem sadovom delavskega dela ne bodo odpovedali prostovoljno in zato se organizirajo v svojih organizacijah (kartelih in trustih), da lažje branijo to, kar smatrajo za svoje, čeprav ni. Uprav zato veliki socialni papež tako toplo priporoča, naj se tudi delavci temu

ZAHVALA

Član "Slovenske Krajine", šteri je bil dugoga časa bežežen na želodci, pa je druge pomoči nej bilou, ka so me mogli operirati, se Gospodu Bogi zafalim i blaženi Devici Mariji ka sem zdrav, pa že delam.

Morem se zafaliti brati Števeki šteri je dosta z menov posla meu pa dosta potrošo za mene.

Tudi morem zafaliti K. Sapači, šteri je dosta noči mogo zame skrb meti; nadale se srčno zafalim Štefani Šogor i Fane Banko, šteriva sta mi dala svoje krv, ka san tek nazaj k življenje prišo.

Nadale se moram lepo zafaliti dvōma svakoma Jošar i Šeruga i celoj familiji kak posebno Ana i Otilija, štere so zmerom pri mene bile.

Zafalim ešče Bohar Šandori i Emi Ritoper.

Ešče se morem tistim lepo zafaliti štere ste za mene Boga molili. Tuj morem zafaliti preč. Janeza Hladnik i Davida Doktorič, šteriva gospoda sta me tuj prišla gor obiskat in so me trno potroštali, ka naj se nika ne bojim opetacije, naj samo korajžen bodēm. Te rečij so mi že tisti pravli šteri so že bilij operirani te sam se pa resam tak toga reda držō.

Zdaj ešče moram ednok srčno lepo zafaliti celoj mojoj rodbini i prijateljem i vsem tistim ki ste me prišli gor obiskati i moje ženi bili štera je z menov i decov tolike brige mela.

Bog naj vsem plati!

Andrej Gomboc.

primerno združujejo, da morejo biti kos temu gigant-skemu boju za svoje pravice.

Poedini tu ne premorejo nič in če imajo tudi še tako in tako močno dobro voljo. V neenakem boju proti kapitalizmu morajo poginiti drug za drugim. Zato poudarja papež potrebo organizacije, to je: razbiti delavski sloji naj se zopet organizirajo, kakor so bili nekoč krasno organizirani v svojih cehovskih združenjih, seveda sedaj primerno času v novih oblikah, primernih novi dobi.

Tu ne pomaga noben izgovor in nobeno golo jadikovanje. "Država premalo stori za nas, država nas mora varovati, zakoni se morajo preurediti, treba nam je socialnih zakonov." Vsi ti in drugi podobni izgovori so sicer resnični in vsega uvaževanja vredni, vendar pa kažejo, da tisti, ki jih venomer ponavljajo, premalo mislijo na resnično življenje. Držali bi ti ugovori, če bi bilo zadosti, da kdo reče: Hočem, pa bi bila stvar urejena. Resnično življenje pa je borba.

"Država premalo stori za nas." Kdo je država? Kdo ima oblast v državi? Tisti, ki ima denar, in tisti, ki imajo močno organizacijo. In le tisti, ki imajo oblast v državi, delajo zakone in pomagajo delavstvu. Vse drugo, pa naj reče kdo kar hoče, je samo prazno jadikovanje.

"Treba nam je socialnih zakonov." Res da jih je treba. Toda socialni zakoni ne morejo imeti name-na, da bi nadomestili samopomoč. Zakoni so običajno zadnji izraz tega, kar se je izkušalo upravičeno uveljaviti v družbi po dolgotrajnem delu posameznih delavskih organizacij. Zakon je izraz pravnega stanja, ki ga večina družbe priznava kot pravega. Družba sama pa mora najprej imeti to prepričanje, drugače do zakona rednim potom sploh ne pride. Da pa družba dobi to prepričanje, in da tako pride do zakona, zato je treba najprej močnih organizacij in treba tudi, da te organizacije pridno delajo, da svoje prepričanje uveljavijo.

Pravilno je zato poudaril dr. Krek, da vsa državna pomoč ne more delavcem nič pomagati, dokler se delavci sami ne organizirajo, dokler s svojo močno organizacijo sami ne tvorijo važnega dela države same. Treba je, da se delavci organizirajo, da se druga druga naslonijo, druga z drugim čutijo, druga drugega podpirajo in tako stvorijo organizem, ki je sam po sebi dovolj močan, da organizira državo, to se pravi, da državi vdihne svojega duha in svoje življenje.

AGRADECIMIENTO

Agradezco sinceramente a mi buen doctor que tan amablemente me atendía y con manos tan livianas realizó la operación sin escatimar ningún sacrificio con migo.

Tengo que dar gracias también al Dr. Alejandro Pawlowski que tan atentamente se sacrificaba con mi doctor el cirujano Dr. Esteban Baglietto.

Andrés Gomboc.

NEKULTURNI SLOVENCİ

V dnevniku "Crítica" je izšel dopis znanega Mario Mariani, o katerem se je že večkrat kak naš človek pohvalno izrekel. 16. maja je ta članek razpravljaj o Trstu in je med drugim povedal tudi, da bi postalo za "Trieste" usodno ter njegov kulturni propad", če bi prišel pod Jugoslavijo in se izločil iz "italijanske kulture", kajti Slovenci "nismo nikdar imeli kulture" . . .

Na nesramen napad v časopisu, katerega toliko naših ljudi bere, je že bil dan primeren odgovor.

Drugi odgovor pa naj dajo naši ljudje sami: Če smo nekulturni ne znamo čitati. Kako bomo torej brali "Crítica". Zato reč je logičen odgovor vseh zavednih Slovencev, da se temu časopisu odrečejo.

Saj imamo na razpolago boljše časopise kot je čenčasta "Crítica"! Kupujmo raje "La Razón", ki manj laži pove in bolj resno o vseh stvareh razpravlja!

"SLOVENSKA KRAJINA"

bo priredila za člane in svoje prijatelje prijeten domač praznik s KOLINAMI, katere bo priredila v nedeljo 10. junija na dan avežanedskega proščenja, to je devete obletnice slovenske službe božje.

Koline se bodo vršile v enaki obliki kot lani.

Začetek 10. junija ob 12 uri.

Cena je 2.50 \$ in 1.50 za mladoletne.

Vstopnice dobite na društvu, pri odbornikih in tudi na gostilni pri Kramer-Lakiju (Chacabuco 501), kjer se bodo koline vršile.

*

STARIŠE PROSIMO, da se pozanimajo in pošljejo tudi svojo deco k petju, katero se je že začelo in prav lepo napreduje in bomo imeli 17. junija popoldne priliko že slišati prvi nastop naše dece, katero uči peti g. Ciril Kren.

DEVET LET . . .

Marsikaj se je že med tem zgodilo. Marsikateri je že zginil izmed nas, od tistih, kateri so bili tedaj navzoči, ko smo se prvič zbrali v kapeli na Manuel Estevez 630.

Pa je kljub težavam naše delo lepo nadaljevalo, kar nam priča harmonij, pevski zbor, zastava bratovščine in društvo "Slovenska Krajina", ki je zrastle iz tega zbiranja v cerkvi.

Vsako leto smo imeli kaj lepih svečanosti. To zadnje leto smo spet slavili novo mašo in smo iz Avellanede organizirali marsikaj lepega in koristnega za versko življenje med rojaki.

Glavno težo vsega tega vodijo neumorni pevci, katerim naj bo izrečeno posebno priznanje ob tej priliki. Lepšega priznanja, kakor ga je dal gospod misijonar pač ne moremo dati: "Nikdar me ni tako ganila slovenska pesem kot na letošnjo Velikonočo na Avellanedi in na Božič pri polnočnici na Paternalu".

Glavno zaslugo za petje ima seveda neumorni Ciril Kren, ki kljub razdalji stanovitno priteče na Avellanedo, kolikorkrat je treba in je sedaj prevzel tudi skrb, da ustvari na Avellanedi mladinski zbor.

Zahvala pa gre ob tej priliki tudi zvestim vernikom, kateri nikdar neizostanejo od službe božje.

Prav posebno zahvalo pa sem dolžan cerkveniku, Imretu Ozvaldu, ki je vsak čas pri roki, kadar je treba, čeprav daleč živi, ter Sapaču, Šerugi, Preiningerju in Utrošu, ki imajo vedno na skrbi, kar je treba pred oltarjem in tudi Krajcerjevi Maričiki, katera ima na brigi cerkevne zbirke ter Bojnecu in Mariki, Hedviki in Črnkovi, kakor vsem drugim neutrudnim sodelavkam pri službi božji in priredbah. Naj vsem povrne vsevedni Bog in Mati Božja v nebesih, kjer so njihova dobra dela in imena zapisana v knjigi življenja.

10. in 17. junija prihitite vsi in pripeljite s seboj mnogo rojakov, da bomo čim lepše proslavili praznik devete obletnice.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO
Sucursal 13

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2560

PISMO IZ EGIPTA

Cairo, 13/I. 1945.

Dragi gospod Hladnik, dragi ostali rojaki in vašem kraju! Strašna usoda nas je zadela nas Slovence in nihče nikoli ne bo mogel do kraja ispovedati, kaj smo prestali in kar nas morda še čaka.

Jaz sem duhovnik in takoj po novi maši me je zadela vojna vihra in moral sem po svetu. Nemci so nas vse najprej pozaprl, kruto pretepali vsak dan, mnogo pobili, mnogo pa se jih je rešilo z begom, med katerimi sem tudi jaz. Če Nemci najdejo na Štojskem kakega duhovnika, ga v času ene ure ustrelijo brez vsake obtožbe ali sodbe. Samo malo duhovnikov deluje, ki so prikriti kot navadni delavci: nekateri so čevljarji, krojači, rudarji in na cesti. Te poznajo samo najboljši kristjani, ki se zvečer zberejo v kaki hiši in imajo mašo, seveda čisto kratko: od Sanctusa do Communio. Za mašo nimamo nobenih oblačil, ne kelihov, temveč v delavski obleki. Za kelih je dober vsak kozarec. Ljudje pridejo po več ur daleč po noči, da se spovejo in so vsi srečni, če še morejo enkrat prejeti sv. obhajilo. Tudi domov nesejo bolnikom sv. popotnico. Oh, kako trpijo ljudje! Ali gorje če bi nemški gestapovci zvedeli za takega duhovnika! Takoj je ustreljen! Jaz sam sem nekoč komaj ušel iz Maribora. Če boste dobili moje pismo, jaz Vam bom o tem še lahko mnogo napisal za Vaš list, če boste želeli. Saj sem že štiri leta v neprestanem ognju, dokler me niso rešili iz fronte in kot ranjenega pripeljali v angleško bolnico v Italijo, od tam pa v Egipt, da ozdravim. Zdaj sem v Cairu in sem v pomankanju. Lepo prosim svoje rojake, kdor more, če bi mi poslali kaj denarja. Jaz Vam bom zelo hvaležen. Nimam niti za zdravila, niti za obleko!

Pozneje se Vam bom še javil, ker Vas gotovo zanima, kako je zdi pri nas. Poskusil sem vse strahote. Bili smo grozno, grozno lačni, vse otečeni od trave, ki smo jo jedli.

Luskar Jože.

POSTUVANI ROJAKI!

Nepozabte se méne pa če fčasi šterome so za kakšo reč pove, to eden ovome more otpústiti, pa malo bole fkupdržanje moremo mete.

Eti vam ponúdim naše Europeke potrebšćine štere so v vsakem almaceni ne dobij.

Zimski časi tuj ido, pa tu prašćiti so že zadosta deboli. Zdaj pate samo je trbej doj zabadati, pa klobase na devati.

Vse te stvari, ka zmes trbej djati: zaćimbo, kún, ćaren, poper, cimet, klince, pšćeno kašo i ajdinsko i preseno tuj odavam i mak.

ALMACEN Y DESPACHO DE BEBIDAS
ANDREJ GOMBOC
DEAN FUNES 254 — AVELLANEDA

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domaćinih v prelepem kraju. — Po cení
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

Nuestra Revista no cuenta con fondos ni con ayuda fija sino depende exclusivamente de sus lectores.

Puesto que los gastos han subido en un 50% quedó nuestro presupuesto muy recargado, ya que la suscripción sigue siendo de 2.— \$ anuales. Mantendremos la suscripción tan económica por los suscritores pobres pero contando CON LA GENEROSIDAD DE LOS QUE PUEDEN MAS. Por eso dirigimos nuestro pedido para que contribuyan con más, para cubrir el déficit que alcanza mensualmente hasta 80 \$! Téngase en cuenta que la Revista "La Vida Espiritual" es un órgano de apostolado! Necesita por ende de los bienhechores.

Para cubrir el déficit se realiza anualmente también un festival de beneficio, al cual invitamos desde ya a todos nuestros amigos y pedimos

AVISOS para el número de programa,

PREMIOS para la rifa tradicional, y

CONTRIBUCIONES VOLUNTARIAS.

El festival se realizará el 30 de setiembre en el salón Don Bosco, calle Solís 252, a las 15.30 horas.

Vsakoletna Prireditiv "Duhovnega Življenja" se bo vršila 30. septembra v dvorani Don Bosco, Solís 252. Salón San José letos ni na razpolago radi varčevanja z elektriko.

Vsako leto ste se bralci in prijatelji naše reviste lepo izkazali in doprinesli k odličnemu uspehu te prireditve, katere namen je pokriti primanjkljaj v izdajanju Duhovnega Življenja.

Saj vsak uvideven človek sam spozna, da je naročnica D. Ž. daleč pod resničnim izdatkom. Primanjkljaj doseže mesečno 80 pesov in ga je seveda treba pokriti. Revista nima nobene javne podpore temveč samo svoje bralce in naročnike, kateri doprinosate velikodušno za tiskovni sklad, ki pokrije že en del primankljaja. Drugo naj pokrije pa napovedana prireditiv, 30. SEPTEMBRA ob 15.30.

Prosimo rojake, da nam pošljite

OGLASE za programsko številko

DOBITKE za srečolov.

Sprejemajo se na Pasco 431, Paz Soldán 4924 in Beiró 5388.

NEKAJ ZA STARIŠE

SPOVED JE BOŽJI DAR

Redemptorist P. Andrej Hamerle (Dunaj) pripoveduje v svoji knjigi "Licht und Irrlicht", da se je bil seznanil z nekim častnikom, ki se je ponašal z izrednim vojnim odlikovanjem. Nekoč se je pogovarjal z njim tudi o verskih vprašanjih, nato mu pa pravi: "Hrabrostna svetinja, ki jo nosite, izpričuje, da ste bili pač zvestovdani svoji vojaški prisegi in da ste se pogumno borili za domovino. Oprostite, da se drznem vprašati: Kako ste pa kaj zvesti svoji prvi obljubi, storjeni pri sv. krstu? Najbrž ste na to Bogu dano besedo že popolnoma pozabili. Krstna obljuba vsebuje namreč tudi važne obveznosti nasproti Bogu in sveti Cerkvi!"

Stotnik je bil v nemali zadregi. Redovnik poseže urno v besedo, češ, kar je zamujenega, je treba popraviti. "Glejte, kolikokrat ste kot vojak na bojišču takorekoč gledali smrti v obraz. Ali se boste sedaj bali storiti svojo versko dolžnost?"

"Dobro", — pravi stotnik — "pri priliki hočem opraviti tudi svojo pobožnost."

"Lepo. Pa zakaj bi odlašali? Pojdite kar z menoj!" Stotnik se vda in gre za njim v samostansko celico. Ko je bila spoved končana, poklekne ves ganjen in solzan pred spovednika na tla, objame mu kolena in pravi: "Vi ste največji dobrotnik mojega življenja."

Kdo bi mogel popisati srečo tega moža! P. Hamerle mu priporoča, naj odslej večkrat prejme sv. zakramente, nakar mu stotnik z vojaško odločnostjo zatrdi: "Kolikokrat spoznate za potrebno."

Bil je mož beseda in živel več let prav zgledno.

*

Drug zgled spovedne sreče:

Dne 21. decembra 1858 se je podal k sveto živečemu župniku v Arsu na Francoskem odlični gospod, bivši častnik. Župnik Janez Vianney († 1859) je sedel pri leseni mizici v zakristiji, zraven njega je bil mal klečalnik. Tujec ga prijazno pozdravi in pravi: "Gospod župnik, prihajam, da bi se z vami pomenil o resnih stvareh." (Pripomniti treba, da so k preprostemu, a svetemu župniku Vianneyu prihajali ljudje od vseh strani: ne-

kateri vprašat za svet, drugi k spovedi itd.) "Dobro," pristavi župnik pohlevno; "pokleknite tukaj-le na stolček," ter pokaže s prstom na prostor pred mizo.

"Gospod župnik, nisem prišel zaradi spovedi," se izgovarja došli tujec. "Čemu ste pa prišli?" — "Rad bi imel z vami razgovor o verskih vprašanjih." — "Saj jaz ne znam na učena vprašanja odgovarjati. Le stopite sem in pokleknite na stolček." — "Prosim, gospod župnik, rekel sem že, da nisem prišel k spovedi. Nimam nič vere in ne verujem, da " — "Vere nimate? Ubogi človek! Jaz ne vem veliko, toda vidim, da ste vi še bolj neveden, nego sem jaz. Jaz vsaj vem, kaj moram verovati, vi pa še tega ne veste. Storite, kar sem vam velel in pokleknite semkaj."

"Pa vprav o spovedi me dvomi motijo", pravi tujec; "ne bom se spovedal, ne da bi veroval." — "Verjemite mi, jaz vse te reči dobro poznam; le pokleknite."

Ker mož ni vedel, kako bi se še izgovarjal, poklekne, dasi vznemirjen; premagalo ga je svetožno obličje gorečega župnika. Ta ga izprašuje in odpira s pomočjo božje milosti njegovo srce. Čez četr ure se dvigne bivši častnik in član častne legije. Solze so zalivale njegove oči in drsele po njegovih licih. Bile so to solze veselja.

"Drugo jutro", tako zaključuje Segur svoje pripovedovanje, "mi predstavi častiljivi župnik tega novega sina svojega srca in pravi: "Tukaj-le sem satanu zopet eno zagodel. Pred seboj vidite srečnega človeka, o tem sem živo priprčan."

*

V spovedi naj si mladina išče zdravilo in balzam za rane, ki jih je vsekala njih srcem lastna strast, slabi zgledi in zapeljevanje nenravnega sveta. V sveti spovedi naj mladina zajema potrebno moč in pomoč, da se sploh ne zamota v greh. Tisoči in tisoči so izkusili sami na sebi, kako jih je samo sveta spoved obvarovala pred padcem, kako jih je očetovsko svarilo in poučevanje spovednikovo varno vodilo, kako jih je tolažba v spovedi zopet ojačila in oprostila težkih skrbi.

DOGOVOR GLEDE PRIMORSKE

podpisan v Belgradu med Jugoslavijo in zapadnimi zavezniki obsega sledeče točke:

1. Demarkacijska črta gre od južnega konca Istre na Trst, tako da pusti Jugoslaviji tudi nekatera mala istrska pristanišča na zapadu in nato proti severu, tako da ostane v zapadni zoni Gorica in vse železnice in ceste, ki vodijo na Korško skozi Gorico in Kobariid. (Dolina Bače in Idrije ter Vipavska dolina ostanejo torej v jugoslovanski zoni, prav tako Postojski Kras in Pivka ter Reka in vzhodna Istra).

2. Zapadno od te črte bodo ostale le male jugoslovanske posadke, a podrejene zavezniški komandi. Število vsega meštva pa ne bo višje od 2000.

3. Vladi v deželi bo voajla zavezniška oblast, kateri bo pridruženo tudi jugoslovansko zastopstvo. Vojaška komanda se bo poslužila za vršitev oblasti že postavljene civilne jugoslovanske administracije, če bo njeno delovanje usrešlo zahtevam vojaške oblasti. Pridržuje si torej ta komanda pravico, da menja osebe po upravnih potrebah.

4. Jugoslavija umakne vse druge čete v smislu dogovora, ki se je pozneje vršil v Devinu.

5. Vse iregularne oborožene sile na tem ozemlju bo vojaška oblast razorožila ali pa se bodo morale umakniti.

6. Jugoslovanska oblast bo izpustila na svobodo vse, katere je internirala, če niso bili Jugoslavlani že pred 1939 letom, prav tako bo povrnila vse zaplenjeno imetje.

7. Ta razmejitev nima nikake kračno-veljavne vrednosti in bosta ostali zavezniška oblast v zapadni zoni jugoslovanska pa v vzhodni zoni kot varuški oblasti (fideikomis), dokler ne bo mirovna konferenca odredila definitivne razmejitve med Jugoslavijo in Italijo.

SV. CIRILU IN METODU

GLEJTE, KAKO UMIRA PRAVIČNIK!

Že ko je cesar Mihael povabil Cirila, naj gre na Moravsko, je Ciril bolehal, kakor je že takrat rekel cesarju. Med njegovim bivanjem v Rimu, morda pod uplivom prestonih naporov na potovanju, se mu je zdravstveno stanje močno poslabšalo. O božiču 868, 26. decembra, se je poslovil od svojega apostolskega dela in s papeževim dovoljenjem stopil v samostan. Imel je takrat komaj 42 let. K temu ga prav gotovo ni nagnilo samo staro hrepenenje po samostanskem življenju ampak najbrž tudi okolnost, da se je čutil zdravstveno nesposobnega za nadaljevanje naporenega misijarskega življenja. Pri veliki ljubezni do mladih slovanskih narodov, ki jo je on gojil, si ne moremo misliti, da bi bil opustil delovanje med njimi, ako bi se le čutil zato še dovolj krepkega.

Pisec njegove legende tako le pripoveduje:

"In ko je več dni trpel bolezen, je nekega dne videl božje javljenje in je pričel peti tako: Moj duh se veseli in src poskakuje, ko mi pravijo: V hišo Gospodovo pojdemo (psalm 121). In oblekel je častljivo obleko in tako prebil ves tisti dan, veselil se je in je rekel: Odslej ne bom več služil niti cesarju niti komu drugemu na zemlji, marveč samo Bogu vsemogončnemu. Naslednji dan je oblekel sveto masniško obleko in k luči pridejal novo luč in je sprejel ime Ciril. In v meniški obleki je prebil petdeset dni."

Slišali smo že zgoraj, da se je bil že enkrat odtegnil v samostan na goro Olimp v Mali Aziji, po svoji vrnitvi iz Bagdada leta 851. Redovniških obljub pa takrat ni položil, čeprav je v samostanu, kjer je bil že pred njim njegov brat Metod, po meniško živel. Najbrž se ni mogel osvoboditi uradnih obveznosti, ki so ga vezale na cesarski dvor. To smemo sklepati že iz dejstva, kako ga je cesar uporabljal za razna poslanstva.

V svoji toliko zaželjeni samostanski tihoti je gotovo premnogo mislil na svoj lastni grški narod. Vest o prevratu proti koncu leta 867 in o umoritvi nesrečnega cesarja Mihaela ga je morala močno pretresti, čeprav ga je kajpada na drugi strani veselilo, da je novi cesar Bazilij omogočil vrnitev pravega patriarha Ignacija in da je zopet uredil razmerje državnih in cerkvenih oblasti do svete Stolice. (1) V svoji veliki bistrovidnosti je v vseh teh zunanjih dogodkih mnogo jasneje nego kdo drugi videl znake in posledice notranje nemirnosti duš, ki so se oddaljevale od Boga in Kristusove cerkve. In njegovo občutljivo srce je ob tem bridkem spoznanju težko trpelo.

Nič manj se ni bavil njegov veliki duh z usodo slovanskih narodov, ki jim je bil zavestno postal duhovni oče, apostol in voditelj.

V LURDU NA BOŽJI POTI

27. maja smo imeli prelep dan. Kljub nevšečnostim, s katerimi je danes potovanje združeno, se je nabralo v Lurdu toliko ljudi, da je bilo veselje videti. Ob napovedanem času se je oglasila naša pesem in zbral se je ves narod, kakih 800 rojakov, v votlini, kjer sta nas že pozdravljali obe zastavi.

Malo nas je motilo, ker ni prav delal zvočnik, toda to ni zmešalo niti reda niti naše pobožne pesmi in molitve. Rožni venec smo prepletali s pesmicami, nakar je g. Janez podal navodila za procesijo in nadaljni spored, kakor tudi razna opozorila.

Spomnil je na dolžnost hvaležnosti, katero imamo, ker smo bili tako nezasluženo rešeni strahot, katere je trpela domovina. Naj bo naša hvaležnost v tem, da bomo vneto molili za tiste, katerim pomagati ne moremo in da imejmo velikodušno srce za pomoč bratom, ki so v stiski.

Nadalje je opozoril na dolžnost veliko

nočne spovedi in sv. Obhajia. "Dobili smo od doma pismo duhovnika, kateri je takoj po novi maši doživel vse grozote in preganjan kot divja zver na skrivaj vršil svojo duhovno dolžnost. Samo najbolj goreči verniki so vedeli za skrivni kraj zbiranja k sveti maši v nočnih urah in od daleč so prihajali, ure in ure in s smrtno nevarnostjo, kajti če so jih pri skrivni službi božji zalotili Hitlerjevi biriči, je bilo gorje. Pa so vse to tvegali

Lahko si predstavljamo, kako je bratova težka bolezen potrla Metoda. Gotovo je Cirilu potožil, da ne bo mogel nadaljevati sam med Slovani započete delo in da se name-rava vrniti v svoj samostan na gori Olimp. Ali Ciril, sicer mnogo mlajši, toda tudi doslej vedno nadvladajoči med njima, ga je prosil: "Glej, dragi brat, midva sva bila tovariša, orala sva eno brazdo, in jaz padam na njivi, ko sem dokončal dni svojega življenja, ti pa močno ljubiš goro Olimp; toda prosim te, nikar ne zapusti zaradi meniške gore svojega misijonskega polja, da boš tembolj mogel biti zveličan."

Naš umirajoči apostol Ciril je torej brata Metoda pri zveličanju njegove duše rotil, naj ne zapusti Slovanov in naj nadaljuje delo za dovrševanje njihovih načrtov.

"In ko se je približala ura, da prejme pokoj in se preseli v večna prebivališča, je vzdignil svoje roke in molil k Bogu, s solzami govoreč: O Gospod, moj Bog, ki si ustvaril vse angelske vrste in breztelesne moči, nebo nad nami razpel in zemljo utrdil in vse iz nič ustvaril, ti vselej uslišuješ tiste, ki izvršujejo tvojo voljo, se te boje in izpolnjujejo tvoje zapovedi, usliši mojo molitev, in ohrani čredo zvesto sebi, ki si jo izročil meni negodnemu in nevrednemu služabniku svojemu; reši jo brezbožne in poganske zlobe tistih, ki te zasramujejo, pogubi trijezično krivoverstvo, in pomnoži svojo cerkev z novimi množicami in združi vse v edinstvo, in stori izredno ljudstvo složno in edino v resnični veri in pravi verozpovedi, in vdihni v njih srca besedo tvojega poslušanja, kajti tvoj je dar, če si sprejel nas nevredne za oznanjevanje evangelija Krista svojega, ki se prizadevajo za dobra dela in delajo, kar je tebi ljubo. Tiste, ki si mi jih dal, ti izročam kot tvoje, vladaj jih s svojo mogočno desnico in varuj jih z varstvom svojih peruti, da bi vsi hvalili in slavili tvoje ime, Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. — In vse je poljubil s svetim poljubom in rekel: Blagoslovljen bodi Bog, ki nas ni dal kot plen v žrelo naših nevidnih sovražnikov, temveč je strl njih mreže in nas rešil pogube. In tako je zaspal v Gospodu, star 42 let, dne 14. februarja, v drugi indikciji, leta 6377 od stvarjenja tega sveta." (869 po Kr.).

In čeprav se je že mnogo Slovanov dalo preslepiti po sodobni materialistični miselnosti, izrodku nesrečnih židovskih in nemških možganov, prisegam ob spominu na sveto smrt našega velikega apostola Cirila:

"Oče, prisegam, da hočem zvesto izpolnjevati tvojo oporoko! Verujem z vso dušo v velike resnice, ki si jih ti učil naše prednike! Želim z vsem srcem ljubiti, kakor si ti ljubil, Boga in svoj rod! Trdno zaupajoč v tvojo molitev, s katero se združuje hrepenenje milijonov svetih slovanskih src tvojih duhovnih otrok, upam in pričakujem, da se naglo in čedalje bolj približuje v našem slovanskem rodu dopolnjenje zveličavnega dela, ki si ga ti pred tolikimi stoletji tako odlično začel! Amen!"

DAVID DOKTORIČ

(1) Glej odstavek "Spletke v Carigradu" 1944, str. 204.

in bili nepopisno srečni, da so mogli spet enkrat očistiti svojo vest in prejeti sveto Hostijo in z njo vsemogočnega prijatelja, ki je narod krepil v strašnih dneh preganjanja. Pač so nam ti globokoverni rojaki glasen opomin, da ne zamaramo mi naše lastne duše in poskrbimo, da prejme božji kruh, kot je dolžnost in potreba".

Med neutrudnim petjem se je razvila procesija. Spodaj, pri harmoniju je pel mladinski zbor, njegovo petje pa je prešlo na vso množico, ki je v slovesnem sprevedu spremljala Marijo, ki so jo nosile naše mladenke. Na čelu pa sta šli obe zastavi.

Polna je bila cerkev, ko smo se zbrali in nato poslušali izbrane besede govornika v cerkvi in nato smo zapeli še litanije in marsikatero lepo pesmico.

Ko smo se ob koncu poslovili, je bil vesel vsak, kdor je prišel. Saj se je srečal z znancem, katerega nemara že 10 let ni našel in morda ravno z njim, katerega je dolgo iskal.

ZAHVALA

vsem, kateri ste se odzvali na prošnjo našega rojaka q. g. Jožeta Luskarja iz Kaira. Takoj ko je prišlo njegovo pismo mu je bilo poslanih 10 šterlingov (180 \$) in sicer telegrafično. Zbirka je doslej doprinesla že 121 \$. Prosimo še nadaljnjih prispevkov.

Svatovska družba na ženinovem domu.

El 16 de junio se realizó en Lourdes el casamiento de Augusto Cotič y Milena Čučič, ambos activos miembros de la Colectividad. Aparecen acompañados por sus padres y algunos parientes.

CONSULTORIO JURIDICO

Dr. JULIO A. TORRES, Procurador Nacional, con el patrocinio del Dr. M. VIDAL MOLINA, Abogado.

Otvorjamo poglavje pravnega svetovalca. Dr. Torres je ponudil svoje strokovno znanje, da bo v naši revisti odgovarjal na stavljená vprašanja.

Vsak rojak ima priliko da predloži svoj problem ali g. dr. Torresu naravnost ali pa na nasolv uredništva.

*

(A Enfermera):

Ud. trabajaba como enfermera en un hospital municipal. Hace unos meses tuvo un accidente mientras prestaba servicios, lesionándose un brazo de manera que considera que ha perdido un 60% de su capacidad obrera total.

Quiere saber si puede demandar a la Municipalidad por Accidente de Trabajo . . .

. . . y el Sr. JULIO CONTESTA:

La Ley 9688 de Accidentes de Trabajo debe aplicarse, por sus características, en forma restrictiva. Así lo han considerado nuestros Tribunales. Desgraciadamente dicha ley no ampara las personas que se encuentran en su situación. Cuando la Municipalidad hace asistir en sus hospitales a los enfermos, no se propone ni efectúa ninguna de las tareas reservadas a las empresas o industrias comprendidas en el art. 2° de la ley. Las actividades desarrolladas en el caso por la Municipalidad, que atiende gratuitamente la obra que sostiene en sus hospitales, impiden el progreso de esta demanda fundada en las disposiciones de la ley mencionada.

En cuanto a su derecho de ser indemnizada talvez podría ser reconocido en juicio ordinario, si puede probar que el accidente se debió a alguna omisión o negligencia culpable de la Municipalidad.

JULIO A. TORRES

Procurador Nacional

atenderá personalmente solo de 18 a 19.30 hs.

en Uruguay 643 - 2° piso
U. T. 38 - 6548

AGRADECIMIENTO

La carta del P. José Luskar, de Cairo, publicada en el No. anterior, conmovió a muchos que reaccionaron aportando su contribución. Se juntaron así ya 121 \$.

Agradecemos sinceramente a todos los contribuyentes y pedimos más donaciones, pues las necesidades son ingentes.

Al P. José Luskar ya se mandaron 120 \$ telegráficamente.

RUSKI SPOMINI

ŠIVANKO V ROKE

in to je bil začetek boljših dni.

Ko so me tovariši videli pri tem delu so se vsi začudili in drugi dan mi je eden prinesel star kožuh, da ga mu popravim in priredim. Bil je grofov dar. Tako imenitno sem sukai šivanko in skarje, da sem kmalu zaslovel kot krojač. Iz starega, moljavega kožuha sem napravil prav zadovoljivo oblačilo. Seveda ni bilo ne stroja ne likalnika, a sem s časom tudi te stvari iztaknil pri sosedih in grofijskih uslužbencih.

Moj sloves mi je prinesel kar kmalu ne le mirnejšega dela temveč tudi zaslужka. Tako sem šel kar od enega do drugih grofovskih uslužbencev in služil kar po rubelji na dan, s čemer sem mogel dobiti tudi boljšo hrano. Pa ni bila lahka stvar, šivati tisto debelo sukno, ki je bilo kot iz klobučevine, toda vaja dela mojstra in tako sem na splošno zadovoljnost krojil in služil že kar po 1.50 rublja na dan.

Pa me je to delo skoro stalo glavo. Na srečo se je zgodba bolje končala, kot sem se bal, da bo. Delal sem pri delovodju mehanikov, ki je imel 3 letnega sinčka, ki se je vedno okrog mene motal. Saj mi je bilo ljubo, ker je bil tako ljubezljiv otrok. Ko sem neki dan razpihaval likalnik z mahanjem, je nepričakovano prišel za mojim hrbtom ta otrok in sem ga udaril z železom naravnost v glavo . . . Kri je zalila otroka in je sledil nato krik in jok matere in babice in vsega ženskega pri hiši, jaz pa sem pobledel kot zid . . . Na srečo udarec ni bil tako nevaren in je bil čez teden otrok že dober, toda meni je spomin o tem ostal za vedno.

Med tem je pa v moji glavi zorel počasi načrt, ki je preprečil, da se nisem tam zaljubil in oženil. Blagajnik grofije je imel prav simpatične hčere, katere so me rade videle in jaz tudi ne rečem, da mi niso bile ljube.

Toda mene je klical dom. Bil sem vesel, ko sem videl, kako je zima odšla, je prišla pomlad in je cvetni rožnik že obetal novo žetev. V mojem hranivčku je bilo že precej rubljev zbranih, tako da sem že lahko začel misliti na kak — sprehod.

TOREJ POSKUSIMO!

20. julija, ko smo povečerjali sem — zginil. Le dva moja najboljša prijatelja sta me spremila. Avstrijsko bluzo in hlače sem si oblekel spodaj, zgornja civilna obleka je pa bila podobna ruski letni uniformi. In nazadnje . . . da ni bilo prav vse moje, kar sem imel na sebi . . . to si lahko mislite. Saj še v mirnem času rado krojaču kaj v rokah ostane, pa ne bi meni v času vojne, ko ni bilo niti za drag denar dobiti sukna. Tako sem bil na zunaj ruski vojak, spodaj pa sem nosil avstrijskega cesarja brambovske cunje . . . ko sem stopal na 8 verst oddaljeno postajo.

Za 2 rublja sem se pripeljal do Kijeva. Med vožnjo sem napel ušesa, da zvem kaj novega. Saj v Črni Rudki spleh nismo vedeli, kaj se godi v svetu, kako teče vojna. Vsepopovd je bilo opaziti veliko zmedo. Natrpani vlaki so čakali, kdo ve česa, na postajah. In to? Zakaj me nihče ne vpraša po listku? Bedak jaz, da sem ga plačal!

Kijev! Slavno mesto stare ruske zgodovine. Saj se je tam začela Rusija in je šele po nekaj stoletjih prešlo središče ruske države v Moskvo, Kijev pa je ohranil ime ruskega Rima, ker je polen prekrasnih cerkva in je središče Ukrajincev.

Škoda, da nisem bil jaz ta čas tam, ko bi mogel kaj ogledati znamenitosti tega velikega mesta. Kar nagla sem moral naprej. Prav z naglim skokom sem še dotekel vlak, ki se je že premaknil proti Poltavi, ki ga mi je pokazal nek jud . . . Kakšni sopotniki! Mršavi obrazi, kosmati in bradati vojaki brez pušk in bajonetov . . . Tedaj sem se zavedel, kaj se je zgodilo. Vse je bežalo iz fronte . . . Torej zlom na bojišču in kako in kaj? . . . Vse to mi je vrelo v glavi, a nisem si upal spuščati v pogovor, da se ne bi izdal. Zato sem pa kar na polico, gori pod stropom zlezal in zaspal, kot da me na celem svetu ne zanima prav nobena stvar.

"Mlodec, kuda idjós", me je nagovoril oster glas in trda roka me je zgrabila . . . Če imam dokumente in drugo . . .

Nisem jih imel. Zato me je popeljal po vlakcu in sem se kmalu dobil v družbi nekega poljskega žida, tudi krojača, ki je imel težave s svojimi dokumenti. Bil sem v vlakovem zaporu . . .

Bajo el Sol Libre

DUODECIMO CAPITULO

Delante de la puerta oriental de Topera estaba un alto carro, cubierto con un techo de tela. El conductor hablaba a los fogosos caballos, que golpeaban impacientes con sus pies el suelo, surcado con huellas de las ruedas. Un vigía en la pequeña torre sobre la puerta, se inclinaba por fuera del cerco de piedra.

“¡Qué calor! ¿Y el prefecto emprende el camino tan tarde?”

“¡Que los dioses comprendan la prudencia de los grandes señores, yo no la entiendo! ¡Pobres caballos!”

El soldado en la torre se irguió de pronto. Brilló su yelmo, centelleó la lanza como un ascua. Se oyó el lento paso de un caballo.

“¿Viene?” preguntó el carrero, moviendo apenas los labios. No se atrevía a hablar en voz alta.

El soldado en la torre movió la izquierda sin contestar. Siete jinetes se acercaban a la puerta.

El prefecto Rustik descabalgó junto al carro, los acompañantes ubicaron sus caballos tras el carro. El conductor levantó la cortina, ató el caballo del prefecto tras el carro y esperó humildemente a que Rustik entrara al carro.

Entonces se oyó desde la puerta sur del puerto un solemne sonar de trompas. El guardián de la puerta oriental no se volvió hacia el mar. No tuvo tiempo. Apretó el redondo cuerno a sus labios y repitió las señales.

El prefecto, que en ese momento había levantado el pie para subir a la carreta, al sentir las señales lo volvió a bajar, desató al caballo y lo volvió a montar.

“¿Cuántos barcos?” preguntó al vigía de la torre.

“¡Uno, nave ligera!”

“¿Cerca?”

“¡Ya está por echar anclas!” El prefecto se alegró de haber estado bebiendo tanto tiempo el día anterior. De no haber sido así era seguro que ya habría partido y la nave imperial no lo habría encontrado.

Dirigió al caballo de nuevo hacia la ciudad, gritó a los soldados algunas palabras cortas y parcas de orden, a los Herulos y Alanos que estaban allí, los que se alegraron de que el severo prefecto se alejara de Topera por algún tiempo; inmediatamente cabalgó hacia el puerto.

Los habitantes conocían la voz de la trompa cuando anunciaba la llegada de algún barco de guerra. Los soldados huyeron del campamento al cuartel, la gente se lanzó en grupos a través de la puerta sur hacia el puerto. Rustik reconoció enseguida a la ligera nave. Entre las naves de guerra del déspota Justiniano era la mejor de las que navegaban en aguas bizantinas. Sitió inquietud. ¿Quién llegaba en la nave? ¿Qué noticia? ¿Talvez Belisar? ¿O Mundus? Ya se había propalado la noticia de la guerra con Italia. ¿Pensaba el Emperador sacarle la mitad de su legión? ¿Qué haría con sólo la mitad? Apenas si podría con ella guardar los muros de Toper. Y los bárbaros del norte podrían irrumpir a través del Danubio sin hallar obstáculos, en cuanto supieran que el déspota tenía su ejército en occidente. El caballo relinchaba, mordía el freno de acero, golpeaba con los cascos, encorbaba el cuello y esquivaba la fuerte mano de Rustik, quien lo obligaba a travesar la multitud que hervía a través de las puertas, huyendo despavorida ante el fogoso caballo.

A medida que el barco, balanceándose sobre el mar, se acercaba a la costa, Rustik sentía mayor inquietud. La gente que observaba su preocupación sospechó que ese mismo día se conocería alguna noticia que daría que hablar durante semanas.

El rostro del prefecto no traslucía la gran preocupación

que lo embargaba. Creía que recibiría alguna carta firmada por el mismo Emperador apartándolo de su prefectura de Toper, para llamarlo a Bizancio, donde se encontraría en el brillo brillo de la corte, pero viviría miseramente con la paga imperial.

El barco se acercaba al muelle, el prefecto desmontó para recibir con respeto y humildad al alto mensajero. Sus ojos buscaban los símbolos de algún alto personaje en el barco, por lo menos el halcón dorado sobre el pecho. Lentamente volvió a poner sus pies en los estribos y a montar cuando vió entre los remeros asiáticos y africanos la vara dorada de un joven centurión.

La nave se arrimó a la costa, la gente llegó hasta los caballos que despejaban el muelle al cual bajaba el centurión.

Con el ágil movimiento de un verdadero oficial de la corte, levantó el borde de la túnica con la mano derecha, asió la empuñadura de marfil de su corta espada y se inclinó ligeramente ante el prefecto. A Rustik lo enfureció el que ese jovencito, centurión, se comportara con tanta soberbia y no pudo borrar la expresión de rabia que se dibujó alrededor de sus labios.

Pero el joven oficial, que había aprendido en la corte a adivinar los pensamientos por el gesto, no se asustó por el enojo del prefecto.

“¡Quemado como un bárbaro!”, juzgó en su corazón y dijo: “Flavio Pavlinus, centurión palatino, hijo del cónsul Flavio Bazilio, llega por deseo del déspota, señor de la tierra y el mar, quien te ordena —

A estas palabras, el prefecto estaba en el suelo, escuchando, profundamente inclinado, las órdenes del emperador. El jovencito vanidoso guiñó con el ojo izquierdo, lo que era una costumbre de la corte cuando alguien humillaba a alguno o lo manchaba con alguna culpa.

— quien te ordena, que tu claridad comunique si llegó hasta aquí la nave de Epafrodit, el gran bellaco y ofensor del más excelso gobernante. La seguimos hasta aquí, y ahora no está. ¿Nos engañaron los barcos comerciantes que nos hablaron de ello?”

“Informa, centurión”. — a propósito no quería darle Rustik un apodo mayor, porque lo encolerizaba la altanería del joven cortesano —, “informa, centurión, que el más humilde siervo, el prefecto de Toper, comandante de la 33 legión tracia, se arrodilla hasta el suelo ante el preclaro emperador y le comunica a continuación: llegó el ofensor del más excelso gobernante al puerto, libertó a los esclavos y se hundió luego con el barco. Yo mismo lo he visto.”

“¿No hubo engaño?”

“Estaba a diez remos del barco cuando Epafrodit se despidió desde la cubierta y luego se hundió con el barco!”

El centurión volvió a inclinarse ligeramente:

“¡Cumplido!”

“¿No deseas entrar a la ciudad?”

“Parto enseguida. La misma preclara emperatriz espera esta información.”

El centurión Flavio saltó a la nave, el oleaje se levantó tras la nave que partía.

El prefecto se volvió y llegó enseguida hasta la puerta ante la cual todavía lo esperaba el cochero.

“Vanidoso, no serás tú quien primero anuncie esa novedad en Bizancio. ¡Aunque arruine a todos los caballos!”

Rustik mismo asió las bridas de los impacientes corceles. Tras el carro de dos ruedas se levantaba una nube de polvo mientras desaparecía en el llano camino de Salónica hacia Bizancio.

Aunque Flavio navegaba con las velas hinchadas y azuzaba a los remeros con bárbara crueldad, el camino a Bizancio se le hacía insólitamente largo. En seguida se levantó un fuerte viento y obligó al velero imperial a bajar sus velas. Solo una se debatía contra el terrible viento, de tal manera que el árbol crujió. El barco navegaba hacia el sur. En la

isla de Lemnos debieron sin embargo pernoctar. Los marinos se habían rebelado y abandonado los remos. En occidente se dibujó sobre el horizonte una negra raya. Se levantó una tempestad. Si navegaban en medio de ella era seguro que los aniquilaría.

Rustik se rió complacido cuando vió como se inclinaban los olivos y los terebintos al empuje del viento, en el camino. Los soldados que lo acompañaban estaban sudorosos sobre los caballos. Sus miradas silenciosas indagaban unas a otras la razón por la que el prefecto conducía como enloquecido. Deseaban ardientemente la caída del sol. Pero sus esperanzas no se cumplieron. Sólo dos horas de descanso les permitió el taciturno Rustik. Luego se hundieron en la noche, en la misma carrera. Al tercer amanecer vieron el Propóntide. Frente a ellos aparecieron los techos dorados del palacio imperial. Antes del mediodía atravesaron las puertas de la ciudad. La gente se paraba a mirarlos. Todos estaban seguros que los bárbaros habían atacado al norte al imperio y que la caballería traía la triste noticia de la derrota. Porque los caballos estaban cansados, cubiertos de polvo gris, los jinetes quemados y cubiertos de tierra, de manera que no se distinguía si tenían escudos o sólo las túnicas de sucia y gris tela.

Rustik se dirigió de inmediato al palacio imperial. En la guardia se lavó y se arregló los cabellos. Los esclavos le limpiaron el traje. Cuando supo que el velero aún no había vuelto, se alegró! Inmediatamente anunció su llegada al secretario del emperador y rogó ser conducido ante éste.

En lugar de la respuesta, llegó el magister equitum Azbad. Aunque los dos servían en la caballería como jefes principales, Azbad le demostró que él era un fuerte y poderoso comandante de los palatinos, y el prefecto era en realidad comandante de bárbaros, campesinos. Con gran dignidad y consciencia de su propio valer saludó al prefecto y le dijo que por algunos días no podría llegar hasta el emperador. Porque día y noche lo agobiaban las preocupaciones por la guerra en Italia y hasta él no llegaba nadie excepto Belisario y Mundus. Debía en cambio confiar a él lo que deseaba. Si era una cuestión tan importante, podía anunciarla por escrito al Emperador, a través del secretario.

"El siervo se inclina hasta el suelo ante la inalcanzable sabiduría del preclaro déspota y no piensa ni por un momento interrumpir el trabajo de aquel ante quien se inclinan las tierras y el mar. Deseaba informar sobre la huida de Epafrodit."

Cuando Azbad oyó el nombre del comerciante, se olvidó de toda su dignidad. Tomó al prefecto de la mano, sus mejillas

enrojecieron, sus labios se abrieron, Rustik se asombró.

"¡Te envió el cielo, amigo de mis primeros años. Ven conmigo. Todos los enredos del bellaco y estafador Epafrodit se vuelven contra mí!"

Azbad ordenó inmediatamente una silla doble. Los esclavos la levantaron y llevaron a ambos comandantes a través del foro a la morada de Azbad.

"¡Mi casa está a tus órdenes, magnífica auctoritas tua!"

El prefecto se sentó en un banco bajo, que estaba cubierto con un tapiz de terciopelo.

Dos hermosas jovencitas griegas trajeron frutas y un jarro de vino. Rustik se asombró y admiró ante las esclavas. Cuando con sus finos labios hubieron besado la mano de Azbad, desaparecieron por el mosaico, como si dioses envueltos en velos desaparecieran ante los ojos de los hombres.

"¡Excellens eminentia tua tiene dioses por servidores!"

"¡No te apures! Como llegas de Toper te admira la prolijidad de las jóvenes. ¡Para nosotros esto es lo cotidiano!"

"¡Largos años, buenas victorias, prefecto!"

Azbad le brindó con vino de Lesbos.

"¡Háblame ahora de Epafrodit! ¡Qué Satán se apiada de él!"

"Si se apiadó o no, no lo sé. Ya se encontraron en el infierno.!!

"¿Epafrodit muerto? ¡Habla! Todo el infierno no inventa tormentos, que le tengo preparados, si lo prenderemos.

"Lástima por los largos pensamientos. Epafrodit está entre los delfines del puerto de Toper. Ví yo mismo como desaparecía con su hermoso barco."

"¡Entonces es cierto! Así escribí. No lo creímos. Maldito mentiroso! Olió comida rancia y prefirió encaminarse a Lúcifer por sus propios medios. ¿Qué sucedió con la nave que lo perseguía? Flavio es invencible entre las mujeres de la corte, pero en el mar, no lo sé. Tal vez guíe al barco tan mal que lo pierda."

"Flavio — centurión, ya estuvo en Toper."

"¿En Toper? Entonces lo siguió. Por Venus, la emperatriz lo premiará y las cortesanas rivalizarán por enamorarlo. ¡El bribón tiene suerte!"

"¿Cómo podría hacer para informar al déspota antes de que vuelva Flavio? Imagínate como habré conducido mi carro para alcanzarlo con los caballos. Y perdona, jinete preclaro, yo quisiera llegar ante el Emperador antes que Flavio."

"No llegarás por ello hasta el trono. El déspota está demasiado enredado en las preocupaciones de guerra. Por eso dejó toda la cuestión en manos de la santa emperatriz."

"¿De la santa emperatriz?", se asombró el prefecto.

Traducción de DARINKA CEHOVIN

MATAJEV MATIJA

MATAJ POD POSTELJO

"Da ji le ne bi škodovala jeza, Kobacajki!" si je mislil. "Huda je pa, huda, da! Dobra bi bila za na vojsko! Ugnala bi vse sovražnike v kozji rog s svojo fizičolovko, celo pesoglavce, če jih je res kaj na svetu, he he!"

Dimka se je mirno pasla okoli drevesa. Mataj pa se je domislil berača in risa. Dolgo je premleval to kočljivo stvar in preudarjal, ali bi šel hudobca klicati ali bi se rajši potuhnul.

"Kaj pa ti praviš, prijateljica?" je vprašal, napornega razglabljanja sit, naposled Dimko. "Ali naj grem v ris ali ne?"

Dimki je nagajala nadležna, debela muha okoli oči in ušes, zato je stresla svojo glavo.

"Odkimala mi je!" se je obradoval in si oddahnil globoko. "Prav imaš, ljuba moja! Kaj bi hodil dražit nevarnega peklensčaka! Še Bog, da pusti zlomek mene lepo pri miru, he he! Ne pojdem v ris, ne! Saj mi ni treba hoditi! Rekel

sem le Hudopisku, da pojdem, pa nikomur drugemu. Dobro. Se pa skrijem špehomalhu, da me ne najde, ko se vrne. Potle naj me pa le išče in išče bernjavs, kolikor hoče. He he, ne izvoha me, in če se postavi na glavo! Pa pojdi on sam sam v ris! V Ljubljano pa že grem, v Ljubljano, da kupim Zagorjanovi Anki prav lepo pisano ruto. Tako storim, pa bo, he he!"

Odvezal je kravico in jo odgnal v kravjak. V veži si je nacepil trsak, zakuril in si skuhal ajdovih žgancev; prinesel si je še latvico kislega mleka in kosil hitreje nego navadno.

"Zdaj me pa le išči, ljubi Andraž!" je zamrmral z lokavim nasmehom in zaklenil vrata. Dejal si je otep slame pod posteljo, zlezal pod njo in se stisnil k zidu. Bosi nogi je previdno pritegnil k životu, da se ne bi videli izpod skrivališča.

"Morebiti pa malharja še ne bo!" je ugibal. "Bog daj, da bi pozabil, ali da bi se zamudil v kakšni krčmi ali koder-sibodi!"

Po stanici so brnele neštevilne muhe.

Vedno rahleje in nerazločneje mu je prihajala njih godba na uho in kmalu je prav sladko zaspal pod posteljo.

Popoldansko solnce se je bližalo zapadnim goram, ko se je pod Matajevino pokazala Andražka Hudopiska mala postava. Počasi jo je mahal proti bajti in se začudil, ko je našel vrata zaklenjena. Že mu je bila na jeziku zarobljena kletvica — kar je zvito zamežikal s sivklatimi očmi: iz bajte je zaslišal krepko zdravo smrčanje. Pogledal je skozi ubito steklo in takoj zagledal veliko, golo nogo, molečo izpod postelje. Speči Mataj jo je bil nevedoma iztegnil izpod zavetja.

"Aha, premislil si je in se skrili, strahopetec!" je uganil Andraž in zaklical na glas: "Matiija, odpri!"

Nič se ni ganilo notri.

Prosjak je porinil svojo gorjačo skozi okence in jel bunkati po posteljnih deskah.

"Le razbijaj, he he, dokler se ne nave-ličaš!" si je mislil Mataj. Namuznil se je zadovoljno in ležal nepremično.

(Nadaljevanje)

OPAZOVALEC

DEMONSTRACIJE V TRSTU

V smislu podpisanega dogovora so se jugoslovanske čete umaknile iz Trsta 11. junija. Naravno da italijanski "renjiki", to je Italijani, kateri so se v Trst pritepli tekom zadnjih 26 let, niso izkazali nikakih simpatij napram Jugoslaviji. Vse drugače pa je bilo v onih delih mesta, koder je slovenski element v večini.

Pa bi se odhod Jugoslovancev gotovo spremenil v mogočno manifestacijo simpatij, če bi ne bila na delu zvita italijanska propaganda, ki obtožuje jugoslovansko vojsko in Titovo vlado, da so komunisti.

Ko so italijanski elementi 12. junija menili, da so že gotovi svoje zmage so izobesili italijanske zastave, toda niso se upali organizirati kake javne manifestacije. Naši ljudje pa tudi ne morejo trpeti, da bi v Trstu visela italijanska zastava, zato so se kar pognali na ulico in kar hitro je bila velika množica naših ljudi, kateri so navdušeno peli slovenske pesmi in so defilirali po vseh ulicah ter trgali in sežigali vse italijanske zastave, ki so jih našli.

Zavezniška oblast je mirno gledala to demonstracijo, ki je bila nič drugega kot izraz resnične volje, da so pravi Tržačani za Jugoslavijo in da nikdar več nočejo v Trstu italijanske zastave.

OH ZDAJ GREMO, NAZAJ SE PRIDEMO . . .

Posebno ganljiv je bil odhod jugoslovanske vojske iz Gorice. Silna množica naroda se je zbrala. Prihiteli so tudi ti-soči iz okolice, posebno dekleta in žene s slovenskimi zastavami in so privedli ganljivo slovo slovenski narodni vojski, ki je pri odhodu prepevala Gregorčičevo znano poslovilno pesem.

SLOVENSKE NOVE MAŠE V RIMU

V februarju so slovenski begunci v Rimu imeli izredno slovesnost. Mons. dr. Fogar je tamkaj posvetil 4 primorske slovenske duhovnike, ki so potem imeli novo mašo v kapeli slovenskih šolskih sester v Rimu. Novomašni govornik je bil dr. Anton Prešeren, bivši ljubljanski škofijski kaplan, ki se nahaja v Rimu. Slovesnosti je prisostvovalo 400 Slovencev, ki so bili v Rimu kot begunci iz domovine.

Č. STANKO NATLAČEN

sin bivšega ljubljanskega bana Marka Natlačena, ki je ob napadu na Jugoslavijo vstopil v francosko tujsko legijo — študiral je v Parizu — in je dosegel stopnjo majorja ter je sodeloval v bojih v Sev. Afriki in Siriji, je še sedaj v Afriki v francoski vojski, kjer vrši službo vojnega kurata.

TRST 6. JUNIJA

Primorski krajevni osvobodilni odbor je sklical v Trstu zborovanje, katerega so se vdeležili zastopniki iz cele dežele v številu 800. Vršilo se je zborovanje v "Ljudskem domu", nekoč sedežu fašistične stranke blizu morja. Ob vnhodu je bila velika slika maršala Tita in zastave zavezniških držav. Govoril je dr. Bogdan Brečelj, zdravnik iz Gorice, ki je tajnik tega odbora in je povedal tole: Boriti se moramo najprej proti preostankom fašistične miselnosti. Mobilizirati moramo vse narodne sile za rešitev gospodarskih problemov, prevdariti tudi vse potrebe narodne vzgoje in kulture.

Povdaril je govornik, da je bila deželna industrija silno prizadeta pod nemško oblastjo in da je šla italijanska politika za tem, da potegne ves gospodarski kapital v notranjost Italije.

"Treba bo poslužiti se vseh rednih in

ROJAKI PRIMORCI in vsi SLOVENCİ sploh. Imejte vsi na skrbi da se popolno in hitro izpelje akcija za nabiranje podpisov vseh Primorcev.

izrednih sredstev in vse to pade na naše rame".

DEPUTACIJA ŠKOFOV PRI TITU

Ko se je mudil Tito v Zagrebu, je sprejel tudi deputacijo hrvaških škofov, katere je predstavil zagrebški pomožni škof Dr. Salis. Tito je izrazil, da nima nič proti vrhovnemu predstojništvu Kat. Cerkve v Rimu, da pa mora izraziti svoje nezadovoljstvo nad tem, da se je višja cerkvena oblast izkazala včasih pristranska napram jugoslovanskim interesom in je dala večjo oporo italijanskim. Zato se bo nadalje na te stvari obračala skrbna pažnja.

ŠKOFJE NA ČRNI LISTI

Belgrajska "Politika" je baže objavila vest, da je Titova vlada označila 3 jugoslovanske škofo kot izdajalce. To so sarajevski nadškof Šarič, zagrebški nadškof Stepinac in ljubljanski škof dr. Gregor Rožman. Dr. Šarič je poznan kot velik hrvaški domobranec, zagrebški nadškof je bil od vseh priznan kot velik jugoslovanski narodnjak, ki se je pa vedno držal nad vsemi političnimi spori. Ljubljanski škof dr. Rožman je bil vsak čas velik branilec slovenskih pravic in se je navdušil v domovinski ljubezni še v času študentskih bojev za pravice koroških Slovencev od kjer je doma. V sedanjem strašnem času, ki je zadel naš nesrečni narod, je prav tako dosledno kot vedno stal na braniku pravice in resnice nečega naroda. V grozotah civilnega boja, ki se je razdijal med partizani in vaškimi stražami je narod odločno svaril k previdnosti, da naj varjejo svojo narodno čast in pa da naj se čuva pred komunizmom.

Gornja vest pa ni zanesljiva. Ponovno že so se pozneje izkazale za izmišljotine razne vesti. Upajmo, da je tudi ta vest delo ljudi, kateri hočejo naši stvari škodovati. Doslje se še ni nič zvedelo, da je Titova oblast proti kakemu škofu kaj dejanska storila, dočim je bilo javljeno, da je bilo obsojenih 6 Paveličevih ministrov.

PISMO VOJNEGA BEGUNCA

Rojak poročnik Polde Turšič (Kocjanov iz Bezuljaka) je pisal iz Davosa v Švici (8. 3. 1944) svoji teti v Sev. Ameriki pismo, kjer opisuje strahote, ki je doživel najprej v boju z Nemci, potem v ujetništvu in na begu, ki ga je slednič privedel v znamenito smučarsko središče v Švici.

Poroča, da je njegov brat Tine na Koroškem, Jože na Dunaju, njegova žena v Sevnici, Daomir v Alžaciji, Vinko pa v Salzburgu. Vinko je bil že od Italijanov obsojen na več let robije a je ušel in padel v roke Nemcem. Njegova žena je pri sestri Pavli v Ljubljani . . .

Borovniški most je jugoslovanska vojska porušila na umiku. Italijani so ga za silo popravili. V avgustu 1944 pa so ga Amerikanci popolnoma razbili in seveda tudi mnogo bližnjih vasi.

Nemško in italijansko divjanje je požgalo 3000 vasic na Slovenskem.

Nemci so ga uletega peljali najprej v Lübeck (Sev. Nemčijo), kjer je pobegnil in med prečudnimi zapletki in nevarnostmi iskal varnega zavetja na potu skozi Nemčijo in Francijo in prišel prav do Serdozemlja a mu ni uspelo, da bi pohitel na Korziko. Čez najbolj strme gore je slednič preplezal v Švico, kjer je našel varen kotiček in se je imel vrniti v domovino že koncem lanskega leta.

TITO GOVORIL V CELIJU

Predsednik Jugoslovanske vlade maršal Josip Broz Tito je v nedeljo obiskal

Celje, ki mu je priredilo velik sprejem. Po pozdravnem govoru celjskega župana, je Tito imel naslednji govor:

"Besede vašega župana izražajo, brez dvoma, čustva vsega slovenskega naroda, ki se složno bori, skupaj z ostalimi narodi Jugoslavije, za doseg velikega cilja, ki smo si ga izbrali. Ta cilj je ustvaritev boljše in srečnejše Jugoslavije, v kateri bo Slovenija svobodna dežela. Slovenija je bila podjarmljena dolga stoletja ter zasužnjena tudi po takozvani osvoboditvi leta 1918. Vsi Jugoslovani smo upravičeno ponosni na slovenski narod, ki se je vkljub nad vse težkim zemljepisnim okolnostim združil takoj v začetku in se dvignil v obrambo svobode, sodelujoč pri osvoboditvi vseh narodov Jugoslavije.

"Jugoslavija je osvobojena! Osvobodili smo Trst, Istro in Koroško. Osvobodili smo Koroško, toda mednarodne prilike so takšne, da smo bili primorani umakniti se začasno iz nje. Koroška je naša in borili se bomo zanjo. Slovenski narod more sedaj brez skrbi začeti svoje novo življenje, kati slovenske meje stražijo danes Srbi, Hrvati, Makedonci — vsi narodi Jugoslavije. Združeni so kakor še nikoli, zakaj borci so, ki se zavedajo, da je Slovenija prelepa cvetka v jugoslovanskem vrtu. Vsi naši borci so tu in jo bodo branili.

"Imamo srečo, da velik del Slovenije ni bil opustošen, in tako bo slovenska industrija pomagala obnoviti našo državo. Slovenija bo z nami združena ne samo zemljevidno, nego tudi duševno. To je naša obliuba. Znali bomo ohraniti, kar smo skupno s slovenskim narodom pridobili, vam pa, naši bratje, ki ste še izven mej osvobojene Slovenije, zaočtavljamo, da boste tudi vi postali njen del.

"Slovenskemu narodu želim kar največ uspeha. Uspeh ne bo izostal, ker vem, da imate Slovenci velike organizatorične sposobnosti. Slovenija se bo brž obnovila, živela svobodna in federativna Slovenija v demokratični in federalni Jugoslaviji!"

PISMO IZ TIRĀNTIH SEL

(27. 10. 1944). Marija Hrastar v Clevelandu, je prejela pismo od svoje sestre iz vasi Uršna sela, Dolenjsko, Jugoslavija, potom slovenskega Rdečega križa:

Draga sestra! Najprej Te lepo pozdravim, kakor tudi Tvoje otroke. Želim Ti sporočiti, kako strašno gorje nas je zadelo in v kakšni bedi in strahu živimo. Moja sinova sta dva pri partizanih, kamor sta bila prisiljena iti. Eden, Janez, je že padel in sicer 20. oktobra. V Hinjah so ga uveli ta beli, ga odpeljali na pokopališče ter ustrelili, a smo ga vendar perpeljali na domače pokopališče, čeprav je bil že pokopan. Odkopali smo dotično jamo kjer jih je bilo pokopanih 17 in naš je bil skoro prav na vrhu. Res žalostno je bilo, ko ga je brat France odkopal, ki je še pri partizanih in je prav tisto jutro prišla njegova brigada v Hinje, saj drugače bi ga ne bili smeli odkopat. Za Franceta sedaj tudi ne vem, ali je še med živimi ali ne.

Naš France je bil tudi v Franciji 14 mesecev in ko je prišel domov, je bil doma bolan dva meseca. Komaj je ozdravel, a že je moral spet k vojakom. Zame ni več veselja na tem svetu, posebno še, ko se spomnim, kako nesrečne smrti je umrl moj ljubljani sin.

Pozdravlja Te tudi sestra Urška in sin; njen mož je tudi pri vojakih že od oktobra, hčerka pa ji je umrla. Tudi pri

njej je samo hudo, da si hujšega misliti ni mogoče. Neža.

NI SE TREBA VZNEMIRJATI

Dogovor glede Trsta ni nikaka odповed Jugoslavije na naše Primorje, temveč je le ternutno pomirjenje duhov. Odvisno je torej vse od prevdarne politike ugoslavije doma, katera bo s svojim ravnanjem ohranila ali pa tudi zadržala simpatije Primorcev, kateri bodo slednjič sami odločili o svoji bodoči usodi.

PA TUDI MI IMAMO DOLŽNOST

Ko se bo vršila mirovna konferenca, bo jugoslovanska komisija v podkrepilo dokazov svoje pravice rabila tudi glasove izgnanih Slovencev. Zato se je že začela akcija, pri kateri bo moral prav vsak Slovenec in Hrvat iz Primorja dolžnati svojo narodno zavest. Zbrali se bodo podpisali vseh rojakov v Južni Ameriki z navedbo kraja, vzroka odhoda in še drugih koristnih podatkov. Vsak naj se tudi sam potruži, da bo podpisal ta dokument, kadar bo to na vrsti.

KULTURNA KRONIKA

ZA POMOČ POTREBNIM V DOMOVINI je geslo glavnega dela vseh naših tukajšnjih društev. Pod tem naslovom se bo vršila tudi meddruštvena zabava 8. julija zvečer v prostorih Gospodarskega društva v ulici Simbrón, Villa Devoto.

Slovenski Dom, Ljudski Oder in GPDS v Villi Devoto so zbrali že znatne vsote denarja za nakup obleke in aranil ter zdravil. Prav tako tudi društvo "Cankar".

Samopomoč Slovencev in obe prekmurški društvi tudi hité z zbiranjem. Prav tako so na delu naši rojaki tudi v notranjosti dežele, posebno v CINCO SALOSU so se izkazali. Anton Šinigoj je prinesel oni dan 2000.— \$ v denarju. Tudi v Rosariju in CORDOBI so že precej zbrali.

Največ je zbralo poslanstvo, kjer je bilo izročeno nekaj potom društev največ pa so bili darovi naravnost potem te prve naše oblasti. Tudi Duhovno Življenje in Bratovščine je izročila poslanstvu čez 80 zavojev obleke in nekaj v gotovini.

Celotna zbirka se steka v Koordinacijski odbor, kateri je pripravil sedaj že 20 zavojev obleke in 67 zavojev živil (mleko v prahu in druga hraniva kondenzirana), za katere je že izdano izvozno dovoljenje in se odpošlje v teh dneh če se še ni.

SLOVENSKI DOM je imel srednje obiskano prireditve v armenski dvorani 3. junija. Pevski nastopi so bili odlični, tudi uprizoritev igre "Ploha" je bila dramsko dovršena. Igralci so svoje delo izvršno dovršili, toda igra sama, ki je prevod iz hrvaškega, nosi pečat, da ni iz naše narodne duše in tudi ni za naše občinstvo. Toda v zadregi se porabi pač marsikaj manj vrednega in ta zadrega je za naše odredbe v tem, ker že toliko let ne dobimo več novega gradiva za prireditve.

Priporočili bi Slovenskemu domu, da se ojunaci in postreže enkrat z katero originalno igro iz Jalenove zbirke (Dom, Pri Hrastovih . . .). So malo bolj težke, ali občinstvo bo gotovo nad vse zadovoljno, igralce pa tako ima Slov. dom sposobne tudi za tiste igre.

SAMOPOMOČ SLOVENCEV, Centenera 2249, je postregla 20. maja z burko "Lotkin rojstni dan", pod režijo Andreja Berginc. Občinstvo je bilo prav zadovoljno. Sploh se je društvo zadnje čase jako razgibalo in je število članstva že zraslo na 230. Posebno živahni so balincarji in keglarji, kateri nameravajo prirediti še več igralskih potrebščin, da se

vsem zadosti. Tudi mladine se zbira čimdalje več in tako napreduje društvena dramatika in petje. 1. julija se bo vršila čajanka.

POMOČ JUGOSLAVIJI. Koordinacijski odbor v ROSARIJU je imel zelo obiskano prireditev s sodelovanjem Slovencev 22. aprila.

Tamburaški zbor pa je imel 20. maja zelo obiskan koncert v Teatro Cine v počast časnikarjev. Dvorana je bila nabita. Igrala je naša tamburica tudi na Radio LT 8. Tudi 13. junija se je vršila lepa uspela dobrodelna prireditev v kinu "Condor".

GPDS V V. DEVOTO je vedno živahno. Domače zabave so skoro vsako nedeljo na dnevnem redu.

Posebno pomemben pa je postal društveni dom, ker se tamkaj vrše vedno tudi razne družinske slovesnosti. 16. junija zvečer se je vršila svtaovska veečrja Gustelja Cotič in Milene Čučič.

8. julija se bo tam vršila skupna meddruštvena prireditev za pomoč potrebnim v domovini.

"SLOVENSKI LIST"

Spominjamo rojake, da pozabljajo na veliko narodno dolžnost, ki jo imamo v tem, da držimo na primerni višini naše časopisje. Užalilo nas je do dna duše, ko nas je "Crítica" napadla kot nekulturne.

Dokažimo, da smo res kulturni z našo zvestobo do našega tiska tukaj. Mnogi rojaki pozabljajo na dolg, ki ga imamo s "Slovenskim listom". Vsi bi ga morali čitati in seveda tudi — plačati!

PRIJETNO PRESENEČENJE

smo doživeli 17. junija pri sv. maši na Paternalu. Tako krepko se je ta dan

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844. Tel. 59-1356

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!

Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v

HOTELU "PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro postreženi.

CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVIĆ

oglasil mladinski zbor, da je veselje. Tako lepo niso Alojzijeve pesmi še nikdar zapeli in še nekaj drugih novih pesmic smo slišali kar nepričakovano presenečeni.

Pričakujemo, da nam bo ta naš nadebudni zbor še kaj lepega pripravil. Tudi za sv. mašo 1. julija bomo menda nekaj prav lepih slišali.

ZBOROVANJE V MONTEVIDEU

17. junija se je vršilo zborovanje Primorcev, na katerem je bil izrečen javen protest proti zavezniški tržaški politiki in izvršen posvet o nalogah katere čakajo Slovence v tujini vpricho nevarnosti za Trst, Gorico in Istro.

Zborovanje je zbralo predstavnike Slovencev in Hrvatov iz Urugujaja in iz Argentine. Iz Argentine je bil poslan kot delegat vseh slovenskih interesiranih društev Josip Vižintin, ki je imel na zborovanju klen nagovor. Zborovanje je otvoril Cvetrežnik. Med govorniki so bili posebno odobravljeni č. g. Dekotri, g. Babuder in Cvetrežnik ml. Navzoči so bili tudi simpatizanti iz vseh drugih slovanskih skupin, kateri so tudi spregovorili navdušene besede.

Zborovalni odbor je ukrenil vse potrebno tudi za informacije širše javnosti, a se je časopisje le bolj nerado odzvalo. Le dva pomembna dnevnika sta posvetila temu zborovanju nekaj več pažnje.

Sodelovali sta tudi dve radijski postaji.

SLOVENSKA URA NA RADIJU

V Montevideu se vrši slovanska ura na slišati tudi v Buenos Airesu. V njej najradio ESPECTADOR, ki jo je prav dobro de vedno svoje mesto tudi slovanska tador de Montevideo v torek in soboto ob stvar. Rojaki sintonizirajte Radio Espec-18.45.

UMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5134.

"CASA JUSTO"

MARMOLERIA

Construcción de Monumentos

en los Cementerios

PLACAS DE BRONCE

JUSTIN MARUSIC

Garmienda 4947 U. T. 59-4318
La Paternal

ROJAKI V ROSARIO IN PROV.
STA. FE

Če potrebujete

URADNE PREVODE

vaših krstnih, poročnih in drugih

listin (posebno za dijake in dija-

kinje za srednje šole), obrnite se

na našega prevajalca (Traductor

público judicial), ki vam uredi vse

dokumente za vstop v šolo in osebn-

no izkaznico (Cédula de Identidad).

Calle SAN LORENZO 937

Rosario

Kršćanska socijalna načela

PRAVICA DELAVCEV DO ORGANIZACIJE

Spoznana pičlost lastnih moči človeka priganja in spodbuja, da si želi pridružiti tujo pomoč. Svetopisemska je ona misel: "Bolje je, da sta dva skupaj, kakor en sam; imata namreč korist od svoje zveze. Če bi eden padel, ga bo drugi podpiral. Gorje samemu: Če pade, nima nikogar, ki bi ga dvignil". (Modr. 4, 9, 10). In tudi ona: "Brat, kateremu brat pomaga, je kakor trdno mesto". (Preg. 18, 19). Kakor to naravno nagnenje človeka vodi k združitvi in državljski družnosti, tako hrepeni tudi, da bi z državljski sklenil druge družbe, majhne sicer in nepopolne, pa vendar družbe. Med temi in med ono veliko družbo je radi različnih najbližjih ciljev zelo velik razloček. Cilj namreč, določen državljski skupnosti, pripada vsem, ker je obsežen v skupni blaginji, katero imajo pravico uživati po razmerju vsi in posamezni. Zato se imenuje javna, ker se "v nji ljudje med seboj združujejo, da tvorijo državo". (Tomaž Akv., Contra impugnantes Dei cultum et religionem, c. 2.) Nasprotno pa se družbe, ki se družijo tako rekoč v njenem naročju, smatrajo in so zasebne, ker je namreč ono, kar se predvsem nanje nanaša, zasebna korist, ki se tiče samo združenih. "Zasebna družba je tista, katera se združi, da bi vršila kako zasebno opravilo, na pr., če dva ali trije sklenejo družbo, da bi skupno kupčevali." (Tomaž Akv., l. c.) Zato torej, akoravno se zasebne družbe nahajajo v državi in so tako rekoč toliko kot njeni deli, vendar vobče in samoposebi ni v oblasti države, da bi jim branila njih gibanje. Po naravnem pravu je namreč človeku dovoljeno, da se združuje v zasebnih družbah, država pa je ustanovljena zato, da štiti naravno pravo (pravice), ne pa, da jih ugonablja. In če bi ona prepovedala, da se državljska društva ne smejo združevati, bi naravnost sebi nasprotovala, ker se je tako sama, kakor so se zasebna društva, rodila iz tega načela: da so ljudje po naravi družni.

Družna pravica ali pravica do organizacije torej nikakor ne izvira iz države, marveč je prvotnejša in višja. Državni zakon nima torej pravice dovoljevati združevanja med državljski, marveč ima samo dolžnost, družno pravo braniti in podpirati. Brez družnega

DEVET LET.

Dobro je treba poznati Avellanedo, da kdo najde prvič kje je Manuel Estevez 630. Pa je že 9 let, kar znajo stoteri rojaki za tisti kraj in tudi 10. junija se je zbralo prav lepo število rojakov, ko smo praznovali deveto obletnico s slovesno sveto mašo. S hvaležnostjo smo se spomnili preminogih veselih dogodkov, katere smo v teh letih doživeli in . . . kako hitro je vse to minulo! Saj so danes že cerkvene pevke nekatere deklice, ki so bile takrat drobljanci: Katica, Maričika in Micika so med tem zrastle in za njimi rasto nove pevčice in novi pevci.

Kdo bi sešel vse žrtve, katere so v teh letih doprinesli pevci in pevke in pevovodje, najprej Jekše, potem Kren. Med tem, ko so imeli doma prepovedano vsako slovesno pesem in besedo, smo se mi svobodno zbirali in imeli lepe praznike, slovesnosti, ki so ostale tako globoko zapisane v spominu vseh, ki smo bili navzoči.

Po končani sveti maši je bilo skupno kosilo, nakar smo se spet zbrali v kapeli k slovesnim večernicam, kjer smo spet prav lepo zapeli.

POPOLDANSKI PRAZNIK

Nekaj posebnega je bil popoldne 17. junija, ko je Bratovščina priredila tudi prijetno družabno prireditev. Pridno so se ganile gospodinje in gospodarji in kar polne so nas čakale mize, kjer se je imel vršiti družabni spored.

Z veseljem smo zapeli najprej v cerkvi, kjer smo nato obnovili v spominu pomembnost naloge, katero ima med nami gojitev verskega življenja, katere hrbtenica je Bratovščina. Ni zastoj opozarjal sv. Peter pred nevarnim zalezovanjem hudobnega duha, kateri preži na človekovo dušo. Nikaka poezija ni to marveč kaj realna stvar in če človek ni previdno na straži in če ga pri tem ne podpira milost božja, bo nevede kdaj podlegel. Marija ima prav posebno nalogo, da kot pomočnica kristjanov, pribežališče grešnikov in tolažnica žalostnih nudi svoje materinsko pomoč duši, katera je v nevarnosti pogube.

prava ni nobene svobode. Nikjer se bolj ne ovira osebna svoboda, kakor če se zabranjuje združevanje. Novi vek je proglasil svobodo vesti, pouka, tiska itd., zraven pa so novodobni zakoni omejevali združevanje in ga še omejujejo. To je naravnost smešno protislovje! Kaj pa pomenja svoboda vesti, če se ne morejo tisti, ki imajo neko prepričanje vesti, združevati in s skupnimi močmi kazati svoje prepričanje? Kaj pomaga svoboda pouka, če se ne sme dejansko razvijati? In ali ni svoboda tiska prazna, če se sme samo pisati, ne pa tudi delovati? In za delovanje je najprej potrebno združevanje.

Družno pravo pa seveda ni neomejeno, ker ni samo sebi namen. Služiti mora človeku; zato se ne sme izvrševati tako, da bi nasprotovalo njegovi naravi. Narava je odvisna od Boga, radi tega nobeno združevanje ne more biti upravičeno, katero nasprotuje božjemu ali nravnemu zakonu. Človek je pa odvisen tudi od družbe, radi tega se ne sme v takih nižjih družbah združevati, v katerih bi bil v nasprotju z višjimi, važnejšimi družbami.

Ko govorimo o združevanju, imamo seve pred očmi v prvi vrsti delavske organizacije, ki so merile in merijo še vedno na to, da pridobe delavcem boljše delavske razmere: boljše plačo, manjšo dobo za delo, uspešnejše varstvo. Novodobni zakoni so izprva določali kazen delavcem, ki bi se zvezali v dosego takih in podobnih namenov. To je bila vnebovpijoča krivica. Kjer vlada svobodna konkurenca, mora nujno biti tudi pravica do organizacije. Če se proglasi načelo, da si sme vsak sam pomagati, kakor si more in zna, a če se obenem nižjim stanovom ne prizna pravica do organizacije, potem je jasno, da morajo le-ti propasti in da imajo od svobodne konkurence edino le bogatini dobiček. Noben posameznik izmed delavskih stanov ne more zase ničesar, ne kmet, ne obrtnik, najmanj pa delavec. Svobodna konkurenca je pomenjala: le za gospodarsko močne konkurente dobiček, ti so postajali radi tega vedno bogatejši, gospodarsko slabi državljski so pa vedno bolj slabeli in slabé še dandanes. Odtod je nastalo zlo modernega kapitalizma, ki ga more odpraviti le močna organizacija.

Zato se zbiramo tudi mi okrog njene zastave, da zagotovimo sebi varnost za večnost in pomoč v časnih potrebah in da storimo kaj tudi v korist rojakov, kateri preveč brezbrizno drve v svojo pogubo.

ZBOR BRATOVŠČINE

Vršilo se je nato zborovanje Bratovščine, na katerem je bil podan pregled dela in beseda navdušenja, da naj bi se priglasili novi člani. Tajnica, Marija Grežerjeva je prebrala poročilo o delu, nato so se vršile volitve novega vodstva.

Za prednika je bil izvoljen LUDOVIK FUJS, za odbornice pa MARIKA HORVAT, ANA ŠERUGA, HEDVIKA PREININGER in VERONIKA NEMEŠ.

Bratovščina ima pred seboj dve glavni nalogi: da poglobi notranjo delavnost, k čemur naj posebno pripomore petje tako z velikim zborom, kakor z otroškim. Druga naloga pa ja, da pridobi novih članov.

ČAJANKA.

Sledil je nato spored v dvorani. Najprej so nam mali pevci napravili veliko veselje s prijetnim petjem. Slišali smo njihove prijetne glasove in z viharnim ploskanjem so vsi navzoči dokazali, kako prijetno smo bili presenečeni nad tem prvim nastopom, ki je pokazal, da lahko pričakujemo lepih uspehov.

Sledil je nato nastop velikega zbora, ki se je postavil s tremi novimi pesmicami: Oj hišica Očetova, Rože je na vrtu plela in Vojakova molitev. Dokazal je zbor vztrajnost in zmoglost, zato častitamo pevcem in pevovodju.

Sledila je nato prijetna zabava pri polni mizi, ki so jo naše gospodinje tako lepo pripravile. Komaj smo našli vsi prostora; pa bilo je vsega in za vse obilo, tako da smo bili prav razigrane volje. Veselje pa je še narastlo, ko nam je zaigralo kino.

Med presledki je g. Janez izrazil posebno zahvalo tistim, kateri se tako vztrajno prizadevajo za slovensko službo božjo na Avellanedi. Posebno priznanje gre seveda pevcem in pe-

"SLOVENSKA KRAJINA"

Ker so se pojavile nekatere nejasnosti glede podeljevanja podpore, zato je seja načelstva in nadzorstva sprejela sledeča navodila:

1. Prošnjo za podporo je treba predložiti v 3 mesecih od dneva, ko nastopi bolezen ali nesreča.

2. Kdor je na dan nezgode, nepravičeno zastan na članarini čez tri mesece nima pravice na podporo.

3. Podpora pristaja enkrat letno in se leto šteje od dne, ko je bila izplačana.

Podpore so prejeli v tem poslovnem letu: Kurnjak Šandor, Gorza Elena, Matoš José, Nemeš Janez in Jože Škuper.

Ropoša Viktor je njemu pristojajočo podporo odklonil v korist društva, za kar se mu odbor toplo zahvali.

Koline, ki so se vršile 10. junija, so bile kaj vesel dogodek za društvo in za vse navzoče. Dale so čez 100 \$ čistega dobička in prijetno družbo vsem navzočim. Odbor izreka toplo zahvalo tistim, kateri so se tako nesebično potrudili za vse priprave in se njim in strežnikom izreka toplu zahvala za tako lepo pripravljene jedi in tako točno postrežbo. Zahvalo tudi Kramarju in Lakiju za skrbno pripravo in vzoren red.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ZENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POKRIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

vovodju, nadalje Imretu Ozvald, ki ima skrb za strežbo pri službi božji in vsem tistim, kateri so vedno pri rokah, kadar je treba bodisi za blagoslov v kapeli ali za nositev zastave. Sapač, Šeruga, Bojnec, Preininger, Andrej Gomboc, Zlebič in še desetorica mož je vedno pri rokah, kadar kaj treba. Vsem tem in vsem drugim naj Marija izprosi blagoslov v življenju in za večnost in naj jim Gospod obilno povrne, kakor tudi vsem, kateri so se tako lepo potrudili za prijetnost tega popoidneva.

Konečno se je napravila tudi mala zbirka, za pokritje posebnih izdatkov čajanke in za sestre, ki nam dajejo kapelo na razpolago. Zbralo se je 22.15 \$.

Punta Arenas, 27. V. 1945:

Prečastiti Gospod!

Večkrat se Vas spominjam, saj tudi me na Miraflores-u čitamo Duhovno Življenje; pa vendar ne tako pogosto kakor bi to želele. Veliko pobude nam da za naš ljubljani trpeči narod in domovino. Res je da jim ne moremo pomagati, pa vsaj bolj zanje molimo.

Rada bi Vam kaj obširneje pisala pa ne utegnem. Me upamo, prečastili, da pridete prihodnje leto k nam na Evharistični Kongres. Torej če Bog da se bomo videli in pogovorili o vsem. Na Kongres pride tudi naša častita sestra Asistenta V. Kaplja. Kako lepo bi bilo če bi res prišli Vi z argentinskimi Slovenci in z zastavo Marijino z Brezja. Velja, da bi se potrudili vsi k temu Evharističnemu slavju, upamo da bo cenejša vožnja.

Gotovo Vam je že znano, da so nam to leto dali v last en Zavod, ob Kongresu se bo po želji Prevzvišenega ustanovila župnija v tem Zavodu. Pričakujemo sestro Ludoviko iz Santiaga, ona bo stalna prednica v tem Zavodu.

Najspošiljivejše pozdrave Vam preča-

stati Gospod, od nas vseh skupaj. Pričakovale bomo Vaš odgovor.

s. Ana V. Krištof, usm. sestra.

V Punta Arenas se bo vršil Euhar. kongres od 5—10 febr. V načrtu imam, da bom pohitel tja, ker je tam mnogo naših rojakov. Tam deluje tudi č. g. Martin Maroša. Če ima kdo željo, da bi šel tja, naj se javi.

Janez Hladnik

Guanabacoa (Kuba), 28. II. 1945.

Prečastiti Gospod!

Prav iz srca Vam kličem: Bog živi. Vas in vse naše dobre rojake v daljnji Argentini. Prešlo je že več let od kar ne dobivam "Duhovno Življenje" in niti pomisliti si ne morete s kakšno radostjo sem čital od prve strani do zadnje. "Bog Vam plačaj". Vi niti ne pomislite koliko dobrega storite našim rojakom z lepim listom "Duhovno Življenje".

Že več let nimam nobene novice iz naše lepe domovine. Večkrat so mi častitali tukajšnji prebivalci za naše četnike Mihajloviča, katerega sem poznal in z njim govoril ko je bil še podpolkovnik

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO
Sucursal 13

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2560

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevóz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

v Bitolju in še se spominjam, da mi je večkrat rekel: "Pope, pope zašto učiš za popa?" Čudna so pota naše politike, ali Bog je nad vsemi stvarmi in On zna kaj dela. Bo tudi to v večjo čast božjo.

Gospod, prav iz srca sem hvaležen rajnemu g. Kasteljicu za spreved mojega pokojnega brata Franca. Skrbno hranim opis in sliko.

Pred par leti sem se dopisoval z mojimi sorodniki, z Matjašem in Margito Kuzma, večkrat sem Njim pisal ali mi nista nič odgovorila od kar je umrl moj brat, rad bi znal če sta še vedno v Argentini, če znata kaj o naši družini. Z eno besedo, Vam bom zelo hvaležen če mi pošljete Njihov naslov.

Gospod, vedno naprej, delajmo kar je mogoče za naše rojake, posebno, da ne zanemarijo vere. Tukaj na Kubi ni Slovencev.

Prav iskreno pozdrave pošiljam vsem našim rojakom in iz srca zakličem: "Bog Vas živi in Bog živi našo lepo domovino, krasno Jugoslavijo".

Vam vedno vdani in hvaležni brat v XTO.
Nace Ozmec, Salezijanec.